Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu anchetează

Editura militară

Horia Tecuceanu
Căpitanul Apostolescu anchetează

Editura militară București 1969

Notă: Întrucât această lucrare este, în exclusivitate, o ficțiune, orice asemănare cu situații, persoane sau nume reale este cu totul întâmplătoare.

Această carte este dedicată
lucrătorilor din Miliția Judiciară

Căpitanul Apostolescu anchetează

Cap. I
Prima victimă

Simțind umezeala care venea dinspre mare pătrunzându-i în oase, subofițerul de miliție Găman Ilie își înfundă mai adânc mâinile în buzunarele mantalei de ploaie.

În timp ce-și continua patrularea cu pași rari, apăsați, care răsunau ritmic pe asfaltul bulevardului, se gândea la influența pe care anotimpul o exercita asupra dispoziției sale. Vara, toate stațiunile de pe litoral clocoteau de agitația turiștilor. Evident, exodul acestor

oameni veniți să-și petreacă din plin concediul avea urmări directe și asupra vieții nocturne a portului Constanța. Veselia și exuberanța vizitatorilor devenea molipsitoare, iar orele de serviciu, în care niciodată nu se întâmpla ceva interesant, treceau pe nesimțite.

Acum, însă, în această noapte de martie, deși era încă devreme, abia zece, fără un sfert, străzile erau pustii. Din când în când, doar lumina fulgerătoare a troleibuzelor ce se retrăgeau dinspre gară spre depou.

În timp ce-și scotea din buzunar pachetul de țigări, atenția îi fu atrasă de o umbră ce ieșea din aleea care conducea la blocurile 93 și 95, îndreptându-se grăbită spre gară. Privirile sale urmăriră, numai o fracțiune de secundă, silueta bărbatului; era poate vreun întârziat, care vroia să prindă troleibuzul.

După alți câțiva pași, depășise aleea din care ieșise cu puțin timp mai înainte întârziatul ce-i reținuse atenția, se opri pentru a-și aprinde țigara. Dar în clipa în care scăpără chibritul un țipăt de femeie străpunse liniștea nopții.

Aruncând bățul de chibrit ce-i ardea în mână, se îndreptă cu pași repezi spre locul de unde venise apelul.

Din fugă, deschise cu mâna dreaptă tocul pistolului, iar cu stânga scoase lanterna.

După ce străbătu nu mai mult de zece metri, văzu apărând din aleea cufundată în întuneric, sub fasciculul

luminos al lanternei, o femeie pe al cărei chip se întipărise groaza; întindea spre el mâinile înroșite de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă miliția nul. Dar văzând că femeia era prea înspăimântată pentru a-i putea răspunde, nu mai zăbovi, scoase pistolul din toc și luminându-și calea cu lanterna începu să înainteze cu prudență.

Mai străbătu vreo 15–20 metri pe alee și zări un om răsturnat cu fața în jos, într-o băltoacă de apă. Înțelese că la picioarele sale se afla un bărbat mort. Rana mare de la cap, prin care sângele continua să se scurgă, înroșind băltoaca în care zăcea, îi pricinuise fără îndoială moartea.

Sergentul băgă pistolul în toc și, scoțând fluierul, dădu alarma.

După câteva minute sosi un coleg al său, care, pus la curent cu cele întâmplate, se îndreptă spre un telefon și anunță secția de miliție.

Un sfert de oră mai târziu apărură două mașini din care coborâră câțiva ofițeri de miliție judiciară, printre care maiorul Călărașu Grigore, precum și procurorul de serviciu Lupu Mihail și medicul legist Capolide Ioan. Aproape în același timp sosi și secția criminalistică a Inspectoratului județean de miliție.

Din documentele găsite asupra victimei ancheta

stabili că este vorba de Barbu Gheorghe, în vârstă de 38 de ani, născut în Slobozia, domiciliat în Strada Mică nr. 7, care lucra pe post de magazioner șef la Fabrica de produse chimice „Avântul" din localitate.

La lumina unor reflectoare mobile, doctorul Capolide Ioan constată că moartea survenise de aproximativ 20 de minute, datorită unei răni cauzate de o armă de foc. Glonțul intrase în tâmpla dreaptă și ieșise prin cea stângă, moartea fiind fulgerătoare.

Ceea ce surprinsese însă din primul moment pe anchetatori era natura rănii. Deși toți erau oameni cu experiență, nu puteau să-și explice nici puterea de pătrundere a proiectilului și nici dimensiunile foarte mari ale rănii; tâmpla dreaptă prezenta un orificiu cu un diametru de circa 15 milimetri, iar stânga, unul de aproape 30.

După părerea doctorului Capolide, numai o pușcă de vânătoare de calibrul 16, încărcată cu cartușe pentru mistreți, ar fi putut provoca o astfel de rană.

Între timp corpul fu ridicat și depus la morgă, rămânând ca doctorul Capolide să-și trimită de îndată raportul.

Maiorul Călărașu ceru subofițerului Găman să-i raporteze împrejurările în care a fost descoperit cadavrul. Află astfel de femeia care dăduse alarma; deși erau aproape orele unsprezece, ea se mai afla acolo, într-

un grup de cetățeni care se adunaseră pentru a comenta evenimentul.

Femeia declară că se numește Tănase Olga, că are 45 de ani și că se întorcea dintr-o vizită la fiica ei, care locuia în blocul 93, la etajul 7; stătuse acolo s-o aștepte până se înapoiase cu soțul ei de la cinematograf. Ieșind din bloc și mergând pe alee, se împiedicase de ceva și căzuse. Încercând să se ridice, și-a dat seama că obstacolul era un trup omenesc.

Crezuse mai întâi că era vreun marinar străin care se îmbătase. Gândindu-se că ar putea răci, încercase să-l trezească, scuturându-l de umeri și punându-i mâna pe cap; în clipa aceea a simțit pe mâini un lichid cald, vâscos. Dându-și seama că e sânge, și-a pierdut cumpătul și a început să țipe, ceea ce a avut drept urmare intervenția milițianului de serviciu. La urmă, mai precizează că nu cunoaște victima.

În timpul cât martora fusese chestionată, lucrătorii miliției judiciare și cei ai secției criminalistice terminaseră cercetarea terenului dintre cele două blocuri, fără a putea găsi vreun indiciu folositor.

Ținând seama că era trecut de miezul nopții și că nu mai puteau fi interogați alți martori, fu decisă suspendarea cercetărilor până a doua zi.

Cap. II
Planul de acțiune

Îîn ziua următoare, pe la opt și jumătate, în biroul colonelului Lăzărescu George, șeful secției judiciare, se aflau convocați, printre alți ofițeri de miliție, maiorul Călărașu, procurorul Lupu Mihail și medicul legist Capolide Ioan.

— Din discuția pe care am avut-o până acum, spuse colonelul Lăzărescu, au rezultat următoarele:

Spațiul verde situat între blocurile 93 și 95 este închis din trei laturi. Singurele posibilități de acces către exterior, sunt: poteca deschisă către bulevardul Republicii și Scara A a blocului 95, din partea dreaptă. Latura stângă și fundul acestui părculeț sunt închise de Policlinica nr. 2, care nu are intrare spre parc. Deci asasinul putea veni sau pleca ori pe Scara A a blocului 95, ori prin bulevardul Republicii. Apoi, din procesul verbal prezentat astăzi de doctorul Capolide, reiese că moartea a survenit cu aproximativ douăzeci de minute înainte de examinarea victimei. Întrucât constatarea decesului s-a făcut la zece, rezultă că asasinarea a avut loc în jurul orei zece fără un sfert. Acest moment coincide și cu declarația martorei Tănase Olga, care a plecat la aceeași oră de la fiica ei. Dacă stabilirea momentului în care s-a petrecut crima am putut-o face

cu multă precizie, datorită unor circumstanțe favorabile, continuă colonelul Lăzărescu, în schimb nu putem explica cum de nu a fost auzit focul de armă. Ținând seama de ora la care s-a petrecut faptul, putem considera că în momentul crimei, atât tovarășa Tănase, cât și sergentul Găman se aflau la extremitățile aleii, la vreo 20 de metri de victimă. Ei bine, de ce n-a auzit nimeni împușcătura?

— Tovarășe colonel, interveni maiorul Călărașu, poate că totuși tovarășa Tănase se mai afla în lift când s-a tras focul de armă. Este de reținut că o coborâre de la etajul 7, cu liftul, durează aproape un minut. Această ipoteză ar putea explica de ce n-a auzit împușcătura.

— S-ar putea să ai dreptate, îl întrerupse Lăzărescu. Dar cum îți explici că nici sergentul Găman n-a auzit-o, deși se afla în imediata apropiere a locului unde s-a făptuit crima? În sfârșit, să lăsăm deoparte supozițiile și să trecem la extinderea investigațiilor. Tovarășul maior Călărașu va continua cercetările la locul crimei, depistând pe cei care ne pot da relații suplimentare. Va căuta de asemenea să stabilească la cine a fost victima în blocul 95; n-ar fi exclus ca, aflând acest lucru, să găsim foarte repede criminalul. Tovarășul maior Mihăilă se va duce la fabrica „Avântul", pentru a cerceta dosarul lui Barbu Gheorghe și pentru a lua legătura cu colegii lui apropiați, iar dumneata,

locotenent Marinescu, vei căuta să obții informații de la vecinii lui Barbu în legătură cu relațiile acestuia.

După ce termină expunerea planului de bătaie, colonelul Lăzărescu se sculă în picioare. Discuția se încheiase.

Cap. III
Cercetările maiorului Călărașu

Maiorul Călărașu luă cu el pe locotenentul Adam, care participase la ședința operativă de la colonelul Lăzărescu, și ceru șoferului mașinii de serviciu să-i ducă în Bulevardul Republicii, 95. În timp ce mașina se îndrepta spre locul crimei, maiorul Călărașu îi spunea lui Adam că, după părerea lui, punctul cel mai tenebros din această afacere rămânea faptul că niciunul dintre cei doi martori nu auzise împușcătura.

— În ceea ce o privește pe tovarășa Tănase ar mai putea exista o explicație, dar sergentul Găman…? E posibil să te afli la circa 20 de metri și să nu auzi detunătura unei puști de vânătoare?

— Tovarășe maior, n-ar fi oare posibil ca Găman să nu se fi aflat chiar atât de aproape de victimă? întrebă Adam. Știți… este un băiat tânăr, poate că stătea de vorbă cu vreo fată în holul unuia dintre blocurile din împrejurimi. Și, chiar dacă a auzit împușcătura, a

confundat-o poate cu rateul unui motor de automobil.

— Într-adevăr, nu este exclus ca Găman să fi auzit împușcătura, dar, fiind distrat, să nu mai rețină acest lucru, încuviință gânditor Călărașu.

Când coborâră din mașină, îi întâmpină sergentul Găman. Împreună inspectară terenul la lumina zilei. Acesta avea vreo 20 metri lățime și circa 40 metri lungime, iar ferestrele de la parterul blocurilor, care înconjurau parcul, se aflau, toate, la o înălțime de 4 metri de la sol.

— Putem trece la interogarea locatarilor, spuse Călărașu și se îndreptă spre intrarea blocului.

Între intrare și lift se afla un birou a cărui ușă era deschisă. Înăuntru, în fața unei mese, ședea un bărbat de vreo șaizeci de ani, care completa niște situații.

— Bună ziua! spuse Călărașu. Suntem de la miliția judiciară și am vrea unele relații în legătură cu crima comisă azi-noapte în fața imobilului dumneavoastră.

— Cu multă plăcere! răspunse acesta. Mă numesc Constantinescu Tudor și sunt portarul acestui bloc. La întrebarea milițianului, precizâ că tot el a fost de serviciu și în noaptea precedentă.

Călărașu rămase plăcut impresionat de înfățișarea și figura inteligentă a interlocutorului său. Nu se putu abține să nu-l întrebe unde a lucrat mai înainte de a fi portar.

— Până acum patru ani, când am ieșit la pensie, am fost grefier la tribunal. De atunci sunt portarul acestui bloc. Dacă țineți seama de faptul că, pe lângă pensie, am atât leafa de portar cât și o locuință frumoasă, veți fi de acord că am toate motivele să fiu mulțumit de situația mea. Dar n-aș vrea să vă răpesc timpul, spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos?

— Tovarășe Constantinescu, aceasta este victima, spuse Călărașu, arătând o legitimație cu fotografia lui Barbu, o cunoașteți?

Portarul luă legitimația, examină îndelung fotografia și răspunse scurt:

— Nu-l cunosc.

— L-ați văzut intrând vreodată în acest bloc?

— Nu! răspunse cu aceeași promptitudine portarul.

— Ce ați făcut azi-noapte în jurul orei zece?

— Ca de obicei, am încuiat ușa de la intrare la nouă jumătate și am continuat să lucrez până la unsprezece, când am stins lumina în hol și m-am culcat.

— După poziția biroului dumneavoastră am impresia că nimeni nu poate să urce sau să coboare din bloc fără să-l vedeți? spuse Călărașu.

— Așa este! răspunse portarul. Mai cu seamă că azi-noapte urmăream întoarcerea acasă a unor chiriași care au întârziat plata întreținerii.

— Atunci, vă rog să-mi spuneți cine a ieșit sau a intrat

în bloc între orele nouă jumătate și zece? întrebă Călărașu.

— Este foarte simplu. La orele nouă și treizeci și cinci de minute a ieșit doctorul Săndulescu.

— De unde știți atât de bine ora? întrebă locotenentul Adam.

— Când l-am văzut ieșind, m-am uitat la ceas, să văd dacă nu este ora de închidere a ușii de la intrare.

— Ce oră indică ceasul dumneavoastră? întrebă Călărașu.

— Zece și douăzeci și șapte!

— Perfect! spuse Călărașu după ce-și controlă și el ceasul de la mână. Ceasul dumneavoastră merge exact. Vă rog să continuați. Cine a mai ieșit după doctorul Săndulescu?

— La zece fără un sfert a ieșit doamna Tănase, care fusese în vizită la fiica ei, locatară la etajul 7. Văzând că locotenentul Adam vrea să întrebe ceva, i-o luă înainte: știți tocmai încuiasem ușa și mă înapoiam către birou, cinci a apărut doamna Tănase, care m-a rugat să-i descui ușa. I-am atras atenția că este zece fără un sfert și am întrebat-o ce ar fi făcut dacă nu eram acolo. A răspuns că am scutit-o să mai urce din nou, după cheie, până la fiica ei. După ce a plecat, am încuiat ușa și mă întorceam spre birou, când am auzit un țipăt. Mi-am spus că trebuie să fie niște haimanale de copii care or fi

văzut vreun film cu cow-boys și-i imită pe eroi. Imediat au urmat niște fluierături, ceea ce mi-a întărit presupunerile că se joacă de-a indienii, și am continuat să-mi văd de treburile mele.

— Asta este tot ce s-a întâmplat între orele nouă jumătate și zece? întrebă Călărașu.

— Da, asta este tot! răspunse portarul, plin de siguranță.

— Ați uitat să ne vorbiți totuși despre împușcătură! adăugă Călărașu.

— Care împușcătură?

Cei doi milițieni se uitară descumpăniți unul la celălalt.

— Cum, tovarășe Constantinescu, n-ați auzit nicio împușcătură în jurul orei zece fără un sfert? întrebă Adam.

— Nu, bineînțeles, altfel vă spuneam!

— În sfârșit, puteți să ne spuneți cine a intrat în bloc după ce ați încuiat ușa? întrebă Călărașu.

— Cât am stat eu în birou, până la ora unsprezece, n-a mai intrat nimeni!

— Tovarășe Constantinescu, deocamdată am terminat și vă mulțumim pentru ajutorul dat; dar, pentru a scăpa de noi, vă rugăm să ne conduceți la apartamentele situate în centrul imobilului. Cred că ne putem mulțumi cu cele de la etajele I și II. Ce părere ai,

Adam?

— Aveți dreptate, tovarășe maior, sunt cele mai apropiate de locul unde a fost ucisă persoana! răspunse Adam.

În timp ce urcau spre etajul I, Adam întrebă pe portar dacă policlinica de peste drum este deschisă și noaptea. Răspunsul fu negativ.

Ajungând în dreptul apartamentului 15, portarul precizează:

— Aici locuiește familia profesorului Teodorescu, compusă din tată, mamă și doi copii gemeni.

Sunară. Le deschise o doamnă de vreo patruzeci de ani, purtând un capot peste care legase un șorț de bucătărie. Arătând scopul venirii lor, milițienii fură poftiți în casă și rugați să ia loc în hol.

— Doamnă, spuse Călărașu, vă rog să ne iertați că vă deranjăm de la treburile dumneavoastră. Pentru a nu vă reține prea mult, o să vă rugăm să ne răspundeți la câteva întrebări. Ce știți în legătură cu cele petrecute azi-noapte sub ferestrele dumneavoastră?

— Soțul meu se așezase în pat, iar eu tocmai vroiam să închid geamurile, când am auzit țipete de femeie. M-am aplecat peste fereastră și am văzut o umbră care înainta șovăind pe aleea cufundată în întuneric…

— Știți, aleea nu este luminată de câteva zile, datorită unor reparații pe rețea, interveni portarul.

— Imediat, continuă doamna Teodorescu, am văzut un miliţian care a întâmpinat-o şi apoi a intrat în alee cu lanterna aprinsă. Am văzut şi eu o formă omenească întinsă pe pavaj, dar bănuind că este vorba de un beţiv, am închis fereastra şi m-am dus la culcare. Soţul meu nici nu s-a deranjat din pat.

— Aţi auzit vreo împuşcătură?

— Nu!

— Îl cunoaşteţi pe acest om? întrebă Adam, şi-i arătă legitimaţia lui Barbu.

— Nu, nu-l cunosc.

— Doamnă, vă mulţumim şi vă rugăm să ne iertaţi de deranj, spuse Călăraşu. Apoi, urmat de ceilalţi, se îndreptă spre uşă.

Ajunşi pe palier, trecură la apartamentul 16; aici, după spusele portarului, locuiau doi pensionari.

Sunară şi le deschise o femeie în vârstă. După ce portarul făcu prezentările, fură poftiţi în casă, unde îi întâmpină un bătrânel de 70–75 de ani. Dar nu zăboviră mult acolo. Ambii locatari se culcaseră la nouă seara şi abia a doua zi aflaseră ce s-a petrecut sub fereastra lor.

La etajul II, locatarii apartamentului 25 erau plecaţi de două zile din localitate.

La apartamentul 26 locuia familia Osman, compusă din tată, mamă şi fiica lor, Nora, studentă. Tatăl era directorul fabricii de produse chimice „Avântul”, iar

mama, profesoară.

Când sunară, le deschise o fată tânără, foarte drăguță, care, fără să-i mai întrebe ce doresc, îi pofti în casă.

— Ați cam întârziat! spuse ea fără altă introducere.

Cei doi milițieni se uitară surprinși unul ia altul, neînțelegând despre ce întârziere putea fi vorba.

Văzându-le uimirea, fata își lăsă capul pe spate, începu să râdă cu hohote, în timp ce locotenentul Adam se întreba ce trebuie să admire mai întâi, gropițele din obraz sau cele două șiraguri de perle dezvelite de buzele roșii, cărnoase. Dar până să-și poată răspunde, Nora continuă:

— Eu credeam că o să veniți chiar azi-noapte pentru informații și vă așteptam cu nerăbdare. Știți, am citit multe romane polițiste și, dacă nu s-ar fi opus părinții, mă înscriam la Drept, pentru a putea lucra, după terminarea facultății, la miliție. Pe tata am reușit să-l conving, dar cu mama nu mi-a mers și uite așa am ajuns la Politehnică…

Dacă ar fi fost după Adam, n-ar fi întrerupt-o probabil niciodată, dar maiorul Călărașu era mai direct.

— Ați spus că ne-ați așteptat, de ce? întrebă Călărașu.

— Ei cum! Pentru crima din noaptea trecută!

— O! Asta e foarte interesant. Și ce ne puteți spune?

— Tot ce doriți! veni ca un trăsnet răspunsul fetei. Călărașu, care avea o tristă experiență în privința

detectivilor amatori, știa că, pentru evitarea deziluziilor, trebuia în primul rând să nu se entuziasmeze. De aceea, foarte calm, își începu interogatoriul:

— Unde erați și ce făceați între nouă jumătate și zece?

— Sunt în perioada de examene și la ora șase după-amiază am început să învăț; când m-am uitat la ceas era nouă. Dându-mi seama că nu-mi mai intră nimic în cap, m-am hotărât să fac o pauză. Tata și mama erau plecați la o conferință în București și nu aveam cu cine sta de vorbă. Să mă fi dus la cinematograf era prea târziu. Să ies la plimbare, ideea nu-mi surâdea, așa că am preferat să stau la fereastră și să privesc cum plouă.

Nu știu cât am stat așa, dar am să vă spun ce am văzut: mai întâi a ieșit din blocul nostru un bărbat, cred că era doctorul Săndulescu…

— De ce credeți că era doctorul Săndulescu? Fiind întuneric, nu i-ați putut deslușI figura, o întrerupse Călărașu.

Cu un zâmbet de superioritate, fata îi răspunse:

— Da, dar am putut să-l văd când s-a urcat în mașina lui, pe care o ține în bulevard. Deși bulevardul era luminat destul de slab, am văzut și altceva…

— Ce anume? întrebă Călărașu, pe care vorbăria și felul flegmatic al fetei începuse să-l întărite.

— La. Aproximativ cinci minute după ce mașina lui

Săndulescu a demarat, au venit doi bărbați care au intrat pe aleea parcului nostru. Nu i-am putut urmări cu privirea, din cauza întunericului, dar i-am auzit discutând sub fereastra mea. Unul ridicase tonul, iar celălalt încerca să-l tempereze. Apoi, o fracțiune de secundă, am văzut o lumină puternică…

— Iertați-mă, o întrerupse Adam, ați auzit vreun zgomot?

— Da, ceva ca un strănut foarte discret.

— Vă rog să continuați, spuse Călărașu.

— Am auzit ușa de la blocul nostru deschizându-se și în același timp am văzut o umbră ieșind din alee și fugind spre gară. A urmat apoi o bufnitură și imediat am auzit țipete de femeie…

Fata făcu o scurtă pauză, încercând probabil să retrăiască cele petrecute în noaptea precedentă.

Maiorul Călărașu, care urmărea cu o încordată atenție descrierea momentului crimei, o rugă să continue. Studenta reluă:

— Au răsunat apoi pași grăbiți pe alee și am văzut o femeie ieșind în bulevard, unde a întâmpinat-o un milițian. Acesta a intrat în alee cu lanterna aprinsă, ceea ce mi-a permis să văd omul care zăcea într-o băltoacă sub fereastra mea și să presupun că este vorba de o crimă.

— Asta e tot! După părerea mea, continuă fata,

criminalul trebuie să fie bărbatul care a fugit spre gară…

— Domnișoară Osman, interveni Călărașu, vă rog să-mi mai răspundeți la câteva întrebări:

— Spuneați că înainte de a vedea lumina aceea puternică unul dintre cei doi bărbați care intraseră pe alee a ridicat tonul, ați auzit cumva ce spunea?

— Ceva cam în genul: „Nici nu mă gândesc fără o indicație scrisă…" Dar nu sunt sigură! răspunse fata.

— Cunoașteți pe omul acesta? și Călărașu îi arătă fotografia care se afla pe legitimația lui Barbu.

— Nu, nu-l cunosc! Dar asta e legitimația fabricii „Avântul", unde tata este director!

— Când au plecat părinții dumneavoastră din localitate?

— Ieri seară la orele cinci, cu acceleratul de București.

— Știți când se vor înapoia?

— Probabil mâine după-amiază, dacă nu cumva mai zăbovește mama cu cumpărăturile ei!

— Domnișoară Osman, vă mulțumesc pentru sprijinul acordat și vă rog să citiți mărturia pe care a scris-o colegul meu, Adam Victor. Dacă ea corespunde celor relatate de dumneavoastră, vă rog s-o semnați.

După ce fata semnă declarația, Călărașu își exprimă speranța că va fi tot atât de binevoitoare, dacă vor mai avea nevoie de ea, și ieșiră.

Când ușa apartamentului se închise după ei, portarul

îl întrebă pe Călărașu dacă mai are nevoie de ei. Primind un răspuns negativ, își luă rămas bun și plecă la treburile sale.

Rămași singuri, Călărașu îi dădu un ghiont prietenesc lui Adam și îi spuse, zâmbind complice:

— Se pare că nu-ți displăcea fata, așa-i?

— Dacă ați remarcat asta, de ce trebuia să semneze imediat mărturia? Ce, n-o puteam aduce eu puțin mai târziu?

— Ba da, dar m-am gândit că este mai bine să te ocupi de fată după ce descurcăm ițele.

Ajungând jos, sergentul Găman îl întâmpină pe Călărașu:

— Tovarășe maior, am uitat să vă raportez un lucru care ar putea să vă intereseze. Când am trecut prin fața aleii, am văzut un bărbat ieșind în fugă și îndreptându-se spre stația de troleibuz. Nu i-am dat importanță, gândindu-mă că este un întârziat, dar acum mă întreb de ce nu s-a împiedicat și el de corpul care zăcea de-a curmezișul aleii, ca tovarășa Tănase? Cred că ori crima nu se comisese încă, ori el era criminalul.

— Tovarășe sergent, spuse Călărașu cu un glas tăios, pe viitor te rog să relatezi toate amănuntele, aprecierea importanței lor lăsând-o în sarcina șefilor ierarhici. Și acum, continuă Călărașu cu un glas mai binevoitor, te rog să-l descrii pe „întârziat”.

— Tot ce pot să vă raportez este că avea o statură obișnuită, purta un „fâș-fâș” strâns cu un cordon și era cu capul descoperit. Mai mult n-am putut reține, pentru că strada era slab luminată.

Trebuind să se mulțumească și cu această vagă descriere, Călărașu mai cercetă o dată scuarul în care avusese loc crima, în speranța că va găsi arma care luase viața victimei, dar după o oră de cercetări minuțioase trebui să se resemneze.

Întorcându-se spre Adam, maiorul Călărașu spuse:

— E clar că asasinul n-a aruncat arma în parc, așa că singurul lucru care ne-a rămas de făcut este să raportăm tovarășului colonel Lăzărescu ce am aflat.

În mașina care îi ducea spre miliție, Adam deschise discuția:

Tovarășe maior, acum suntem lămuriți de ce n-a auzit nimeni împușcătura?

— Într-adevăr, este clar! Ucigașul a folosit o armă cu amortizor.

Trecând prin fața unui debit de tutun, Călărașu rugă pe șofer să oprească. După ce cumpără un pachet de țigări, se urcă în mașină și, până la inspectorat, nu mai discutară nimic.

Cap. IV
Cercetările maiorului Mihăilă

Maiorul Mihăilă se duse mai întâi la Serviciul personal, unde avu plăcuta surpriză să întâlnească pe fostul său coleg Enescu, cu care lucrase cândva la miliția din Galați.

— Ce faci mă, Enescule? îl interpelă Mihăilă, scuturându-i mâna bărbătește.

— Dar tu ce cauți în parohia mea? îi răspunse acesta, plăcut surprins.

— Parohia ta? De când lucrezi aici?

— De șase ani, sau mai exact după afacerea cu contrabandiștii de tutun, când am fost împușcat în genunchi și mi-a rămas piciorul anchilozat. Dar pentru că nu mă puteam complace în situația de inactivitate a pensionarilor, am cerut de lucru și am fost repartizat aici ca șef al personalului.

— Dar tu? Ce mai face soția ta, ce mai fac copiii? întrebă Enescu.

— Eu. Datoria. Nina s-a mai îngrășat puțin, deși ea susține contrariul…

— Și tu probabil că n-o contrazici? spuse râzând Enescu.

— N-ar ajuta la nimic, cel mult aș da ocazie la discuții. În ceea ce privește copiii, unul termină anul acesta

medicina, iar cel mic este în anul doi la Politehnică. Dar Mioara ce mai face? Ai obținut dreptul să-i afumi cu țigări perdelele sau fumezi tot în bucătărie?

— Da, dragul meu, s-a făcut o fată de zahăr. Închipuiește-ți că-mi cumpără chiar ea țigările! Dar cu ce ocazie pe la mine?

— Enescule, unul dintre oamenii din întreprinderea voastră a fost omorât azi-noapte, în condiții misterioase…

— Cine? întrebă surprins acesta.

— Barbu Gheorghe!

— Barbu? Dar nu este posibil, l-am văzut chiar ieri în fabrică! Și cum a fost omorât? Prin accident?

— Nu, Enescule, a fost asasinat cu o armă de vânătoare, seara pe la ora zece. Eu am misiunea să verific ce fel de om era și să-i chestionez pe toți cei care-l cunoșteau mai îndeaproape.

— Eu l-am cunoscut bine pe Barbu. Era un om cinstit și capabil. S-a angajat la această fabrică în 1950, ca muncitor necalificat. Apoi, dând dovadă de pricepere, a fost numit în urmă cu doi ani magazioner șef. Dacă la magazie se constatau înainte lipsuri destul de des, după numirea lui ele nu s-au mai repetat. Era apreciat și ca un bun coleg; nu cred că ai putea găsi pe cineva care să fi avut vreodată discuții cu ei. Ba nu! Greșesc, există totuși o excepție: În urmă cu aproximativ un an, a primit o

anonimă care-i aducea la cunoștință că soția lui întreține relații extraconjugale. Crezând că este o glumă de prost gust, nu i-a dat importanță. Dar după câteva zile a primit alta, prin care i se indicau ziua, ora și adresa unde putea s-o găsească pe soția lui.

Cred că ești de acord că puțini soți ar putea rezista unei astfel de ispite, iar Barbu făcea parte din cei mulți. S-a dus la locul indicat, unde, într-adevăr, a găsit-o pe soția sa, într-o situație fără echivoc, cu Marinache, adjunctul lui de la magazie.

A doua zi a venit la mine și m-a pus la curent cu cele întâmplate. Din discuția care a avut loc între noi, a rezultat că își iubește mult nevasta și că nu poate renunța la ea, mai cu seamă că și aceasta, după spusele sale, ținea la el și regreta sincer cele petrecute. Pentru a fi și eu mai bine edificat, își continuă Enescu povestirea, l-am rugat pe Barbu s-o trimită pe soția lui la mine. Barbu i-a dat telefon și ea a venit chiar în aceeași zi. Așa am aflat cum de ajunsese într-o situație atât de penibilă. În urmă cu câteva luni, Marinache a venit la ea acasă, când Barbu era la fabrică, sub pretextul că l-a trimis șeful lui să-i ia o haină de ploaie. Odată intrat în casă, i-a declarat că o iubește de când a văzut-o, că nu mai poate să trăiască fără ea și că vrea s-o ia de nevastă. Soția lui Barbu, la început uimită, a încercat să-l pună la punct, clar… Marinache și-a atins scopul folosind forța.

După aceea, șantajând-o că-i va spune totul lui Barbu, o chema mereu la el acasă. Deși a vrut să povestească soțului ei cele întâmplate, n-a avut niciodată suficient curaj pentru a o face.

În timp ce soția lui se mai afla încă la mine, l-am chemat și pe Barbu, și-ți mărturisesc că n-am întâmpinat prea multe greutăți pentru a-i împăca! Ce vrei, oamenii se iubeau, și atunci când iubești, trebuie să știi să ierți, dacă nu vrei ca lucrurile să ia o întorsătură mult mai dureroasă.

După ce au plecat, continuă Enescu, am examinat dosarul lui Marinache și am descoperit lucruri interesante. În urmă cu 8 ani a încercat să-și omoare concubina cu un topor și a scăpat de răspundere numai datorită unui certificat medical care atesta existența unei debilități mintale. S-a ales, însă, cu o internare de 8 luni, la spitalul de boli nervoase din București. În dosar am mai găsit și un mare număr de reclamații din partea vecinilor, privind comportarea lui huliganică din cartier. Am discutat acest caz cu președintele comitetului sindical, care, ținând seama de faptul că Marinache a avut unele tendințe de violență chiar și cu colegii săi de serviciu, a fost de acord să-i desfacem contractul de muncă…

— Unde lucrează acum Marinache? îl întrerupse Mihăilă.

— Nu știu! Tot ce pot să-ți spun este că, acum vreo două luni, Serviciul personal de la fabrica de pâine „Răsaritul” a cerut informații despre el. Ulterior, continuă Enescu, Barbu mi-a povestit că Marinache îi dă mereu târcoale neveste-sii și că într-o zi, când soția lui se întorcea de la piață, a oprit-o și i-a spus că „îi va omorî bărbatul, deoarece din cauza lui a fost dat afară din fabrică”.

— Cum a reacționat Barbu la această amenințare? întrebă Mihăilă.

— A râs! Ceea ce era și firesc, deoarece era de două ori mai voinic ca Marinache! Între timp am numit în locul lui Marinache, la magazie, pe Rădulescu, care lucrase mai înainte la serviciul de vânzări, și toate lucrurile au revenit la normal.

— Dragă Enescule, spuse Mihăilă, relatarea ta este foarte interesantă și va trebui să-l cercetăm mai îndeaproape pe acest Marinache. Aș vrea acum să stau puțin de vorbă și cu oamenii care-i erau mai apropiați lui Barbu. Dar să nu uit, știi cumva unde este soția lui Barbu? Oamenii noștri au încercat s-o anunțe de cele întâmplate dar n-au găsit-o acasă. Au aflat însă de la vecini că ar fi plecat azi-noapte cu două geamantane și nu s-a mai înapoiat…

— A plecat ieri dimineață la Predeal, îl întrerupse Enescu, cu bilete de odihnă date de întreprinderea

noastră. Trebuia să meargă și Barbu cu ea, dar reținut de câteva chestiuni profesionale și-a amânat plecarea pentru trenul următor, care părăsea Constanța la orele douăsprezece noaptea.

— Bine, spuse Mihăilă, acum am să te rog să chemi pe oamenii care l-au cunoscut mai bine pe Barbu.

Enescu puse mâna pe telefon, formă un număr și ceru ca tovarășul Airinei să fie trimis la Serviciul personal. Apoi se întoarse către Mihăilă și spuse:

— Cel care vine acuma este șeful serviciului de vânzări, de care aparține și magazia unde lucra Barbu. Barbu și Airinei au fost angajați o dată și erau prieteni buni.

Se auzi o ciocănitură discretă, apoi ușa de deschise; intră un bărbat de statură potrivită, cam rotofei și cu o figură radioasă:

— Bună ziua, tovarășe Enescu! În sfârșit v-ați hotărât să-mi aduceți un om în locul lui Rădulescu. Era și cazul! L-ați luat pe Rădulescu spunând că într-o săptămână vine altcineva în locul lui și… a trecut aproape un an, fără să fi primit un alt om…

— Ușurel, îl întrerupse Enescu, chestia asta o s-o discutăm altă dată, acum te rog să faci cunoștință cu tovarășul maior Mihăilă, de la miliția judiciară.

Airinei îl privi surprins pe Mihăilă și întrebă:

— Ce naiba, iar s-au constatat lipsuri la magazie?

— Nu, tovarășe Airinei, începu Mihăilă, o problemă cu mult mai gravă mă aduce aici. Vă rog să-mi spuneți, dacă știți, unde se află tovarășul Barbu?

— Barbu, unde să fie? E la Predeal, cu soția lui, cu Ileana!

— De unde știți?

— De la el! Aseară când ne-am despărțit…

— La ce oră v-ați despărțit? îl întrerupse Mihăilă.

— Cred că nu era mai mult de nouă și un sfert!

— Unde anume a avut loc despărțirea?

— În poarta uzinei!

— De ce v-ați despărțit, locuiți în direcții diferite?

— Nu, locuim în același cartier, dar mi-a spus că înainte de a pleca cu trenul spre Predeal, trebuie să se mai vadă cu cineva.

— N-a spus cu cine anume se duce să se întâlnească?

— Nu!

— N-ați remarcat nimic deosebit în comportarea sa?

— Nu, dimpotrivă, părea foarte bine dispus și-mi spunea că abia așteaptă să ajungă la Predeal. Dar, spuneți-mi, ce s-a întâmplat? A avut vreun accident?

— A fost ucis în noaptea asta, la zece fără un sfert!

Airinei continua să-l privească pe Mihăilă, fără să priceapă bine ce i se spusese; apoi, dezmeticindu-se, exclamă uimit:

— Dar nu se poate! Cine putea omorî un om atât de

bun?

— Asta vrem și noi să aflăm, cunoașteți pe cineva care l-ar fi putut ucide?

— Nu! Adică da, zurbagiul de Marinache era destul de nebun pentru a comite o astfel de faptă…

— De ce credeți că Marinache ar fi putut să-l ucidă?

— Când a venit să-și ia lichidarea, mi-a spus că Barbu nu va scăpa de mâna lui. Atunci am râs, dar acum…

— În ultimul timp Barbu a avut discuții și cu altcineva?

— Nu știu, tovarășe maior.

— Puteți să-mi spuneți când s-a făcut ultimul inventar la magazie și dacă au mai fost constatate lipsuri?

— Ultimul inventar, răspunse Airinei, a fost făcut acum două zile, totul fiind în perfectă ordine.

— Vă mulțumesc, tovarășe Airinei, spuse Mihăilă întinzându-i mâna și vă rog să nu spuneți nimănui ce am discutat cu dumneavoastră.

Când Airinei părăsi biroul, Enescu, fără să comenteze discuția care avusese loc, puse din nou mâna pe telefon și-l chemă pe Rădulescu, precizând lui Mihăilă:

— Acum vine ajutorul lui Barbu!

Se auzi o bătaie în ușă și la invitația lui Enescu intră în birou un bărbat înalt, cu alură de sportiv, în vârstă de 45–50 de ani. Salută și, zâmbind lui Enescu, îi spuse pe un ton familiar:

— Știu de ce m-ați chemat! A fost Airinei pe aici și v-a convins să mă dați înapoi la vânzări. Ei bine, dacă aveți impresia că mă voi opune unei astfel de hotărâri, o să fiți deziluzionat…

— Nu, tovarășe Rădulescu, te-am chemat pentru o chestiune cu mult mai gravă, îi stăvili Enescu perorația, tovarășul maior Mihăilă de la miliția judiciară te va pune la curent cu problema.

— Tovarășe Rădulescu, știți că Barbu, colegul dumneavoastră, a suferit un accident grav azi-noapte?

— Ce fel de accident? De cale ferată, probabil. Și este grav?

— De ce v-ați gândit numaidecât la un accident de cale ferată? întrebă Mihăilă.

— Pentru că la orele douăsprezece noaptea trebuia să plece cu trenul, la Predeal.

— Nu, tovarășe Rădulescu, ți-am vorbit de un accident pentru a te pregăti sufletește, spuse Mihăilă schimbând tactica. În realitate colegul dumneavoastră a fost ucis noaptea trecută cu un foc de armă. Puteți să ne spuneți cam cine ar fi fost interesat în uciderea sa?

— Nu. Nu văd cine ar fi putut dori moartea unui astfel de om.

— Când l-ați văzut pentru ultima oară și unde?

— Am lucrat împreună toată după-amiaza de ieri, trebuia să terminăm formele de expediere în Franța a

unor produse ale fabricii noastre. De altfel, din această cauză Barbu n-a putut s-o însoțească pe soția lui la Predeal. Și fiindcă se făcuse târziu iar treaba nu era încă terminată, l-am sfătuit să plece totuși, rămânând să rezolv singur ceea ce mai rămăsese de făcut.

— La ce oră a plecat? întrebă Mihăilă.

— Cred că era nouă și un sfert.

— Și dumneavoastră până la ce oră ați mai stat în fabrică?

— Eu am mai rămas până la unsprezece și jumătate, când am plecat acasă.

— Tovarășe Rădulescu, când v-am întrebat despre presupușii dușmani ai lui Barbu, nu l-ați menționat pe Marinache. De ce? Nu cunoașteți conflictul care a avut loc între ei?

— Probabil că vi s-a vorbit despre incidentul dintre Barbu și Marinache! Nu, tovarășe maior, nu cred că Marinache l-a omorât pe Barbu. Într-adevăr, era el cam trăsnit, dar să meargă până la așa faptă… nu, nu cred.

— Bine, tovarășe Rădulescu, vă mulțumesc pentru informații, încheie Mihăilă, întinzându-i mâna.

După plecarea lui Rădulescu, Mihăilă îl rugă pe Enescu să verifice ce fișe au fost pontate după orele nouă seara.

Enescu dădu imediat telefon la poartă și, după câteva minute, preciză că după nouă n-au ieșit din fabrică

decât trei oameni: Barbu și Airinei la nouă și un sfert, iar Rădulescu la unsprezece și jumătate.

Socotind că a cuprins toate problemele care puteau lămuri „cazul Barbu”, Mihăilă își luă rămas bun de la Enescu.

Misiunea locotenentului Marinescu a fost mult mai ușoară decât cea a colegilor săi, Călărașu și Mihăilă.

Toți vecinii interogați au arătat că atât Barbu cât și soția sa erau oameni serioși și că se înțelegeau bine cu toată lumea. Cât privește relațiile cu prieteni din afară, vecinii au precizat că erau vizitați doar de familia Airinei.

Constatând că această pistă nu-i poate ajuta în elucidarea cazului Barbu, locotenentul Marinescu nu mai zăbovi și plecă la Inspectorat pentru a raporta rezultatul anchetei sale.

Cap. V
Supoziții asupra armei

În jurul orei unu după-amiază, toți anchetatorii însărcinați cu rezolvarea afacerii Barbu se aflau convocați în biroul colonelului Lăzărescu. După ce fiecare raportă rezultatul investigațiilor întreprinse, luă cuvântul colonelul Lăzărescu:

— Ținând scama de concluziile doctorului Capolide, precum și din cele constatate de dumneavoastră, rezultă că victima a intrat în alee o dată cu asasinul și că în jurul orei zece fără un sfert, după aproximativ un minut, Barbu a fost împușcat, iar asasinul a fugit pe lângă sergentul Găman. Aproape simultan cu uciderea lui Barbu, tovarășa Tănase iese din bloc și se lovește de corpul neînsuflețit al victimei. Urmează apoi țipetele martorei, care atrag atenția subofițerului Găman și constatarea omorului. În ce privește arma cu care a fost săvârșită crima, se pare că avem de-a face cu o pușcă de vânătoare de calibrul 16, prevăzută cu un amortizor de zgomot…

— Tovarășe colonel, permiteți-mi să raportez, îl întrerupse Călărașu. Am câteva elemente care infirmă faptul că arma folosită de criminal ar fi o pușcă de vânătoare…

Călărașu făcu o pauză, în timp ce colonelul Lăzărescu îl încurajă, făcându-i semn să continue.

— Ținând seama de faptul că aleea pe care s-a comis crima are o lățime de doi metri, mărginită în ambele părți de boschete, și că asasinul și victima mergeau, după toate probabilitățile, cot la cot, mă întreb cum a putut criminalul să-l împuște pe Barbu cu o pușcă de vânătoare?

— Fii mai explicit, te rog! îl întrerupse colonelul

Lăzărescu.

— Glonțul a perforat capul lui Barbu, intrând prin temporalul din partea dreaptă și ieșind prin partea stângă a parietalului; dacă ambii mergeau împreună pe mijlocul aleii care, repet, nu avea decât doi metri, rezultă că criminalul avea la dispoziție numai un metru pentru a-și împușca victima.

După un moment de cugetare, Călărașu reluă argumentarea:

— O pușcă de vânătoare are o lungime de 120 cm, corpul asasinului circa 30 cm, iar conform raportului medico-legal distanța dintre rană și armă, după urmele pulberii, trebuie să fi fost de aproximativ 50 cm. Reunind aceste date reiese că asasinul avea nevoie, pentru a putea epola[1] arma, de aproximativ doi metri, iar noi trebuie să admitem că nu a avut la dispoziție nici jumătate din această distanță…

— Tovarășe Călărașu, îl întrerupse colonelul Lăzărescu, mai sunt două posibilități pe care văd că le-ai omis: primo, asasinul nu a epolat[2] arma, ci a tras de sub braț și, secundo, asasinul a rămas în spatele victimei la o distanță care să-i permită să epoleze arma…

— Tovarășe colonel, m-am gândit și la aceste

---

[1] Aducere a armei în poziția de ochire și declanșare a focului.

[2] A ochi fixând pușca pe umăr.

posibilități, spuse Călărașu, încălzit de teoria pe care o susținea, și am ajuns la concluzia că asemenea ipoteze pot fi înlăturate, deoarece, dacă asasinul trăgea cu arma de sub braț, traiectoria glonțului prin țeasta victimei trebuia să fie pronunțat ascendentă, iar buletinul medico-legal arată că traiectoria s-a abătut numai cu câteva grade de la planul orizontal. În ceea ce privește posibilitatea rămânerii în urmă a asasinului, ea trebuie de asemenea înlăturată, deoarece în această situație glonțul trebuia să străbată în primul rând osul occipital, și nu temporalul cum s-a constatat.

— Bine, Călărașule, insistă colonelul Lăzărescu, dar dacă totuși asasinul a rămas în urmă pentru a epola arma, iar victima a întors capul, vrând să vadă unde-i este interlocutorul, și în momentul acela a primit încărcătura mortală?

— Tovarășe colonel, am analizat și această ipoteză, înlăturând-o, deoarece, în întunericul care domnea la locul crimei, asasinul nu putea viza victima de la o distanță de doi metri. Dacă direcția de înaintare pe alee ar fi fost inversă, adică cu fața spre singura sursă de lumină, bulevardul, asasinul ar fi putut să vadă conturul victimei, însă în situația în care era victima, orientată cu fața spre fundul aleii, care era complet cufundată în întuneric, ochirea de la o distanță mai mare ca un metru, nu era posibilă.

— Tovarășe Călărașu, admițând că ai dreptate, care este concluzia la care ai ajuns? întrebă Lăzărescu.

— După părerea mea, asasinul nu s-a folosit de o armă de vânătoare! De altfel sergentul Găman a văzut că asasinul purta un „fâș-fâș" strâns cu cordon. În cazul în care ar fi avut o armă de vânătoare pe sub haina de ploaie, acest lucru trebuia să-i atragă atenția. Admițând faptul că imediat după crimă ar fi aruncat pușca, atunci am fi găsit-o în părculeț cu ocazia cercetărilor făcute, ori, după cum știți, nu s-a găsit nicio armă. În concluzie, asasinul a folosit, probabil, o armă de buzunar!

— Tovarășe Călărașu, interveni maiorul Mihăilă, ai văzut vreodată o armă de buzunar care să poată face o rană de 15 mm?

— Nu, și tocmai asta mă surprinde! veni răspunsul lui Călărașu.

— Tovarășe colonel, de ce n-am admite că arma era o pușcă de vânătoare de calibrul 16, cum a presupus și doctorul, dar cu țeava și patul retezate? spuse locotenentul Marinescu.

— Până la lămurirea acestei probleme, cred că putem lua drept bună presupunerea tovarășului Marinescu, spuse Lăzărescu și continuă: în ceea ce privește asasinul, din datele culese de dumneavoastră rezultă că toate bănuielile se îndreaptă către Marinache, și chiar dacă nu el a comis această crimă, sunt sigur că ne poate

furniza unele informații utile. De aceea îl rog pe tovarășul Călărașu să-l aducă pe Marinache, pentru a ne arăta cum și-a petrecut timpul azi-noapte, între orele nouă jumătate, zece jumătate, spuse Lăzărescu încheind discuția.

Cap. VI
Dispariția bănuitului

Chiar în aceeași după-amiază, pe la două și jumătate, maiorul Călărașu se duse la fabrica de pline „Răsăritul", unde află că Marinache nu se prezentase în ziua aceea la lucru. La domiciliul acestuia, portăreasa îi spuse că Marinache plecase de acasă în noaptea precedentă, în jurul orei nouă și jumătate și că de atunci nu se mai înapoiase.

— Știți cumva dacă a ieșit din casă și în după-amiaza de ieri?

— L-am văzut plecând pe la opt, clar n-a stat mult, s-a întors cu câteva minute înainte de ora nouă și a plecat din nou după câteva minute. De atunci n-a mai venit.

Călărașu raportă telefonic lui Lăzărescu cele aflate.

— Așteaptă-mă în fața casei lui Marinache, îi răspunse acesta.

După un sfert de oră, colonelul Lăzărescu, însoțit de procurorul Lupu Mihail și de un lăcătuș, sosiră la

domiciliul lui Marinache și forțară ușa.

Ceea ce le atrase în primul rând atenția fu dezordinea care domnea în încăpere (uși deschise la garderob, sertare trase, haine aruncate pe jos, telefonul răsturnat pe studio). Toate acestea indicau o plecare precipitată.

Și deoarece fură găsite mai multe cartușe de vânătoare de calibrul 16, iar Marinache dispăruse într-un chip încă inexplicabil, fu emis un mandat de arestare pe numele lui.

Cap. VII
A doua victimă

La aproximativ o lună după asasinarea lui Barbu Gheorghe o echipă de muncitori descoperi într-o dimineață, în jurul orei șase, pe o alee din apropierea restaurantului cu autoservire de la Mamaia, un bărbat zăcând într-un lac de sânge coagulat. Autoritățile constatară că era vorba de un tânăr de vreo 30 de ani, ucis cu un foc de armă.

Din raportul prezentat de medicul legist, rezulta că moartea survenise cu circa șapte ore înainte, datorită unui glonț care a perforat frontalul și a ieșit prin parietal. Raportul sublinia că rana era similară cu cea care luase viața lui Barbu Gheorghe. De asemenea, se menționa că împușcarea se făcuse de la o distanță de

aproximativ 40 cm de capul victimei.

În biroul său colonelul Lăzărescu discuta cu maiorul Călărașu și cu locotenentul Adam.

— Ei bine! începu colonelul Lăzărescu: ce părere aveți despre acest nou caz?

— Tovarășe colonel, spuse Călărașu, raportul medico-legal precizează, fără echivoc, că rana victimei a fost făcută cu aceeași armă care l-a ucis pe Barbu. Deci presupusul criminal al lui Barbu, Marinache, va trebui să răspundă și de felul în care și-a petrecut timpul ieri în jurul orei douăsprezece noaptea. În ceea ce privește victima, încă n-am reușit să aflăm cine este, deoarece asasinul a luat toate actele și obiectele care ar fi putut conduce la identificarea sa. Totuși, în buzunarul drept al hainei victimei a fost găsită o bancnotă franțuzească de 5 franci, de care asasinul a uitat probabil în graba sa.

— Și ce supoziții faci în legătură cu această bancnotă? întrebă Lăzărescu.

— Ar fi două ipoteze, spuse Călărașu: sau victima făcea trafic de valută cu marinarii străini, sau este un străin în trecere prin portul Constanța. De altfel, pentru ultima ipoteză pledează și îmbrăcămintea victimei, care nu este de proveniență indigenă.

— Întrucât a doua ipoteză poate fi foarte ușor verificată, spuse Lăzărescu, urmează ca tovarășul Adam să controleze ce vase străine au intrat în ultimele

zile în port și să stabilească dacă nu s-a semnalat vreo absență nemotivată. Este posibil ca, odată cu identificarea victimei, să stabilim și ce relații putea să aibă cu asasinul lui Barbu. De altfel această crimă demonstrează că Marinache se află încă în Constanța și cred că ar fi bine să dăm o nouă circulară posturilor de miliție, pentru arestarea lui, care de altfel trenează de aproape o lună de zile. Iar dumneata, tovarășe Călărașu, în timp ce Adam se va ocupa de identificarea victimei, caută să discuți cu personalul troleibuzelor care au circulat spre Mamaia ieri noapte, între orele unsprezece și unu dimineața, poate că recunoaște cineva victima și ne poate furniza semnalmentele celui care l-a însoțit pe dispărut, hotărî Lăzărescu în încheiere.

Cap. VIII
Identificarea victimei

Locotenentul Adam se prezentă la căpitănia portului, unde i se dădu o listă cu cele 40 de vase care intraseră în port în ultima săptămână. Din acestea, 30 plecaseră, 7 trebuiau să ridice ancora în acea zi, iar 3 urmau să mai rămână în port pentru unele reparații.

Întrucât vasele plecate nu anunțaseră absențe în echipajele lor, Adam își notă numele celor 10 vase care se mai aflau în port și, împreună cu un funcționar de la

Căpitănie, începu să le verifice.

La cel de al șaselea vas, cargoul „Capitaine Leclerc" sub pavilion francez, comandantul arătă că unul dintre mecanicii învoiți în după-amiaza precedentă nu se prezentase la cartul de ora 6 dimineața. Cum vasul trebuia să ridice ancora în următoarele două ore, pentru a se înapoia în Franța, comandantul tocmai se pregătea să anunțe Căpitănia.

După ce Adam îi arătă una dintre fotografiile făcute victimei de către serviciul criminalistic, comandantul recunoscu imediat pe Paul Renard, mecanicul dispărut, iar ofițerul de miliție începu să-l chestioneze prin intermediul funcționarului de la Căpitănie, care-l însoțea:

— Domnule căpitan, vă rog să-mi spuneți când a sosit vasul dumneavoastră în Constanța și când a coborât mecanicul Renard pe țărm?

— Vasul nostru a acostat ieri la ora 13: Renard a coborât să-și ia țigări pe la ora cinci; după mai puțin de o oră a revenit și a preluat cartul de la șase la zece noaptea. La terminarea serviciului m-a rugat să-l învoiesc pentru vreo două ore, deoarece trebuia să se întâlnească cu cineva. I-am dat voie și din acel moment nu l-am mai văzut.

— Puteți să-mi spuneți dacă a mai coborât cineva cu el la ora cinci? întrebă Adam.

— Da, timonierul nostru… Petit!

— Puteți să-l chemați aici?

— Desigur, numai un moment, vă rog! Căpitanul deschise ușa și ordonă unui marinar să-l cheme pe Petit.

Acesta, parcă pentru a-și contrazice numele, avea înfățișarea unui uriaș despre care nu se putea spune, în niciun caz. Că are o figură prea inteligentă.

— Petit, spuse căpitanul, domnul este de la poliție și vrea să te întrebe ceva, te rog să-i răspunzi clar și precis. Ai înțeles?

— Da! răspunse acesta cu o voce alterată de băutură și tutun.

Adam își reluă interogatoriul:

— Domnule Petit, sunt informat că ați coborât pe țărm împreună cu mecanicul Renard, puteți să-mi spuneți unde ați fost?

— Da! Am fost la cârciuma „Delfinul” și am băut până m-au adus colegii pe vas.

— Renard a fost cu dumneata?

— Da, a fost.

— Și ați stat împreună?

— Nu, am băut numai câte un păhărel, pentru că el avea treabă în oraș.

— Când și unde a plecat?

— După ce a băut un păhărel, și-a amintit că are de făcut un comision și a plecat!

— Unde? repetă Adam întrebarea.

— Nu știu. Adică da, m-a întrebat de o stradă, deoarece el n-a mai fost în Constanța.

— Ce stradă? întrebă Adam.

— Nu știu, adică nu țin minte, dar am știut!

— N-ai putea să-ți amintești numele acestei străzi?

— Nu, dar de fapt ce aveți cu el? S-a bătut cu cineva?

— Colegul dumitale a fost asasinat.

— Mon Dieu! Cine putea să-l ucidă?

— Asta vrem și noi să aflăm, spuse Adam, pentru a încheia o discuție care nu mai aduce nimic nou.

După plecarea lui Petit, Adam îl rugă pe comandant să-i spună, dacă știe, cine l-a însoțit pe Renard când a coborât a doua oară pe țărm.

Dacă îmi amintesc bine, a coborât o dată cu radiotelegrafistul; așteptați un moment să verific.

Ieși afară, strigă „Jean" și imediat apăru un bărbat uscățiv, mic de statură, cu ochi vioi.

După ce căpitanul făcu prezentările și-l puse în temă cu uciderea colegului său, acesta începu să relateze:

— Am coborât cu Renard, eu mă duceam să-mi mai fac unele cumpărături pentru călătoria următoare, iar el s-a oprit în stația troleibuzului pentru Mamaia.

— V-a spus care este scopul deplasării sale la Mamaia?

— Mi-a spus că trebuie să se întâlnească cu cineva

într-o chestiune de afaceri. N-am mai insistat, am bănuit că este vorba de o fată.

Încă o întrebare și am terminat, spuse Adam. Părea preocupat?

— Dimpotrivă, părea foarte vesel. Asta, mai ales, m-a făcut să cred că se duce la întâlnire cu o fată.

După plecarea radiotelegrafistului, Adam îl invită pe comandantul cargoului „Capitaine Leclerc" să-l însoțească la morgă, pentru identificarea formală a victimei.

La morgă, recunoașterea victimei dură câteva minute și fu luată hotărârea ca rămășițele fostului mecanic Renard să fie transportate în patrie și predate familiei.

Maiorul Călărașu se interesă în primul rând, la Întreprinderea de Transporturi Constanța, ce șoferi și taxatori lucraseră pe linia Constanța-Mamaia în noaptea precedentă, între orele unsprezece și unu dimineața. După ce alcătui o listă cu zece oameni, plecă în căutarea lor. Unii erau în cursă, alții pe acasă, așa că pierdu aproape patru ore cu găsirea și chestionarea lor. Dintre toți, numai taxatorul Grigorescu Ion își amintea că a luat din centru, pe la orele unsprezece și jumătate, un străin care nu știa românește. Datorită însă unui călător, care vorbea franceza, a aflat că străinul dorea să meargă la restaurantul cu autoservire de la Mamaia.

Taxatorul l-a rugat atunci pe călător să-i spună străinului că restaurantul este închis de aproape patru luni, odată cu terminarea verii. Străinul a răspuns că asta n-are nicio importanță, fiindcă de fapt nu la restaurant merge, ci ca să se întâlnească cu cineva. După ce au intrat în Mamaia, taxatorul, care rămăsese singur cu străinul în troleibuz, i-a făcut semn că au sosit la destinație, iar acesta, după ce i-a mulțumit, s-a îndreptat spre restaurant. De atunci nu l-a mai văzut.

Când Călărașu îi arată fotografia lui Renard, taxatorul recunoscu fără ezitare pe străinul de care vorbise.

Din discuțiile purtate cu ceilalți taxatori și șoferi care făcuseră cursa Constanța-Mamaia în noaptea crimei, rezulta că nici un alt călător nu se mai urcase și nu mai coborâse la restaurantul respectiv. Situație normală, dacă se ține seama că acea parte a stațiunii este pustie după plecarea vilegiaturiștilor.

Cap. IX
Se cere sprijinul I.G.M.-ului

După ce ascultă rapoartele prezentate de Călărașu și Adam în legătură cu uciderea mecanicului de vas Renard, colonelul Lăzărescu încercă să sistematizeze elementele cunoscute:

— Deci și într-un caz și în celălalt asasinul își cunoștea

victimele: pe Barbu îl însoțise la locul crimei, iar cu Renard avusese întâlnire. Dacă în cazul lui Barbu mobilul putea fi o crimă pasională, ce justificare exista în uciderea lui Renard? Urmărind, de altfel, cele două curse pe care le-a făcut Renard în Constanța, putem deduce că prima oară s-a văzut cu criminalul în jurul orei cinci și au stabilit să se revadă la Mamaia în jurul orei douăsprezece noaptea, când a fost asasinat. Dacă Renard, care vorbea numai franțuzește, s-a putut înțelege cu criminalul, acesta nu putea fi Marinache…

Întâlnind privirile surprinse ale lui Adam, făcu o scurtă pauză și continuă:

— Foarte simplu. Marinache avea doar o pregătire elementară, nu cunoștea nicio limbă străină…

— Deci, tovarășe colonel, spuse Călărașu, dacă în cazul lui Renard criminalul nu poate fi Marinache, rezultă că ori sunt doi criminali care utilizează aceeași armă, ori este unul singur și acesta nu este Marinache. Atunci de ce se ascunde Marinache? Și unde? În tot cazul, concluzia este că doi oameni, fără nicio legătură aparentă între ei, sunt împușcați. Singura legătură între cele două crime este arma, puțin comună, cu care au fost uciși. Dacă în primul caz victima putea fi ucisă din gelozie, la Renard acest mobil pare fără sens. Deci, prin analogie, putem spune că nici în cazul lui Barbu criminalul încă nu este cunoscut. Și pentru că a trecut o

lună de zile fără a fi putut aresta pe făptaș, vom trimite cele două dosare, al lui Barbu și al lui Renard, la Inspectoratul general al miliției. Bineînțeles că asta nu vă absolvă de misiunea de a continua cercetările pentru descoperirea lui Marinache, spuse Lăzărescu în încheiere.

Cap. X
Căpitanul Apostolescu primește o misiune

Un tânăr de statură mijlocie, cu umeri lați, privea distrat, de la fereastra biroului său, cum zăpada care acoperea străzile Bucureștiului de aproape patru luni de zile se transforma, sub razele soarelui de primăvară, în șiroaie de apă ce alergau grăbite spre gurile de canalizare ale orașului.

Tocmai se pregătea să se îmbrace, când sună telefonul.

— Alo, cu tovarășul căpitan Apostolescu, vă rog…

— Căpitanul Apostolescu la aparat!

— Tovarășul colonel Gherasim vă roagă să poftiți imediat la dânsul.

— Am înțeles! răspunse, punând în furcă receptorul. Încuie ușa biroului și se îndreptă către cabinetul șefului, unde secretara care-l chemase îl pofti să intre imediat.

În cabinet colonelul Gherasim discuta cu maiorul

Ciocârdel, un bărbat de aproximativ 40 de ani. După ce-i făcu semn lui Apostolescu să ia loc, șeful continuă discuția:

— De două săptămâni suntem sesizați sistematic, tovarășe Ciocârdel, că pe liniile tramvaielor 13 și 14 operează o bandă de hoți de buzunare. De ce n-am reușit până acum să o stârpim?

— Tovarășe colonel, încă de la primele reclamații mi-am repartizat oamenii pe tramvaiele acestor linii, dar, ca un făcut, nu izbutim să punem mâna pe ei.

— Câte vagoane circulă între orele unu și patru după-amiaza, când furturile sunt cele mai frecvente? Și în câte vagoane ai dumneata oameni? întrebă colonelul Gherasim.

— Tovarășe colonel, răspunse maiorul, în orele acestea sunt în circulație 40 de vagoane, iar efectivul meu poate asigura supravegherea numai în 11 vagoane!

— Și atunci ne mai mirăm că nu punem mâna pe hoți? Am să dau dispoziție să ți se detașeze oameni și de la alte servicii, așa încât, de mâine. Fiecare vagon de tramvai să aibă doi oameni de-ai noștri pe platformele de la cele două extremități și, în momentul în care unul dintre călători constată un furt, să se blocheze ușile și să se facă imediat controlul de la capete spre centrul vagonului. În felul acesta hoțul o să fie prins ca într-un clește și dacă am pus mâna pe unul, îi înhățăm și pe

ceilalți. Nu uita însă să dai oamenilor tăi să consulte colecția de fotografii ale hoților de buzunare. Cu asta am terminat și vreau ca în 48 ore să-mi raportezi că au fost arestați.

După ce maiorul ieși, colonelul Gherasim un bărbat de aproximativ 55 de ani, înalt, bine legat, cu ochi negri, pătrunzători, se adresă zâmbind lui Apostolescu:

— Cum merge cu rugbi-ul, căpitane? Te mai ții de el?

Merge, tovarășe colonel, de sportul ăsta te lași numai când ieși la pensie.

— Admițând că te țin picioarele până atunci! îl completă râzând Gherasim, care avea o mare simpatie pentru Apostolescu; și el avusese în urmă cu 30 de ani două adevărate pasiuni: prinderea criminalilor și jocul cu balonul oval.

Pentru că tot vorbim de rugbi, continuă Gherasim, hai să-ți povestesc o întâmplare nostimă. Prin 1938 aveam un „derbi", cu clubul „Viforul". Cine câștiga, lua și campionatul din acel an. Toți eram nervoși, ajunsesem în minutul 70 și rezultatul continua să fie 6 la 6. Eu jucam în linia a treia și la o grămadă, în 22-ul advers, demi-ul[3] nostru se apleacă și culege balonul talonat de noi; dar chiar în acel moment este interceptat de demi-ul advers și scapă balonul. Îl culeg eu și încerc să ies pe

---

[3] Mijlocaș la grămadă, la rugby.

partea deschisă, dar văd adversarul direct venind ca un bolid din față! Mă întorc pe partea închisă și reușesc să mă strecor, depășesc mele-ul[4] care începuse să se ridice și deschid, de la circa 20 metri, peste grămadă, spre coechipierul meu care juca pe post de centru; acesta, lansat, culcă balonul dincolo de buturi. Încercarea este apoi transformată și astfel meciul se termină cu 11–6 în favoarea noastră.

— Acum să-ți spun în ce a constat nostimada, continuă Gherasim. În momentul în care-mi deschideam coechipierul, aripa adversă mă apucă de tricou, ținându-mă strâns. Încercam din răsputeri să mă eliberez, când arbitrul Munteanu, văzând obstrucția, strigă la el: „Florescu de ce-l ții?”, la care interpelatul răspunse foarte candid: „De tricou, domnule arbitru!”

Gherasim își aminti deodată că nu pentru glume îl chemase pe Apostolescu și reluă pe un ton mai oficial:

— Acum să revenim la problemele noastre. Inspectoratul județean al miliției Constanța ne sesizează că în orașul lor au fost săvârșite două crime, care, deși aparent n-au vreo legătură, au fost comise cu aceeași armă.

După ce colonelul Gherasim expuse pe scurt elementele cunoscute în afacerea Barbu-Renard,

---

[4] Grămadă la rugby.

preciză:

— În concluzie ești însărcinat să te ocupi de această treabă; mâine vei pleca la Constanța, unde vei prelua conducerea anchetei. Ai ceva de spus?

— Nu, tovarășe colonel, cazul mă interesează. Regret doar că am să pierd primele antrenamente de rugbi.

Apoi, strângându-i mâna, Gherasim sublinie:

— Aș vrea să-ți atrag atenția că misiunea este dificilă. În cazul că vei avea greutăți, să iei legătura cu mine fără nicio reținere.

Astfel începu pentru căpitanul Apostolescu una dintre cele mai importante acțiuni din cariera sa.

Cap. XI
Întâmplarea își spune cuvântul

După ce ieși din cabinetul colonelului Gherasim, se duse în biroul său, unde începu să studieze cu atenție dosarul pe care îl primise de la șeful direcției judiciare.

La terminarea programului, plecă acasă. Își schimbă uniforma cu nu pantalon ușor și o flanelă de lână, peste care îmbrăcă o haină scurtă de piele. Puse echipamentul sportiv într-un sac și plecă spre stadion. Când termină antrenamentul, pe la orele șapte seara, se hotărî să meargă puțin pe jos, pentru relaxare.

În timp ce pașii îl purtau prin parcul Herăstrău,

gândurile sale zburau la elementele pe care colonelul Gherasim i le dăduse în legătură cu noua sa misiune.

Intră pe o alee pustie. Vru să-și aprindă o țigară, dar cum sacul de sport îl incomoda, se hotărî să se așeze pe o bancă, să fumeze liniștit.

Deodată atenția îi fu atrasă de o discuție ce se purta pe o bancă vecină, ascunsă privirilor sale de un boschet. Deși se vorbea în șoaptă, liniștea parcului și apropierea celor două bănci îi înlesniră ascultarea următorului dialog:

— De ce ai întârziat, „Chiorule”?

— Ce era să fac? A trebuit să-l aștept pe „Frumosul”! Nu putea să iasă iar la treabă cu buzunarele grele.

— Te rog să atragi atenția băieților, spuse prima voce, că eu pun mare accent pe punctualitate. Dacă până acum n-am fost înhățat, este tocmai pentru că „treaba” se face după un program stabilit de mine. Dacă vor să ajungă să conducă mașinile pentru care strâng bani, atunci să nu forțeze nota! Niciunul dintre ei n-are voie să iasă la treabă mai mult de două ori pe zi! S-a înțeles?

— Am înțeles, „Clănțăule”, dar știi cum sunt băieții, trag tare, să-și cumpere mai repede *Fiat*-urile…

— Tu atrage-le atenția, insistă prima voce, că dacă nu se potolesc ajung în „pensiunea statului” și la terminarea „stagiului” o să conducă, în loc de *Fiat*-uri proprii, tractoare pe câmp. Și dacă ar intra numai ei la

gherlă, m-ar durea în coate, dar dacă ne trag și pe noi? În sfârșit, ce rețetă s-a făcut astăzi?

A mers destul de slab, răspunse al doilea. „Frumosul" a pescuit un portofel cu 20 de sute, iar ceilalți trei băieți au scos împreună doar 18 sute.

— Nu-i prea grozav, dar aproape patru miare într-o singură zi tot nu-i rău! Dă-mi-i să-i bag în servietă!

După o scurtă pauză, prima voce continuă:

— Ce dracu, v-am spus să opriți numai banii și să aruncați portvizitele! Vreți să fiți prinși cu corpul delict asupra voastră? Și, pentru că veni vorba, atrage atenția băieților că de mâine trec de la traseul 13 și 14, la autobuzul 34.

— De ce, „Clănțăule"?

— Pentru că „curcanii" nu sunt chiar așa de mocofani cum vă închipuiți voi. Văzând că facem topeală sistematică în 13 și 14, o să umple tramvaiele cu oamenii lor și o să ne ia ca din oală.

Apostolescu se sculă și se apropie ușor de banca celor doi interlocutori. Furișându-se prin spatele boschetului care-i despărțea, putu să vadă un tânăr înalt cu alură de boxer, care băga câteva portofele de piele în servieta unui bărbat între două vârste și foarte elegant.

Instinctiv, Apostolescu duse mâna la subsuoara stângă după pistol, dar nu-l găsi. Uitase că, înainte de a veni la antrenament, își lăsase uniforma acasă. Ridică

din umeri resemnat și făcu ultimii trei pași care-l mai despărțeau de cei doi borfași.

— Bună seara! spuse Apostolescu, zâmbind candid celor doi bărbați, care-l priveau stupefiați. Sunt ofițer de miliție și vă rog să-mi prezentați buletinele de identitate!

Dezmeticindu-se abia la ultima frază a lui Apostolescu, amândoi se ridicară în picioare, ca la o comandă.

Cel cu înfățișare de boxer făcu gestul de a duce mâna la buzunarul de la piept, pentru a scoate actele cerute. Dar în aceeași clipă își repezi cu putere capul spre nasul lui Apostolescu. Acesta își aplecă însă capul pe umărul stâng și, simultan, mâna sa lovi cu tăișul palmei de jos în sus gâtul adversarului; pentru o zecime de secundă acesta avu expresia omului care nu înțelege ce se petrece cu el. De altfel nici nu avu când să-și mai revină, deoarece pumnul drept al lui Apostolescu îl lovi în partea inferioară a maxilarului și-l trimise ca pe un sac de cartofi înapoi pe banca de unde se ridicase.

În timpul luptei, care dură numai câteva secunde, bărbatul mai vârstnic scoase din buzunar un obiect cilindric. Apăsă cu degetul gros pe un buton nichelat de la capătul acestuia, iar un țăcănit metalic precedă apariția unei lame de cuțit, lungă de aproape douăzeci centimetri.

Apostolescu se întoarse la timp cu fața spre cel de al doilea adversar, pentru a para atacul; o lovitură de picior trimisă în stomacul adversarului îl făcu pe acesta să scape cuțitul din mână, să se îndoaie și să se prăbușească pe pietrișul aleii.

După ce se asigură că niciunul dintre adversari nu se dezmeticise încă, se îndreptă către banca unde își lăsase sacul cu echipament, scoase un țignal și lansă un apel de sprijin.

Se scurseră câteva minute și apărură doi milițieni în uniformă. După ce se legitimă, căpitanul trimise pe unul dintre ei să telefoneze la 1GM și să ceară o mașină. Între timp întunericul se lăsase, dar lămpile eu vapori de mercur îi îngăduiră lui Apostolescu să vadă cum adversarul său mai vârstnic încerca să împingă cu piciorul, într-un tufiș, servieta pe care o avusese în mână în momentul în care fuseseră surprinși.

— Nu te mai osteni, dacă tot vrei s-o abandonezi; lasă că o iau eu! spuse Apostolescu, aplecându-se și ridicând servieta de sub bancă. Apoi se ocupă de tânărul cu figură de boxer, care încă nu-și revenise. După ce-i verifică pulsul și constată că este normal, îl lungi pe bancă cu fața în sus și-i trase câteva perechi de palme. Metoda se dovedi bună; după ce clipi de câteva ori, borfașul își opri privirile nedumerite asupra lui Apostolescu. El care, cu ani în urmă fusese spaima

Grant-ului, să fie doborât de un țânc care abia îi trecea de umăr, între timp se auziră pași pe alee; erau trei ofițeri de miliție. După ce Apostolescu le explică situația, cei doi infractori fură transportați la mașina miliției, care îi duse la Inspectorat.

Ajuns la I.G.M., întrebă de maiorul Ciocârdel și, când i se spuse că a plecat acasă, rugă pe ofițerul de serviciu să-l anunțe că vrea să vorbească neapărat cu el. După zece minute telefonul de pe biroul lui Apostolescu sună și avu loc următorul dialog:

— Ascultă, mă Nicule, crezi că era nevoie să mă cauți cu ofițerul de serviciu, ca să-mi spui că pleci la Constanța, să inaugurezi sezonul estival? îl întrebă râzând maiorul Ciocârdel.

— Ușurel, Pavele nu pentru plecarea mea te-am deranjat! Acum o oră mi s-a furat portofelul în tramvaiul 13 și, raportând asta tovarășului colonel Gherasim, mi-a spus că tu poți să mi-l restitui.

— Ascultă, mă! Dacă n-ar fi nevastă-mea lângă mine, aș avea câteva cuvinte să-ți spun, dar la proxima ocazie…

— Nu te încălzi, îl întrerupse Apostolescu, mai bine îmbracă-te și vino la I.G.M., să vezi două păsări rare; o să te intereseze în mod special.

Nu trecu o jumătate de oră, și Ciocârdel apăru în ușa biroului lui Apostolescu. În câteva minute acesta îl puse

la curent cu împrejurările care duseseră la arestarea celor doi indivizi, precum și cu faptul că, între timp, Serviciul caziere judiciare confirma că cei doi mai suferiseră condamnări cu caracter penal.

La cererea lui Ciocârdel, cei doi infractori fură introduși în birou și, după ce constată că într-adevăr sunt vechi cunoștințe, trecu la interogarea lor.

— Domnule Mircioiu, se adresă Ciocârdel celui mai vârstnic, ce căutai în parcul Herăstrău?

— Domnule comisar, răspunse acesta foarte sigur de el, am fost să iau puțin aer. Ce, nu e voie?

— Dacă te duceai numai pentru aer, n-ai fi fost acum aici! Când te-am întâlnit cu câteva luni în urmă, mi-ai spus că te-ai lăsat de meserie și că-ți câștigi pâinea în mod cinstit, lucrând la un aprozar…

— Așa și este, domnule căpitan! îl întrerupse Mircioiu, cunoscut în lumea interlopă sub porecla de „Clănțăul”. N-am niciun amestec în această afacere! Stăteam pe o bancă, liniștit, când a venit acest domn, și cu un gest îl desemnă pe tânărul cu figură de boxer, să-mi ceară un chibrit; deodată a dat buzna colegul dumneavoastră, care ne-a luat la bătaie și apoi am fost aduși aici.

— Este adevărat? întrebă Ciocârdel pe cel tânăr.

— Da, este adevărat! Nici nu-l cunosc pe domnul, spuse el arătând spre „Clănțăul”. M-am dus să cer un

foc pentru țigară, și domnul polițist s-a repezit la mine și m-a bătut până am leșinat.

În timp ce „Chiorul" vorbea cu un aer de îngeraș ultragiat, Ciocârdel consultase cazierele celor doi infractori.

— Spui că nu-l cunoști pe „Clănțaul", dar din fișa ta rezultă că în 1957 ați fost condamnați împreună pentru tăinuirea unor lucruri furate. Dar poate că ai uitat. În fond, sunt aproape 9 ani de atunci și n-ați stat închiși în aceeași celulă decât 18 luni, spuse cu ironie Ciocârdel.

Apostolescu, care până atunci nu participase la discuție, se adresă ambilor infractori:

— Să admitem că m-am repezit la voi și v-am luat la bătaie pe nevinovate…

— Așa-i, pe nevinovate… îl întrerupse „Clănțăul".

— Acum vorbesc eu și te rog să nu mă întrerupi! i-o reteză Apostolescu pe un ton sever și continuă: cum se face că aveți asupra voastră o servietă cu portofele furate?

— Ați adus-o dumneavoastră, ca să ne înfundați, răspunse plin de siguranță „Clănțăul".

Dacă am adus-o eu, cum se explică faptul că în servietă se află registrul de control al Aprozarului unde lucrezi? În ceea ce privește acuzația că eu v-am atacat, trebuie să-ți atrag atenția că pe stiletul cu care ai încercat să mă ucizi se află amprentele tale. De aici rezultă

tentativă de omor, cu mâna armată, la adresa unui ofițer de miliție, ceea ce înseamnă că, în conformitatea cu prevederile art. 239 și 78 din codul penal, puteți fi condamnați la privarea libertății pentru o perioadă între 8 și 10 ani.

Aluzia făcută de Apostolescu, cu privire la atacarea autorității în exercițiul funcțiunii, avu efectul scontat. Siguranța și aerul sfidător al celor doi infractori dispărură ca prin farmec. Cu o mutră pocăită se hotărâră să facă mărturisiri complete. Pentru cei doi anchetatori era evident că această schimbare de atitudine nu se datora unei remușcări, ci unui calcul simplu: decât minimum 8 ani, pentru atacarea unui ofițer de miliție în exercițiul funcțiunii, era de preferat să fie pedepsiți pentru furt calificat, într-un mijloc de transport în comun, adică cu maximum 5 ani.

Din declarațiile făcute de către cei doi infractori rezultă că organizaseră o bandă formată din patru tineri, care operau prin tramvaie. „Chiorul" se întâlnea cu fiecare dintre ei la o oră și o stație stabilite dinainte, pentru a prelua obiectele furate. Acestea erau apoi predate „Clănțăului", care în fiecare seară făcea împărțirea banilor furați, partea leului fiind a lui și a „Chiorului", care răspundeau și de disciplina „băieților".

În timp ce Ciocârdel continua să-i interogheze,

Apostolescu transmise ofițerului de serviciu adresele celor patru hoți de buzunare, primite de la cei doi inculpați, cu ordinul de a dispune urgenta lor arestare. Astfel, în jurul orei unsprezece noaptea, trei dintre aceștia se și aflau în biroul lui Ciocârdel, iar la al patrulea, care n-a fost găsit acasă, s-a lăsat un om cu misiunea să-l aresteze când se va înapoia.

Din depozițiile făcute de către cei trei tineri, dintre care niciunul nu depășea vârsta de 18 ani, a rezultat că în urmă cu doi ani urmau cursurile unei școli de ucenici. Mai întâi l-au cunoscut pe „Chiorul", care într-o zi, la ștrand, a intrat cu ei în vorbă despre filme.

Seara, când au plecat de la ștrand, acesta i-a invitat la o grădină de vară, unde după ce le-a dat să mănânce și mai ales să bea, a început o discuție despre femei frumoase și automobile. Când i-au arătat că este greu să-ți cumperi o mașină din bursa primită de la școală, „Chiorul" le-a spus că știe pe cineva care i-ar putea ajuta să câștige ușor suma necesară pentru ca fiecare dintre ei să-și poată cumpăra o mașină nouă. Astfel au făcut cunoștință cu „Clănțăul", care i-a învățat cum trebuie sustras un portvizit din buzunarul unui călător, cum obiectul furat trebuie trecut pe dată unui complice și cum acesta trebuie să se îndepărteze imediat de păgubaș. În acest fel, chiar dacă păgubașul simțea că este „operat" și punea mâna pe făptaș, nu găsea

niciodată obiectul sustras. În cazul în care păgubașul insista să-l rețină pe hoț, interveneau ceilalți călători, care, crezând că reclamantul și-a uitat portofelul acasă sau l-a pierdut, îi luau apărarea, vociferând: „Uite cum aduce o acuzație gravă unui tânăr nevinovat, se cunoaște că n-are copii".

Victima ceda, iar tânărul „bănuit pe nedrept" era lăsat în pace, ceea ce împiedica miliția să-l ia în evidență și, în cazul unei recidive, să-l poată chestiona în coroborare cu bănuiala anterioară.

Cointeresarea lor se făcea cu jumătate din valoarea obiectelor furate. Banii însă nu-i primeau, deoarece „Clănțăul" susținea că i-ar risipi și de aceea, la propunerea „Chiorului", se stabilise ca banii să fie depuși la C.E.C. pe numele fiecăruia dintre ei, urmând ca atunci când vor avea strânși banii necesari cumpărării unui *Fiat 600,* să-i poată ridica.

Când însă aceste plafoane au fost atinse, „Clănțăul" propuse să se mai aștepte pentru cumpărarea unei mașini mai bune, poate un *Fiat 1300…*

La întrebarea lui Apostolescu, unde sunt depuși acești bani, cei doi infractori declarară că banii erau împărțiți între ei, iar carnetul C.E.C. pe care îl arătau „băieților" era fictiv.

Fiind aproape ora două noaptea și a doua zi dimineața trebuind să plece la Constanța, Apostolescu

renunță să mai asiste la ancheta condusă de Ciocârdel, pentru recuperarea banilor furați.

La plecare, în timp ce-i strângea mâna lui Ciocârdel, îi șopti așa ca să nu-l audă ceilalți:

— E clar că afacerea asta te costă o masă?

— Nici nu se mai discută, îi replică Ciocârdel, o masă mare… de stejar!

În timp ce ieșea de la Ciocârdel, își făcu apariția un locotenent care-l aducea și pe ultimul membru al bandei, și astfel Apostolescu avu certitudinea că intervenția sa fortuită contribuise la lichidarea unei bande de răufăcători.

Cap. XII
Soția primei victime

Ceasul sună mult, până ce Nicu Apostolescu reuși să-l dibuie și să-i găsească butonul de blocare a clopoțelului. Era ora cinci, și la șase trenul pleca spre Constanța.

Se simțea buimăcit și avea impresia că nici nu dormise. După ce se despărțise de Ciocârdel, se dusese direct acasă și mâncase ceva; la 3 dimineața se băgase în pat, așa că noaptea fusese scurtă pentru el.

Deși înainte de a adormi i se păruse că a găsit drumul pentru începerea anchetei de la Constanța, acum, pe

când se spăla, își dădea seama că, de fapt, nu prea știa de unde să pornească cercetările. Ieșind din baie și văzând că mai are numai o jumătate de oră până la plecarea trenului, începu să se îmbrace rapid. Până își înjghebă un mic geamantan cu lucrurile necesare pentru câteva zile, mai trecu un sfert de oră. Avu totuși norocul să găsească un taximetru chiar în fața casei. Reuși să ajungă pe peron cu trei minute înainte de plecarea trenului.

Găsi un compartiment gol și abia își puse geamantanul în plasă, că trenul se și puse în mișcare.

Așezat comod pe canapea, timp de patru ore, revăzu datele transmise de miliția orașului Constanța asupra celor două crime. La sosirea în acest oraș știa că ancheta trebuie să pornească de la „cazul Barbu", deoarece acesta avea mai multe puncte de referință decât „cazul Renard".

De la gară se duse direct la hotel, unde își reținu o cameră. Apoi intră într-un bar de zi, bău o cafea neagră, după care se simți remontat.

La ora 11 se afla la miliția județeană, unde colonelul Lăzărescu îl primi bine, deși se vedea că este contrariat că i s-a trimis un om atât de tânăr în ajutor, pentru rezolvarea unei probleme în care se împotmoliseră chiar oameni cu experiență.

Lăzărescu îl chemă pe maiorul Călărașu și, după

prezentările de rigoare, îl încunoștiință că va trebui să-l secondeze pe Apostolescu în ancheta ce se redeschidea. Le ură succes.

Ieșind de la colonelul Lăzărescu, Apostolescu îl rugă pe Călărașu să-l conducă mai întâi la văduva lui Barbu.

Le deschise o femeie în doliu, încă drăguță, cu toate că moartea prematură a soțului o îmbătrânise…

— Vă rugăm să ne iertați că vă deranjăm, spuse Călărașu, însă avem misiunea să reluăm cercetarea împrejurărilor în care a fost ucis soțul dumneavoastră și de aceea vă rog să fiți amabilă să repetați tovarășului căpitan Apostolescu tot ceea ce știți.

— Vă stau la dispoziție, deși nu văd cu ce aș putea să vă ajut! răspunse femeia.

— Tovarășă Barbu, începu Apostolescu, pentru a-l putea găsi pe asasin sunt nevoit să vă pun unele întrebări, care, deși ar putea fi considerate ca indiscrete, ne sunt absolut necesare pentru a elucida mobilul uciderii soțului dumneavoastră. Ținând seama de amenințările lui Marinache, considerați că acesta poate fi bănuit de crima ce i se impută?

— Nu, tovarășe ofițer! Din câte l-am cunoscut pe Marinache, nu-l pot crede în stare de uciderea unui om. În ceea ce privește amenințarea la adresa soțului meu, era un mod al lui de a-și manifesta nemulțumirea față de cineva. L-am auzit proferând astfel de amenințări de

zeci de ori…

— Mai concret, puteți să ne dați un exemplu?

— Câte vreți! Dacă în troleibuz taxatoarea nu-i dădea rest 5 bani sau dacă la Aprozar primea roșii urâte, trecea imediat la amenințări. De altfel, aș vrea să vă precizez, continuă ea, că în ultimul timp relațiile noastre se răciseră. Marinache, dându-și seama că eu îmi iubesc soțul, renunțase la ideea de a se însura cu mine.

— Bine, dar când ați fost surprinși de către soțul dumneavoastră, Marinache a susținut sus și tare că vrea să vă ia de soție… spuse Apostolescu.

— I-am cerut și eu explicații, după aceea, și mi-a răspuns că a făcut-o doar din cavalerism, deoarece, dacă el ar fi bătut în retragere, probabil că Barbu ar fi divorțat. Așa că, deși în această situație aș fi fost constrânsă să mă căsătoresc cu el, eventualitatea aceasta nu-l mai interesa. Rezultă astfel că el nu mai voia să se însoare cu mine și prin urmare o crimă pasională îmi pare imposibilă.

— Tovarășă Barbu, întrebă Apostolescu, puteți să ne spuneți dacă mai cunoștea cineva relațiile dumneavoastră cu Marinache?

— Nu! Adică nu cred, răspunse femeia pe un ton nesigur.

— Văd că șovăiți. De ce?

— Știți, până acum nu mi-am pus această întrebare…

răspunse din nou cu șovăială interlocutoarea. Dacă mă gândesc însă mai bine, îmi amintesc că, fiind cu Marinache pe stradă, ne-am întâlnit o dată cu un bărbat care ne-a salutat. Întrebându-l pe Marinache cine este domnul, mi-a răspuns că-i un vecin, care lucrează cu el la fabrică. A mai completat apoi că n-aveam de ce ne teme, pentru că este un om care nu se bagă în chestiuni ce nu-i privesc.

— Nu v-a spus cum se numește? întrebă Apostolescu.

Interlocutoarea făcu un gest negativ.

— Dacă îl vedeți, puteți să-l recunoașteți?

— Nu, nu cred. Știți, nu am o memorie vizuală prea bună. De altfel, așa cum vă spuneam, l-am văzut numai o dată și atunci pentru o fracțiune de secundă…

— Mai am o întrebare, doamnă Barbu, continuă Apostolescu. Știți cumva dacă Marinache a avut legături și cu altă femeie înainte de a vă cunoaște, sau chiar în timp ce era cu dumneavoastră?

— Nu, nu cred, răspunse convinsă interlocutoarea, era un om foarte retras…

— Vă rog din nou să-mi iertați indiscreția și să-mi spuneți dacă v-a mai făcut cineva curte înainte sau în timpul legăturii dumneavoastră cu Marinache?

După privirile contrariate ale interlocutoarei sale, își dădu seama că nu aceasta era calea ce trebuia urmată, și trecu la următoarea întrebare:

— Spuneți-mi, tovarășă Barbu, știți cumva dacă scrisorile anonime, prin care soțul dumneavoastră a fost sesizat de relațiile pe care le aveați cu Marinache, mai există sau au fost distruse?

— Tovarășe ofițer, nu știu ce s-a întâmplat cu ele, dar în tot cazul, dacă mai există, trebuie să se afle printre hârtiile soțului meu.

— Am să vă rog să le căutați chiar acum, dacă nu vă deranjează prea mult, insistă Apostolescu.

În timp ce soția lui Barbu scotocea în sertarele biroului, Călărașu îl întrebă pe Apostolescu:

— Crezi că aceste anonime pot aduce vreo lumină în afacerea de care ne ocupăm?

— Să-ți spun drept, deocamdată nu cred nimic și de asta sunt gata să merg pe orice pistă Din principiu bănuiesc pe toată lumea. Vreau să spun, completă Apostolescu, văzând zâmbetul ironic de pe fața lui Călărașu, că bănuielile mele sunt limitate de logică, nu ca în romanele polițiste , vreau să-ți spun că asta este metoda mea, induc toate datele care se referă la o afacere criminală; apoi, prin deducție, elimin ceea ce consider că este nefolositor…

— Bine, dar aceste inducții nu se pot face totuși la întâmplare! Eu cred că dacă într-o astfel de treabă te apuci să colecționezi tot soiul de date, apare riscul ca, datorită înregistrării unui număr prea mare de

elemente, să nu le mai poți distinge pe cele utile… spuse, contrariat, Călărașu.

— Fii liniștit, zâmbi amuzat Apostolescu, nu sunt un maniac al colecționării de date, cu orice preț. Din contră, chiar în momentul înregistrării le selectez…

— Bine, bine, îl întrerupse Călărașu, ce importanță acorzi, de exemplu, faptului că a existat cineva care a avut cunoștință de legătura soției lui Barbu cu Marinache?

— Pe scurt, am două motive: întâi, vreau să aflu cine a trimis anonimele și, pentru asta, trebuie să știu în primul rând cine avea cunoștință de această legătură; pe urmă, ce scop a urmărit „binevoitorul" prin sesizarea soțului înșelat?

— Și crezi că există o legătură între anonime și asasinarea lui Barbu? întrebă neîncrezător Călărașu.

— Am să-ți răspund și eu tot printr-o întrebare: Ce-ai face, dacă ai fi în locul meu? Ai urmări niște piste care au fost deja verificate de oameni cu experiență, fără a se ajunge la un rezultat concludent, sau ai căuta, în primul rând, să examinezi tocmai acele fire de care nu s-a ocupat nimeni?

În acel moment Apostolescu întrerupse discuția. Soția lui Barbu se îndrepta spre el, cu o foaie de hârtie pe care erau scrise la mașină câteva fraze.

După ce o împături și o băgă în portofel, Apostolescu

mulțumi gazdei și, împreună cu Călărașu, își luă rămas bun de la ea.

Când ajunseră în stradă, se urcară în mașina miliției și Apostolescu îl rugă pe Călărașu să-l conducă la fabrica unde lucraseră Barbu și Marinache.

Cap. XIII
Vizitarea fabricii „Avântul”

Când mașina ajunse în fața fabricii, Apostolescu îi propuse lui Călărașu ca, înainte de a intra, să cerceteze întâi exteriorul întreprinderii.

Ca mai toate fabricile moderne, era supraetajată și ocupa o suprafață mică, în comparație cu alte întreprinderi asemănătoare. Dacă n-ar fi fost firma și cele două intrări, ar fi putut fi ușor confundată cu un cvartal de locuințe.

După ce înconjurară fabrica și ajunseră din nou la poarta principală, intrară și se îndreptară spre biroul directorului.

Explicând acestuia scopul vizitei lor, Apostolescu îl întrebă:

— Tovarășe director, întrucât Barbu a fost asasinat în fața casei dumneavoastră, am să vă rog să-mi spuneți dacă avea motive să vă viziteze în seara în care a fost ucis?

— Nu! răspunse acesta. Nu văd ce putea căuta Barbu la mine! Prima și ultima sa vizită a fost acum patru ani, când m-am mutat și el s-a oferit să mă ajute.

— Cunoștea pe cineva în blocul locuit de dumneavoastră? Sau, mai exact, l-ați mai văzut vreodată intrând în imobilul dumneavoastră?

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut în blocul nostru.

— Unde vă aflați, când Barbu a fost ucis?

— Eram la București cu soția mea și abia la înapoiere am aflat de asasinarea lui.

La rugămintea lui Apostolescu de a vizita întreprinderea, directorul se oferi să-i conducă personal.

Pentru a-i ajuta să înțeleagă mai bine procesul tehnologic, directorul începu vizitarea de la poarta principală, pe unde intrau materiile prime și termină cu magazia de produse finite.

Ajunși aici, Apostolescu ceru unele lămuriri suplimentare în legătură cu ambalarea și expedierea produselor. Astfel, află că poarta magaziei de produse finite se deschide numai între orele 10 și 14, când vin autocamioanele să preia marfa; cea pentru consumul intern este transportată la gară, iar cea destinată exportului în port.

— Am să vă rog să-mi spuneți în păstrarea cui se află cheile de la această ieșire și cine controlează închiderea

porții? întrebă Apostolescu.

Poarta asta are două chei, răspunse directorul, una intră în categoria cheilor duble ale fabricii, care sunt închise într-un safe special, unde pot umbla numai eu sau inginerul șef. A doua cheie se află la poarta principală într-o vitrină, de unde poate fi luată numai de șeful magaziei, sub supravegherea portarului de serviciu, care are datoria să controleze ca acele chei, ce sunt depuse în vitrină, să nu lipsească mai. Mult decât prevede programul consemnat sub ele.

— Tovarășe director, interveni Călărașu, pentru o mai bună edificare o să vă rugăm să ne arătați unde se află această vitrină.

Astfel ajunseră la poarta principală, unde văzură o vitrină cu circa 40 de chei de tot soiul. Sub fiecare dintre ele se afla o etichetă, ce arăta de cine putea fi ridicată cheia și intervalul de timp în care putea lipsi de la panou.

— Te rog să-mi spui, se adresă Apostolescu portarului, ce se întâmplă dacă o cheie este predată după ora limită, indicată sub ea?

— Dacă serviciul care o folosește nu se poate încadra în programul prevăzut, el este obligat să ne anunțe din timp, iar acest lucru este consemnat într-un registru special.

— Dar e posibil ca cineva să ia o cheie, fără ca

dumneata să observi?

— Nu, deoarece după cum puteți vedea și dumneavoastră vitrina cu chei este în permanență încuiată, răspunse portarul.

— Vă rog să verificați dacă în ziua de… (și Apostolescu numi ziua în care fusese ucis Barbu) este consemnată utilizarea unei chei seara după ora 8?

După ce consultă registrul de evidență a cheilor, portarul răspunse că în ziua respectivă nu s-a înregistrat nicio întârziere.

Apostolescu propuse apoi să meargă la Serviciul personal, când telefonul din camera de gardă a portarului sună și secretara îl anunță pe director că este, chemat de Ministerul care-i tutela. Acesta se scuză și plecă spre pavilionul administrativ, în timp ce Apostolescu și Călărașu se îndreptară către Serviciul personal. În drum, Călărașu îl informă că, din păcate, șeful personalului, fostul ofițer de miliție Enescu, era plecat în concediu.

Primul lucru pe care-l făcu Apostolescu fu de a-i întinde adjunctului lui Enescu anonima pe care i-o dăduse soția lui Barbu.

— Scrisoarea asta a fost scrisă la o mașină care are o defecțiune la litera „O", mai exact, după cum se poate vedea, în loc să imprime, perforează. Credeți că am putea afla dacă această mașină de scris face parte din

inventarul fabricii dumneavoastră?

— E foarte simplu de constatat, voi verifica personal cele patru mașini de scris ale fabricii, răspunse funcționarul, după ce examină litera indicată de anchetator. Pentru când aveți nevoie de această precizare?

— Vă rog să faceți verificarea acum, dar cât mai discret posibil. De asemenea, vă rog să-mi dați să examinez dosarele salariaților care au colaborat mai îndeaproape cu Barbu.

După vreun sfert de oră, funcționarul de la Serviciul personal își făcu apariția, arborând un aer triumfător:

— Ați avut dreptate, tovarășe căpitan. Mașina de scris respectivă aparține fabricii noastre.

— În ce serviciu se află și cine are acces la ea? întrebă Apostolescu, fără să-și trădeze bucuria că supoziția îi fusese confirmată.

După ce funcționarul câtă mai mulți salariați care lucrau în biroul unde se afla mașina folosită pentru scrierea anonimei, atenția lui Apostolescu se concentra numai asupra unui singur dosar din cele răsfoite până atunci.

Câteva minute mai târziu se ridică de la birou și, arătându-l pe cel care-i reținuse mai mult atenția, spuse:

— Fotografia acestui salariat o iau cu mine; o să v-o restitui ulterior.

La plecare, Apostolescu propuse să ia masa în oraș, dar Călărașu îl asigură că sarmale ca ale soției lui nu crede să mai facă cineva în sud-estul Europei, așa că Apostolescu acceptă invitația.

Cap. XIV
O discuție la Călărașu acasă

După ce soția lui Călărașu termină de strâns masa, cei doi anchetatori, așezându-se comod în fotolii pentru a savura câte o țigară, reluară discuția asupra anchetei făcute în acea zi.

— Spune-mi, căpitane, începu Călărașu, ai reușit să descoperi ceva din ancheta de astăzi?

— Să descopăr? Nu! Mi-am format însă o părere despre un om care ar fi putut să-l ucidă pe Barbu. Dacă aș cunoaște mobilul crimei, ar fi mai simplu. Am reuși poate să stabilim și o legătura între cazurile Barbu și Renard. Așa, însă, trebuie să ne mulțumim mimai cu legătura ce există, fără dubiu de altfel, între cele două asasinate prin folosirea aceleiași arme. Lipsa unui mobil te face să crezi, la prima vedere, că aceste crime sunt opera unui dement, dar ipoteza trebuie respinsă din două motive: întâi pentru că nu este de presupus că doi oameni își pun viața în pericol întâlnindu-se cu un dement, și apoi prea sunt perfecte aceste crime, tocmai

prin lipsa unui mobil evident, pentru a fi comise de un nebun.

— S-ar părea că crezi în nevinovăția lui Marinache? întrebă Călărașu.

— Chiar din citirea dosarelor pe care le-ați trimis la București, mi s-a părut nefondată acuzația care i se aducea lui Marinache, iar după ce am discutat și cu soția lui Barbu, am certitudinea că nu el este omul căutat. Să nu mă întrebi pe ce mă bazez, spuse Apostolescu văzându-l pe Călărașu că vrea să-l întrerupă, apelez la flerul meu.

— Și tot datorită flerului, îl ironiză Călărașu, ai verificat cu ce mașină a fost scrisă anonima primită de Barbu?

— Ei bine, da, tocmai datorită flerului de care v-am vorbit, am ajuns la concluzia că anonima poate să aibă o semnificație. Deși câteva dintre supozițiile mele s-au adeverit, asta nu înseamnă, totuși, că am și pus mâna pe un fir conducător. Trebuie remarcat însă faptul că informatorul lucra împreună cu victima, și pentru ca un coleg să se preteze la un mijloc atât de laș, cum este o anonimă, trebuie să fi avut motive ascunse. Dacă m-a fost gelozia, și asta cred că poate fi exclusă, atunci ce anume a putut să-l determine, dacă nu obținerea unui avantaj material?

— Ar putea să mai fie și o altă cauză, spuse Călărașu

după un moment de meditație.

— Adică…? îl încuraja Apostolescu.

— Să zicem că n-a putut suporta felul în care colegul său era făcut de râs de soție?

Pentru ce s-a folosit atunci de o anonimă și nu l-a informat verbal? îi întoarse Apostolescu întrebarea.

— Pentru că adesea se ivesc situații în care cei doi soți se împacă, iar „bine-intenționatul" devine indezirabil, răspunse sigur pe sine Călărașu.

— Nu pot să te contrazic, într-adevăr s-au văzut astfel de situații. Totuși oamenii care au minte pleacă de obicei de la ideea că nimeni nu este neprihănit și se abțin s-o facă pe moralizatorii. Dar lăsând la o parte latura subiectivă a problemei, rămâne totuși o întrebare care-l incriminează pe „bine-intenționatul" nostru amic. De ce a lăsat să treacă un an până să dea în vileag legătura celor doi? Sper că n-ai intenția să-mi susții că a făcut-o datorită unor coșmaruri, provocate de conștiința sa pură? Și, întâlnind privirea amuzată a lui Călărașu, continuă: Ei bine, eu cred că a utilizat informația pe care o deținea numai în clipa în care a scontat pe un anumit avantaj.

— Căpitane, spuse împăciuitor Călărașu, apreciez argumentele cu care ți-ai susținut punctul de vedere și, ținând seama de făptui că ambii am admis în ipotezele noastre existența unei doze de subiectivism, propun să

amânăm speculațiile până la obținerea unor noi precizări.

— De acord cu propunerea, exclamă râzând Apostolescu. Mai cu seamă că, altfel, vom fi nevoiți să ne bem cafelele reci.

— Mai există totuși un lucru care mă intrigă, spuse Călărașu după câteva minute. Medicul nostru legist susține că arma crimei a fost o pușcă de vânătoare, eventual cu țeava și patul retezate. Eu însă nu cred că o improvizație de acest soi poate fi prevăzută cu un amortizor de zgomot și, nu numai atât, dar că o astfel de armă poate lansa un proiectil capabil să străpungă țeasta unui om, ca pe o coajă de ou.

— Mai cu seamă dacă are țeava retezată, îl completă Apostolescu.

— Deci și dumneata gândești că trebuie să fie o armă normală și de un gabarit relativ redus, adică un pistol. Totuși eu nu am auzit de existența unor pistoale care să aibă un calibru mai mare de 9 mm, spuse Călărașu.

— O să-mi permit să-ți lărgesc erudiția în ceea ce privește armele de foc, spunându-ți că, în Far-West, la începutul secolului erau utilizate în mod curent revolvere cu butoi de calibru 45, faimoasele „Smith and Wesson". De altfel, cu un asemenea pistol Jack Ruby l-a ucis pe Lee Oswald, asasinul prezumtiv al fostului președinte Kennedy. După ce rămase o clipă gânditor,

Apostolescu îl întrebă pe Călărașu dacă nu are cumva în casă o riglă de calcul; maiorul îi îndeplini dorința și, în timp ce-i întindea rigla, spuse zâmbind:

— Crezi că prin logaritmi vei putea afla numele și adresa criminalului?

— Nu, stimate tovarășe maior, vreau doar să transform 45 de sutimi de țol în milimetri, răspunse Apostolescu plimbând cursorul pe riglă. După ce termină și ridică privirile către Călărașu, spuse decepționat:

— Numai 11,5 milimetri? Probabil că totuși criminalul a avut o armă specială.

În acel moment intră soția lui Călărașu și subiectul discuției fu abandonat în favoarea altuia legat de spectacolele bucureștene de teatru.

Cap XV
Urmările unui accident banal

A doua zi, pe la 9 dimineața, în port viața se desfășura ca de obicei, într-un ritm trepidant. Marinarii și docherii munceau intens la încărcatul și descărcatul vaselor sosite în Constanța.

Tocmai se descărca un container cu piese de schimb din cargoul francez „Ville-de-Bougie", când unul din cablurile macaralei alunecă de pe uriașa cutie de lemn.

Aceasta păru să ezite, apoi basculă și căzu cu zgomot în apă. Dacă accidentul s-ar fi produs cu câteva minute mai târziu, containerul s-ar fi prăbușit pe chei unde, în afară de victime, ar fi produs mari pagube materiale. Dar cum victime nu erau, iar containerul se afla la 20 metri sub apă, comandantul cargoului făcu apel, foarte flegmatic, pentru a-l recupera, la Căpitănia portului, care-i promise asistența necesară.

Într-adevăr, după aproximativ o jumătate de oră apăru un scafandru care ținea în mână un cablu de oțel ce trebuia să servească la extragerea coletului buclucaș din apă.

Dar nu trecură nici două minute, că scafandrul ceru, prin tubul acustic, să fie ridicat la suprafață. Mai întâi apăru casca de aramă, apoi umerii și… spre stupefacția marinarilor și a docherilor care-l urmăreau, scafandrul purta în brațe un trup omenesc.

La început au crezut că victima este un imprudent, care, apropiindu-se prea mult de chei, a căzut în mare și s-a înecat. Când corpul fu preluat din brațele scafandrului, pentru a fi dus pe chei, se constată că avea legat de gât, cu o sârmă, un capac de canal, din fontă. Era, poate, o sinucidere? Dar, după ce trupul fu întins pe pământ, ambele ipoteze fură abandonate, deoarece omul scos din apă fusese împușcat în cap.

Imediat fu anunțată miliția și, în timp ce mașina în

care se afla Apostolescu și Călărașu se îndrepta spre port, primul întrebă:

— Despre ce este vorba?

— A fost pescuit din mare un om împușcat în cap și cu o greutate legată de gât.

— Dacă a fost împușcat cu aceeași armă care i-a ucis pe Barbu și pe Renard, sunt aproape sigur că victima este Marinache!

Călărașu nu mai avu timp să-l întrebe pe ce-și baza prezumția, fiindcă mașina ajunsese pe chei și oprise lângă victimă.

Când coborâră din mașină, doctorul legist Capolide tocmai terminase cu examinarea cadavrului.

— Ce ne puteți spune, doctore? întrebă Călărașu, după ce-l recomandă pe Apostolescu.

— Că acest om a fost mai întâi împușcat în cap și apoi aruncat în mare, bineînțeles după ce i s-a legat de gât o greutate.

— Când credeți că a fost aruncat în apă? întrebă Apostolescu.

— Ținând seama că a zăcut în mare, unde concentrația puternică de sare reduce procesul de descompunere a substanțelor organice, cred că totul s-a întâmplat cu circa șase săptămâni în urmă.

— Ați mai întâlnit vreodată o astfel de rană? și Apostolescu îi indică cu degetul orificiul din fruntea

victimei.

— Niciun dubiu, este aceeași armă ca și în cazurile Barbu-Renard, răspunse convins doctorul Capolide.

Între timp Călărașu se adresă unui locotenent de miliție și-l întrebă dacă victima a fost identificată.

— Nu, tovarășe maior, răspunse acesta. Nu s-au găsit niciun fel de acte sau obiecte asupra victimei.

În timp ce cadavrul era transportat spre morgă, la propunerea lui Apostolescu se îndreptară împreună spre fabrica „Avântul". Aici îl găsiră pe șeful Serviciului vânzări și-l invitară să vină cu ei la morgă, unde acesta recunoscu în victima pescuita din mare pe mult căutatul Marinache.

După confruntare, Apostolescu și Călărașu se duseră spre biroul acestuia din urmă, când secretara colonelului Lăzărescu îi anunță că sunt chemați la comandant.

Când intrară în cabinetul lui Lăzărescu, acesta se sculă în picioare, le strânse mâinile și, vădit prost dispus, intră imediat în subiect:

— Ai să fii de acord cu mine, Călărașule, că am pierdut timpul degeaba căutând un criminal care de fapt era o victimă…

— Tovarășe colonel, interveni Apostolescu, trebuie să se țină scama de faptul că avem de-a face cu un criminal deosebit de inteligent. Atât de inteligent, încât, după

trei crime, noi nu știm cel puțin care-i este mobilul. De altfel, sunt sigur că aceste crime au fost comise tocmai cu intenția de a ascunde ceea ce ar fi putut să-l piardă…

— Sunt cu totul de acord, căpitane, încuviință Lăzărescu. Criminalul este într-adevăr periculos de inteligent, deoarece, fără descoperirea făcută întâmplător în port, am fi putut considera că avem de a face cu o crimă perfectă. Doi oameni uciși, iar criminalul prezumtiv de negăsit… în sfârșit, ce intenție aveți acum?

— Tovarășe colonel, răspunse Apostolescu, după mine descoperirea lui Marinache ne ușurează cercetările. Văzând privirile mirate ale colonelului Lăzărescu, ofițerul continuă: ținând seama că Marinache, după spusele medicului legist, a fost ucis aproximativ odată cu Barbu, rezultă că asasinul voia să câștige timp, punându-ne pe o pistă greșită. Criminalul pe care ni l-a servit trebuia să distragă atenția noastră o perioadă mai mare de timp, în care el putea să se pună la adăpost. Datorită însă descoperirii cadavrului lui Marinache, probabil mai devreme decât se aștepta asasinul, sunt sigur că încrederea în propriile posibilități îi va fi zdruncinată și-l va împinge la acte nesăbuite, care ne vor permite să-l demascam mai ușor…

— Îmi place că ești optimist, căpitane; dar dacă

criminalul s-a pus și la adăpost? îl întrerupse colonelul Lăzărescu.

— Nu, de asta puteți să fiți sigur, criminalul este aici și stăm cu ochii pe el, zise Apostolescu.

— Vrei să spui că știi cine este asasinul? Atunci, de ce nu-l arestezi? întrebă Lăzărescu, și în glas i se simțea nerăbdarea.

— Pentru că încă n-am probe suficiente; de aceea vă rog să-mi permiteți să nu vă divulg încă identitatea sa.

— Bine, dacă spuneți că v-ați și format o părere asupra criminalului, nu vreau să vă influențez și vă mai las o săptămână să vă pregătiți dovezile de care aveți nevoie. Până atunci vă doresc succes, încheie colonelul Lăzărescu, mai liniștit parcă.

Cap. XVI
Uciderea unui necunoscut

Peronul de pe linia a 3-a a Gării de Nord era pustiu. Dar în momentul în care difuzoarele anunțară sosirea acceleratului *Wiener Walzer,* la orele zece și jumătate, se însufleți brusc. Hamalii care așteptau să care bagajele, precum și cei veniți să-i întâmpine pe călători, invadară peronul.

În această agitație, un bărbat voinic, cu fața pe jumătate ascunsă de gulerul impermeabilului, se

îndreptă cu pași siguri către intrarea la linia a treia, unde urma să oprească acceleratul. Își scoase tacticos o țigară din buzunar, o aprinse, trase un fum, două și, în timp ce trenul își reducea viteza, băgă mâna în buzunarul interior al hainei. Când o scoase ținea în palmă o fotografie pe care o consulta discret, pe măsură ce călătorii treceau pe lângă el. Când constată însă că șirul călătorilor veniți cu trenul internațional a început să se rărească, indiferența pe care o afișase până atunci făcu loc îngrijorării. Apariția însă a unui bărbat între două vârste păru să-i stârnească interesul. Îi mai confruntă încă o dată chipul cu fotografia pe care o avea în mână și, după ce o strecură în buzunarul impermeabilului, plecă în urmărirea acestuia.

Călătorul ținea într-o mână o valiză și în cealaltă o mapă de piele. Se urcă în taximetrul care staționa la rând în fața gării și preciză șoferului, cu un puternic accent nazal: „Hotel Union".

În același timp demară și taximetrul următor, în care se afla bărbatul care supraveghease coborârea călătorilor din tren.

Circulația fiind mai redusă la acea oră, după câteva minute cele două mașini opriră în fața hotelului „Union".

Primul taximetru se îndepărtă pe dată, în timp ce al doilea continuă să staționeze, chiar după ce bărbatul cu

impermeabil coborâse.

Călătorul care coborâse din primul taximetru intră în hotel, se îndreptă către biroul de repartizare a camerelor și spuse portarului în limba franceză:

— Mă numesc Robert Dossault și am reținut de la Paris o cameră în hotelul dumneavoastră. Sper că ați primit comunicarea mea?

Portarul luă o condică și, după ce o consultă, răspunse:

— Da, domnule Dossault, am primit înștiințarea dumneavoastră și v-am reținut camera 24, de la etajul I. Sper că veți fi mulțumit cu alegerea făcută de noi. Înmână apoi cheile camerei unui om de serviciu și dispuse să se ia bagajul călătorului și să fie condus în camera repartizată.

În timp ce domnul Dossault se îndrepta spre camera sa, bărbatul cu impermeabil, care nu scăpase niciun cuvânt din dialogul purtat în limba franceză, se adresă portarului:

— Spuneți-mi, vă rog, tovarășul Ionescu a urcat sus?

Portarul își consultă din nou evidența și răspunse:

— În hotelul nostru stau două persoane cu acest nume, pe care Ionescu îl căutați? Constantin este sus, iar Gheorghe n-a venit încă!

— Vă mulțumesc, pe Ionescu Constantin îl caut! spuse acesta și se îndreptă spre scările care urcau la etaj.

Ajungând la etajul al doilea, intră la toaletă, de unde, după vreo zece minute, coborî scările până la primul etaj. Ajuns aici, se asigură mai întâi că nu-l vede nimeni, apoi se îndreptă spre camera cu numărul 24, în fața căreia se opri. Se mai uită o dată în jur, apoi se aplecă și privi prin gaura cheii. Înăuntru, domnul Dossault stătea cu spatele spre ușă și își scotea lucrurile din geamantan, aranjându-le pe pat.

Individul cu fulgarin apăsă ușor pe clanță și se strecură pe nesimțite înăuntru. Fără să-l piardă o clipă din ochi pe omul din fața sa, închise cu mâna stângă încetișor ușa în spate, iar dreapta o strecură sub haină, la subsuoara stângă.

În același moment, francezul avu senzația că nu mai este singur în cameră și se întoarse spre ușă; intrusul întinse brațul drept spre el. Se auzi ceva asemănător unui tușit, urmat de o lumină portocalie apoi… Nimic!

După ce băgă la loc pistolul, în tocul de la subsuoară, luă servieta care se afla lângă geamantan, ieși afară și încuie ușa de două ori. Scoase cheia din broască și, în timp ce cobora scările, o băgă în buzunar. Când trecu prin holul hotelului, nimeni nu-i dădu atenție, personalul fiind ocupat cu primirea unui grup mare de turiști străini.

La câteva minute după ce omul cu impermeabil părăsise hotelul, în fața camerei cu numărul 24 se opri

îngrijitoarea etajului. Venise să schimbe lenjeria de pat. Bătu ușor în ușă. Neprimind niciun răspuns, bătu mai insistent, dar fără rezultat. Presupunând că noul locatar coborâse să ia masa, scoase din halatul ei dublura cheii și descuie ușa.

Ceea ce văzu o făcu să-i înghețe sângele în vine. Un bărbat zăcea lângă pat, într-un lac de sânge. Fruntea victimei era literalmente sfărâmată…

Se dezmetici însă repede și, după ce închise ușa la loc, se duse să-l anunțe pe portar, care nu mai puțin impresionat și uimit anunță imediat miliția prin telefon.

După zece minute Miliția judiciară, judecătorul de instrucție și medicul legist examinau victima.

Când medicul se ridică de lângă corpul victimei, întâlnind privirea întrebătoare a colonelului Vasile Gherasim, spuse:

— A fost împușcat în cap, cu o armă de un calibru neobișnuit de mare. Moartea a fost instantanee și a survenit de cel mult 15 minute. Întrucât marginile rănii nu prezintă urme de pulbere, cred că poate fi exclusă ipoteza unei sinucideri, fapt întărit și de lipsa armei.

În timp ce medicul legist își expunea punctul de vedere ochii albaștri ai maiorului Ciocârdel continuau să privească cu insistență la peretele în fața căruia fusese ucisă victima. Se apropie apoi de grinda de beton, care diviza în două peretele respectiv, și începu s-o

examineze cu atenție. Mai întâi pipăi cu degetele o mică deformare în grinda de beton, pe urmă întoarse capul spre ușa de la intrare și, în sfârșit, începu să caute cu înfrigurare prin așternutul patului.

În momentul în care judecătorul de instrucție Protopopescu îi ceru medicului legist să explice mai clar ce înțelege printr-un „calibru deosebit de mare", se auzi vocea lui Ciocârdel:

— Tovarășe colonel, am găsit proiectilul!

Toate privirile se îndreptau spre mâna lui Ciocârdel în palma căruia se deslușea o bucată de metal, de dimensiunile unui dop pentru o sticlă de un litru.

— Ei fir-ar să fie! exclamă surprins colonelul Gherasim. Deci asta era…

În fond, despre ce este vorba, tovarășe colonel? întrebă intrigat Protopopescu.

— Acum înțeleg de ce erau atât de uluiți colegii noștri din Constanța… continuă colonelul Gherasim să monologheze. Apoi, dându-și seama că cei prezenți așteptau o lămurire de la el, precizează: revolver cu butoi de calibru 45, cu proiectile expandante.

— Ce vrea să însemne asta? se arătă nelămurit medicul legist Birenbaum.

Înainte de a răspunde, colonelul Gherasim se întoarse spre un subaltern și-i spuse:

— Dumneata, sublocotenent Preotu, dă te rog un

telefon la Constanța și cere să i se comunice căpitanului Apostolescu că-l rog să se prezinte de urgență la mine. Se întoarse apoi către ceilalți și continuă: asasinul nu s-a limitat să folosească o armă de calibru foarte mare (11.5 mm), ci și cartușe speciale, care când întâlnesc în calea lor un obstacol, cum ar fi de exemplu un os, se expandează, adică își măresc secțiunea în detrimentul lungimii. Pentru a fi mai explicit, trebuie să rețineți că astfel de cartușe provoacă aproximativ aceleași ravagii ca și cele explozive. Iar pentru cei care nu știu, țin să adaug că la Constanța au fost uciși trei oameni cu o astfel de armă. Având în vedere că până acum cinci săptămâni n-a fost semnalată existența în țară a unor astfel de arme, am ajuns la concluzia că cele trei omucideri de la Constanța trebuie coroborate cu cea de aici. Acesta este și motivul pentru care am ordonat înapoierea căpitanului Apostolescu la București.

Cap. XVII
Investigații la hotel

În jurul orei 5 dimineața Apostolescu ajunse la I.G.M., unde colonelul Gherasim îi expuse pe scurt cele întâmplate la hotelul „Union”.

— Faptele sunt uimitoare, spuse Gherasim. La zece și cincizeci de minute, aseară, am fost anunțați de către

portarul de serviciu că în camera 24 a fost ucis un călător.

Deplasându-se la fața locului, am constatat că un bărbat între 45 și 50 de ani a fost ucis cu o armă de foc. După spusele medicului legist, moartea a survenit cu circa 15 minute înainte de venirea noastră, adică în jurul orei unsprezece fără un sfert.

— Tovarășe colonel, trebuie să înțeleg că misiunea mea de la Constanța s-a terminat și că trebuie să preiau cercetarea acestui caz?

— Nu te pripi, Nicule. Rezolvi întâi misiunea de la Constanța; pe urmă, vei primi altă însărcinare.

Și, văzând nedumerirea lui Apostolescu, urmă:

— Crima de la hotelul „Union" a fost săvârșită, după toate aparențele, cu aceeași armă care a acționat și în cazurile de care te ocupi la Constanța!

Ochii lui Apostolescu străluciră de interes când i se dădu acest amănunt și nu se putu stăpâni să nu spună:

— Asta este mai mult decât m-așteptam. Dacă asasinul pe care-l urmăresc eu a comis și acest omor, nu mai are scăpare. Chiar dacă nu cunosc mobilul crimelor sale, voi avea posibilitatea să produc probele vinovăției sale…

Făcu o scurtă pauză, după care, părând că-și amintește ceva, întrebă:

— Cine este victima?

— Și aici am o surpriză pentru tine, spuse Gherasim, care tot timpul îl privise amuzat. Este un cetățean francez, care vine pentru prima oară în țară. A sosit azi-noapte la zece și jumătate cu *Wiener Walzer*, a tras la hotelul „Union", unde avea o cameră reținută și, după aproximativ zece minute, a fost împușcat.

— Cu ce scop a venit în București? Era turist?

— Nu, era reprezentantul comercial al unei firme care produce mașini de calculat. Ceea ce doresc este să începi ancheta, pentru a stabili împrejurările în care victima a fost ucisă. Iar la opt, adică peste două ore, vom anunța ambasadei franceze cele întâmplate. Poate că în acest fel o să aflăm cu ce scop a venit domnul Dossault în România și cu cine trebuia să se întâlnească.

— Acum, continuă colonelul Gherasim, te rog să te duci la hotelul „Union" și să deschizi o anchetă susținută. De asemenea, profită de faptul că întregul personal din hotel lucrează în tura de 24 de ore și că, până la prânz, îl ai la dispoziție pentru a te edifica.

Ajuns la hotelul „Union", Apostolescu urcă imediat la camera cu numărul 24, unde un milițian în uniformă îl lăsă să între, după ce mai întâi îl legitimă.

În cameră îl găsi pe căpitanul Maier, vechiul său prieten de la serviciul criminalistic al I.G.M., și pe fotograful Cristea, care tocmai atunci se pregăteau să

plece.

Când îl văzu pe Apostolescu intrând, Maier spuse fotografului:

— Ionele, dacă dumnealui începe să pună întrebări, nu mai scăpăm până deseară, așa că fuga marș la Inspectorat, depunem raportul și… la culcare!

— Nimeni nu iese de aici! Am la mine un Walther de 9 mm și orice mișcare veți face poate să fie ultima din viața voastră, spuse Apostolescu, arborând un aer marțial.

— Ascultă, Micule, având în vedere faptul că am nevasta și copii, sunt nevoit să țin seama de o veche zicală, care spune că o anumită categorie de oameni nu trebuie contrazisă. Îți stau deci la dispoziție! îi răspunse pe același ton glumeț Maier. Dar, pentru că veni vorba, cum se face că te-au însărcinat pe tine cu această afacere? Probabil că toți oamenii de bază ai „judiciosului" erau ocupați, adăugă Maier făcând fotografului cu ochiul.

Fără să arate că a sesizat ironia, Apostolescu răspunse pe tonul cel mai nevinovat posibil, în timp ce-și strângea nodul de la cravată:

— Mi s-a spus că pentru această anchetă trebuie o inteligență superioară și, iată-mă!

— Maiere, hai să lăsăm gluma. Știi cumva dacă li s-a luat martorilor interogatoriul?

Da. Însă unul foarte succint. Cred că ar fi bine s-o iei de la început.

— Bine, mă voi ocupa imediat de asta, acum te rog să-mi spui în ce împrejurări a fost comisă crima. Întâi, unde zăcea victima când a fost descoperită?

— Aici! spuse Maier, arătând lui Apostolescu un contur trasat cu creta lângă pat și continuă: Trebuie să-ți mai spun că moartea l-a surprins cu o cămașă în mâna, iar pe pat, după cum vezi, se află un geamantan din care scosese câteva lucruri și le rânduise pe noptieră.

— Hai să facem o reconstituire, se adresă Apostolescu fotografului. Treci pe locul unde se presupune că a stat victima și ocupă-te de lucrurile așezate pe pat. Apoi, adresându-se lui Maier, continuă: primo, victima a fost împușcată în frunte, deci din față, și secundo, potrivit medicului legist, împușcătura a pornit de la aproximativ 5 metri. Aceste două elemente sunt certe, dar se contrazic. Victima stă cu spatele la ușă și privește spre pat, patul era lipit de peretele din față, deci victima se afla la cel mult un metru și jumătate de perete, dar această distanță este prea scurtă față de cea stabilită de doctor.

— Atunci? întrebă Maier.

— Atunci… repetă gânditor Apostolescu, cred că așa s-au petrecut faptele… și, numărând cinci pași, se așeză cu spatele la ușă și cu privirea îndreptată spre fotograf,

care, la rugămintea lui Apostolescu, continua să se uite la geamantanul din fața sa.

Duse mâna la spate, dibui clanța, apăsă pe ea și deschise ușa, apoi o închise la loc, trântind-o. Fotograful, surprins de zgomot și vrând să vadă cine a intrat, întoarse capul către ușă.

În ușă, cu mâna întinsă spre „victimă", Apostolescu mimă gestul apăsării pe trăgaciul unui pistol.

— Ați înțeles? Criminalul a intrat neanunțat și, când victima a întors capul să vadă cine a venit, a fost împușcată.

— Într-adevăr, presupunerea ta este corectă și a fost verificată deja prin urmărirea traiectoriei descrise de glonț. Acesta a fost tras din ușă, a străpuns capul victimei și, lovindu-se de grinda de beton, a ricoșat și a căzut pe pat, de unde a fost cules de Ciocârdel.

— Deci asta este! spuse gânditor Apostolescu, victima a fost împușcată prin surprindere, iar criminalul s-a grăbit să dispară. De ce l-a omorât pe domnul Dossault? Ca și în celelalte cazuri, scopul crimei este deocamdată imposibil de depistat. Sper însă că, de data asta, lucrurile fiind „calde", vom putea obține probe concrete asupra culpabilității criminalului. Dar voi ce intenție aveți acum? spuse Apostolescu amintindu-și de prezența colegilor săi. Rămâneți cu mine la interogarea martorilor sau plecați?

— Ținând seama de faptul că și în miliție există o diviziune a muncii, n-am vrea să fim acuzați de imixtiune în problemele altuia. De altfel și așa am stat aproape o oră cu tine. Și apoi noi am fost de serviciu azi-noapte și un pic de somn nu cred că ne-ar strica, răspunse Maier, căscând semnificativ.

În timp ce băieții se îndreptau spre ușă, Apostolescu îi rugă să trimită sus pe portarul care în noaptea precedentă primise victima.

După câteva minute portarul hotelului își făcu apariția.

— Mi s-a spus să vin la dumneavoastră, tovarășe colonel.

— Sunt căpitan, preciză Apostolescu, în timp ce-și zicea că Maier a fost destul de rezervat dacă n-a spus portarului că are gradul de general. Dumneata l-ai primit pe călătorul care a fost împușcat?

— Da, tovarășe căpitan.

— A venit singur sau însoțit?

— Singur, tovarășe căpitan. Un taximetru a oprit în fața hotelului și imediat a intrat domnul Dossault.

— S-a interesat cineva de el sau și-a exprimat dorința să-l vadă?

— Nu, tovarășe căpitan.

— Ești sigur?

— Bineînțeles! De altfel, de la orele zece seara, când

mi-am luat postul în primire, numai o singură persoană s-a interesat de un călător din hotelul nostru.

— Când și de cine a întrebat?

— După ce a urcat domnul Dossault în hotel, am fost întrebat dacă tovarășul Ionescu este în camera sa și a urcat sus.

— Când a coborât?

— Nu știu, nu l-am mai văzut.

— De cine spui că s-a interesat?

— De tovarășul Ionescu Constantin. Aș vrea să vă precizez că tovarășul Ionescu Constantin a plecat astăzi la ora 5 dimineața și, când i-am înmânat nota de plată, l-am întrebat dacă a vorbit cu domnul care l-a căutat și mi-a răspuns că n-a fost nimeni la dânsul…

— Tovarășe portar, îl întrerupse Apostolescu intrigat, poți să-ți amintești cine a intrat primul în hotel: domnul Dossault sau persoana care s-a interesat de tovarășul Ionescu?

— De fapt au intrat o dată în hotel și în timp ce eu repartizam camera domnului Dossault, el a așteptat să-i vină rândul, răspunse portarul după un moment de meditație.

— Crezi că ar fi putut vedea ce cameră s-a repartizat călătorului francez?

— Da, pentru că era lângă ghișeu. De altfel, chiar dacă nu vedea, putea să audă când i-am strigat unui ajutor

de-al meu să-l conducă pe călător la camera cu numărul 24.

— Ai putea să-ți amintești cum arăta acest vizitator?

— Cred că da… Doriți să vi-l descriu?

— Nu, mai întâi uită-te la aceste fotografii și spune-mi dacă vezi vreo figură cunoscută?

Portarul luă din mâna lui Apostolescu cele șapte fotografii și începu să le examineze pe rând. În acest timp Apostolescu îi supraveghea gesturile, cu o încordare ce creștea cu fiecare fotografie privită cu indiferență și pusă alături.

Când ajunse la cea de a șasea fotografie, spuse fără nicio ezitare:

— Acesta este, tovarășe căpitan!

— Ești sigur?

— Da, are o figură destul de puțin comună.

— Bine, îți mulțumesc! Cum te numești?

— Găetan Alexandru.

— Poți pleca și, dacă voi mai avea nevoie de dumneata, am să te chem. Când cobori, te rog s-o trimiți la mine pe îngrijitoarea care a descoperit crima.

Rămas singur, puse mâna pe telefon și, după ce formă un număr, ceru serviciului de dispeceri al circulației să verifice de urgență ce taximetru a plecat în noaptea precedentă de la Gara de Nord către hotelul „Union", între orele 22,30–22,35.

Urmă o bătaie în ușă și își făcu apariția o femeie de vreo 50 de ani, îmbrăcată cu un halat.

— Mi-a spus portarul să vin la dumneavoastră.

— Foarte bine, ia te rog loc și spune-mi tot ce știi în legătură cu asasinarea călătorului din această cameră.

— Tot ce vă pot spune este că, aproape de ora unsprezece, portarul a dat un telefon în rezerva mea și mi-a cerut să schimb așternuturile la camera 24. Când am ajuns la ușă, văzând că nu-mi răspunde nimeni, am descuiat cu cheia mea. Un bărbat zăcea într-un lac de sânge în fața patului, și arătă spre locul conturat cu creta de căpitanul Maier, apoi am fugit și l-am anunțat pe portar.

— Ai văzut pe cineva în dreptul camerei cu numărul 24?

— N-am văzut pe nimeni, culoarul hotelului era gol.

— Unde este situată rezerva dumitale?

— Peste drum de camera 24!

— Ai auzit vreo împușcătură?

— Nu, n-am auzit nimic care să-mi fi atras atenția.

— Între orele zece jumătate și până ai descoperit drama de la camera 24, ai mai lipsit din oficiu?

— Nu, tovarășe căpitan, de la ora zece când am intrat în serviciu și până am dus lenjeria la camera 24, n-am ieșit de loc.

Faptul că n-a auzit nimic dovedește că iar a fost

folosită „surdina”! își zise gânditor Apostolescu și, amintindu-și de prezența femeii în cameră, spuse:

— Bine, îți mulțumesc, acum poți pleca.

În clipa în care femeia ieși, telefonul sună.

Apostolescu ridică receptorul și, după ce-și notă ceva în carnetul său, părăsi camera, anunțându-l pe milițianul postat la intrarea în cameră că a plecat la I.G.M.

Cap. XVIII
Interpolul intervine

Ajuns în biroul său, ceru la serviciul circulației să-i fie trimiși cei doi șoferi de taximetre care transportaseră victima și criminalul în noaptea precedentă.

Din discuția cu aceștia află că victima avea în afară de geamantan și o mapă de piele, pe care probabil și-o însușise asasinul, deoarece nu mai fusese găsită. „Să fie aici mobilul crimei?” își zise Apostolescu gânditor.

În ceea ce privește asasinul, șoferul declară că, după ce i s-a cerut să urmărească taximetrul colegului său, pasagerul l-a rugat să aștepte în fața hotelului, fiindcă voia să se întoarcă la gară. La întrebarea dacă ar putea să-și recunoască pasagerul, acesta dădu din cap afirmativ. Și, într-adevăr, din fotografiile pe care i le înmână Apostolescu, o indică pe aceea la care se oprise

și portarul hotelului.

Terminând interogatoriul celor doi șoferi, Apostolescu își închise biroul și se îndreptă spre cabinetul colonelului Gherasim.

După ce discutară aproape o jumătate de oră amănuntele acestei crime, Apostolescu mai preciză că atât portarul cât și șoferul taximetrului recunoscuseră pe criminal după fotografie.

— Și de ce crezi că a plecat așa de repede la gară?

— Pentru că la orele unsprezece și zece minute avea un accelerat care ajungea la Constanța pe la trei și jumătate dimineața. Așa putea fi sigur că nu-l vede nimeni, iar a doua zi, adică astăzi, se prezenta ca de obicei la fabrică, de parcă ar fi dormit noaptea acasă. Cine l-ar fi putut bănui că a călătorit toată noaptea pentru a ucide un om? De altfel, tot în intenția de a-și crea un alibi a luat și cheia de la camera 24. Scopul lui era să întârzie descoperirea crimei până dimineața, când nu se mai putea stabili cu exactitate ora la care victima a fost ucisă. La șapte sau opt ore de la uciderea unui om, o eroare de o jumătate de oră, în aprecierea momentului când a decedat o victimă, este destul de frecventă. Deci dacă se considera, de pildă, că omorul a fost comis la ora unsprezece și un sfert, criminalul n-ar fi avut practic timpul material necesar pentru a se înapoia la Constanța și deci era nevinovat.

Spuneai că asasinul este urmărit în permanență. Atunci cum se explică faptul că ofițerul însărcinat cu supravegherea lui l-a lăsat să comită această crimă?

— Nu știu, tovarășe colonel! sunt și eu surprins că până la ora douăsprezece, când am plecat spre București, nu mi s-a anunțat plecarea asasinului din Constanța.

— Tovarășe colonel, continuă Apostolescu, vreau să mai fac o precizare: șoferul care l-a adus pe Dossault la hotel mi-a declarat că, în afara geamantanului, el mai avea și o servietă de piele, care n-a mai fost găsită. Pe de altă parte, șoferul cu care a mers criminalul mi-a declarat că acesta n-avea nimic în mână când a coborât în fața hotelului, iar când s-a înapoiat avea o servietă de piele? În concluzie, dacă până acum crimele acestui individ erau aparent lipsite de obiect, acum pentru prima oară asasinul a urmărit un scop: mapa de piele. De ce? Oare n-o fi la mijloc o afacere de spionaj…? spuse Apostolescu gânditor.

— Ce te face să crezi asta? întrebă colonelul Gherasim.

— Vedeți, tovarășe colonel… pe de o parte, lipsa aparentă a mobilului, iar pe de alta două victime sunt de naționalitate străină. Asta aduce puțin a implicație internațională. Mă întreb dacă n-ar fi bine să sesizăm și organele de securitate?

— Dragă Nicule, dacă ai fi făcut această presupunere

de dimineață, probabil că o îmbrățișam și eu. Acum însă am un motiv puternic pentru a o respinge.

— Ce vreți să spuneți, tovarășe colonel? întrebă contrariat Apostolescu.

— În primul rând, ia loc; am o mare surpriză pentru tine. Am obținut de la ambasada franceză unele informații cu privire la călătorul ucis la hotelul „Union". Ei bine, numele real al victimei nu este Dossault, ci Anthony Gilbert. Dar nu acesta este esențialul. Profesiunea victimei era cu totul alta decât cea înscrisă în registrul hotelului… Domnul Gilbert era inspector al Interpolului…

— Bine, dar cu ce scop a venit la noi? exclamă uimit Apostolescu.

— Lucrurile încă nu sunt prea clare. Singura informație pe care o deține ambasada franceză, continuă colonelul Gherasim, este că inspectorul Gilbert a venit pentru a cere concursul autorităților române în depistarea unei rețele internaționale de răufăcători, care și-a întins tentaculele și asupra teritoriului nostru. Tot ce pot să-ți mai spun este că ambasada franceză mi-a promis că vor comunica la sediul central al Interpolului cele petrecute și ne vor furniza informațiile pe care le vor primi.

— Aha, deci acesta este mobilul pentru care ați respins presupunerea că afacerea noastră ar putea avea

un caracter de spionaj? spuse Apostolescu.

— Bineînțeles! Cum Interpolul nu s-a ocupat niciodată de alte probleme, în afară de combaterea criminalității pe plan internațional, putem considera, în continuare, că treaba de care te ocupi își păstrează caracterul penal. E clar?

— E clar, tovarășe colonel. Mă întorc la Constanța și stau cu ochii pe „omul meu”!

— Perfect, îl vei supraveghea discret și, indiferent de caracterul probelor de vinovăție strânse până în prezent, nu-l vei aresta până nu primești ordin în acest sens de la mine.

În timp ce Apostolescu se îndrepta spre ușă, telefonul începu să sune, iar Gherasim, după ce-l ridică din furcă și-l duse la ureche, îi făcu semn să mai aștepte.

Când discuția telefonică, purtată în limba franceză, se sfârși, Gherasim spuse:

— După cum ai auzit, la telefon era ambasada franceză care mi-a comunicat că au luat legătura cu Interpolul și au fost rugați să ne transmită că un alt inspector va sosi astă-seară în țară, cu prima cursă „Air France”.

Cu aceasta, discuția se încheie și, în timp ce Gherasim luă în mână un alt dosar, Apostolescu plecă spre aeroport pentru a se înapoia la Constanța cu același elicopter care-l adusese în acea dimineață la București.

Cap. XIX
Modus operandi

Călătoria până la Constanța decurse fără incidente, și la orele cinci Apostolescu îi relata lui Călărașu toate amănuntele crimei de la hotelul „Union”. După ce termină cu expunerea faptelor, Apostolescu își aminti că are o chestiune care trebuie imediat lămurită.

— Ascultă, Grigore, poți să explici cum a plecat „omul nostru” la București fără ca noi să știm, deși era în permanență supravegheat?

— În timp ce-mi povesteai ce s-a întâmplat azi-noapte la București, același gând mă frământa și pe mine. Să-l chemăm pe locotenentul Nicolaescu, care avea misiunea să-l supravegheze.

Călărașu formă un număr de telefon și ceru ca Nicolaescu să se prezinte la el.

— Crezi că și-a părăsit postul? întrebă Apostolescu.

— M-ar surprinde, până acum a dat întotdeauna dovadă de multă conștiinciozitate.

După câteva minute intră în birou un băiat tânăr, cu ochi vioi.

— Ascultă, Nicolaescule, unde ai fost ieri între orele șase jumătate și șapte jumătate după-amiază? îl luă în primire Călărașu.

— Am supravegheat casa pe care mi-ați indicat-o dumneavoastră, tovarășe maior! răspunse contrariat Nicolaescu.

— Și nu l-ai văzut pe „omul nostru” ieșind? îl întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Nu, răspunse acesta mirat, altfel vă raportam. S-a înapoiat de la fabrică pe la patru după-amiază și, până la zece, când m-a schimbat Păun, n-a mai ieșit din casă. Azi-dimineață, la ora șase, l-am schimbat eu pe Păun, care mi-a spus că nu l-a văzut ieșind în timpul nopții, iar la ora șase jumătate când a coborât din blocul unde locuiește, s-a îndreptat direct către fabrică.

— Atunci cum îți explici că ieri a plecat totuși spre București cu trenul de șapte jumătate seara?

— Nu pot înțelege, eu nu mi-am luat ochii de la casă! răspunse Nicolaescu mirat.

— Spune-mi, Nicolaescule, interveni Apostolescu, în timp ce supravegheai casa, nu s-a întâmplat nimic deosebit?

— Nu… adică… Asta e! La vreo trei ore după ce s-a înapoiat de la serviciu, la mansarda blocului supravegheat de mine a izbucnit un incendiu; am alergat la telefonul public din tutungeria alăturată, pentru a chema pompierii. Când aceștia au sosit la fața locului, au constatat că „incendiul” fusese opera unor ștrengari, care dăduseră foc unor ziare pe terasa

imobilului și apoi se făcuseră nevăzuți.

— E clar, se adresă Apostolescu lui Călărașu. În timpul ăsta a șters-o la gară. La înapoiere, fiind încă noapte, a sărit pe semne zidul din spatele imobilului și, folosind scara de serviciu, s-a urcat în apartamentul lui. A mai dormit două ore și apoi a plecat, ca de obicei, la serviciu.

— Încă o dovadă că este un adversar periculos, spuse Călărașu pe un ton admirativ.

— Se mai impune însă o concluzie, continuă Apostolescu: dacă a luat atâtea măsuri de precauție pentru a pleca la București, înseamnă că și-a dat seama că-l filăm. Așadar nu ne putem permite luxul să-l mai scăpăm din ochi și te rog să dai ordin să fie în permanență supravegheat de un om de-al nostru.

— N-ar fi mai bine să înlăturăm orice risc, arestându-l imediat?

— Nu, hotărî Apostolescu, și asta din două motive: întâi, colonelul Gherasim a hotărât să nu acționez până nu primesc ordin de la dânsul și apoi, n-am probe suficiente asupra uciderii lui Barbu. De altfel, pentru satisfacerea punctului doi, am să-ți propun ca mâine să mă însoțești la o percheziție în casa criminalului. Știu, continuă Apostolescu, văzând că interlocutorul său încearcă să protesteze, că este ilegal, dar ținând seama de faptul că patru oameni au fost uciși, consider că este

de datoria noastră să izolăm cât mai repede acest criminal. Indiferent prin ce mijloace, dacă scopul final este tocmai apărarea legalității…

— Concret ce propui? îi întrerupse Călărașu argumentarea.

— Mâine, după ce pleacă la lucru, vom pătrunde în apartamentul lui; pentru a nu fi surprinși, Nicolaescu va supraveghea fabrica, iar dacă-l va vedea ieșind înainte de terminarea programului, ne va da un telefon. Numărul îl vei putea lua din cartea de telefon, se adresă Apostolescu locotenentului. Apoi, întorcându-se către Călărașu, îl întrebă:

— De acord?

— Dacă vii să iei masa cu mine, s-ar putea să cedez, îi zise Călărașu, ținând un ochi închis strengărește.

— Primesc propunerea ta, cu o condiție. Să mergem imediat acasă, altfel o să pier de inaniție. De aseară n-am mai mâncat nimic; cât privește somnul, să nu mă întrebi!

După ce se despărțiră în stradă de locotenentul Nicolaescu, Apostolescu și Călărașu se îndreptară spre casa acestuia din urmă.

Cap. XX
În casa criminalului

A doua zi dimineață, la opt și jumătate, Apostolescu, Călărașu și un lăcătuș al miliției se aflau în fața apartamentului cu nr. 20, locuit de presupusul criminal.

Lăcătușului nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a găsi cheia potrivită, ușa având o broască obișnuită. Primul lucru care-i izbi pe cei doi ofițeri când pătrunseră în apartament fu neglijența care domnea peste tot și sărăcia cu care era mobilată casa. În prima cameră, o masă cu trei scaune, în a doua, un dormitor simplu și un covor de iută, uzat.

Ceea ce le atrase de la început atenția era un aparat de radio care nu cadra cu modestia celorlalte obiecte. Era un aparat mare, „Philips", cu opt lungimi de undă, din care gama de 10 metri avea 4 extensii de bandă. Primul lucru pe care-l făcu Apostolescu fu acela de a-l examina cu atenție. După câteva minute spuse:

— Și totuși nu înțeleg de ce are nevoie de o atât de înaltă calitate de recepționare? Dacă celelalte obiecte din casă indică o cumpătare aproape excesivă, cum se explică prezența unui obiect atât de pretențios?

— Poate că este un meloman, care vrea să audieze în condiții perfecte un concert simfonic? își dădu cu părerea Călărașu.

— Nu te pot contrazice, totuși mă intrigă proveniența acestui aparat, mai ales că în comerț nu s-au vândut aparate de acest tip!

Datorită numărului redus de obiecte existente în încăpere, percheziția nu depăși jumătate de oră. Deși cercetarea se făcuse cu multă atenție nimic nu le reținu atenția. În timp ce Apostolescu continua să rămână impasibil, Călărașu își exprimă mirarea:

— Fir-ar să fie! Dar unde-și ține pistolul? Să-l poarte la el?

— Nici gând, nu este atât de prost! Cred că nu-l mai are.

— Cum adică nu-l mai are?

— Am să-ți răspund după ce terminăm percheziția.

În clipa aceea privirile lui Călărașu fură atrase de un impermeabil de ploaie agățat în vestibul. Se apucă imediat să scotocească prin buzunare. Într-unul se afla un pachet de țigări „Select", iar în celălalt câteva monede și o cheie Wertheim din fontă. Tocmai se pregătea să le pună la loc, când Apostolescu îl rugă să-i dea lui cheia.

După ce o privi câteva clipe gânditor, Apostolescu se decise să o încerce la toate ușile. Dar nu se potrivea la niciuna. Deodată, sub impulsul unei inspirații, intră în baie, luă o bucățică de săpun și imprimă forma cheii. Se întoarse apoi către Călărașu, care-l privea mirat, și-i întinse coaja de săpun, spunându-i:

— Am nevoie de o cheie după acest mulaj, putem s-o obținem până la ora cinci după-amiază?

— Desigur, fu răspunsul lui Călărașu, deși nu prea vedea la ce ar putea folosi o copie a cheii.

Apostolescu luă apoi cheia, o șterse cu batista și o vârî în buzunarul de unde fusese scoasă. După aceea ieșiră din apartament, încuind ușa.

Pe drum Călărașu deschise discuția:

— Spuneai că „omul nostru" nu mai are arma. De unde știi?

— Dacă a folosit stratagema cu incendiul, pentru a putea părăsi casa, înseamnă, după cum ți-am mai spus, că se știe urmărit. Deci primul lucru pe care l-aș face, dacă aș fi în locul lui, ar fi să mă scap de arma care m-ar putea trăda. Și știi cum?

— Ai arunca-o în primul loc viran pe care l-ai întâlni! răspunse Călărașu.

— Regret, dar nu ești bun de criminal și va trebui să-ți continui cariera de ofițer de miliție! Dacă ar fi aruncat arma într-un loc viran, fii sigur că cel care o găsea ar fi predat-o imediat miliției. Tot atât de repede s-ar fi constatat, datorită caracteristicilor ei, că este arma cu care au fost comise cele patru crime și astfel se obțineau amprentele criminalului. Văzând că interlocutorul său vrea să spună ceva, Apostolescu îi făcu un semn cu mâna să mai aștepte și continuă: chiar dacă ștergea arma cu batista, înainte de a o arunca, serviciul tehnico-științific tot ar fi găsit amprentele pe încărcător sau chiar

pe cartușele din magazie. De altfel, continuă Apostolescu, criminalul nici n-a avut posibilitatea să se debaraseze atât de repede de armă, deoarece după făptuirea crimei a plecat cu taximetrul care-l aștepta afară. Pe fereastra mașinii nu era nebun s-o arunce, iar în gară era prea multă lume…

— Deci, ce-a făcut cu ea? se arătă nerăbdător Călărașu. Imperturbabil, Apostolescu continuă: „ori a aruncat-o din tren, ori a zvârlit-o într-un canal, când a ajuns la Constanța."

— Într-adevăr, ceea ce spui este plauzibil, dar cu o singură condiție: asasinul să fi ajuns la concluzia că a epuizat lista celor care trebuiau uciși.

Cap. XXI
Supoziția se verifică

În jurul orei șase după-amiază, Apostolescu și Călărașu intrară pe poarta fabricii „Avântul", unde portarul, care-i cunoștea din vizitele precedente, îi lăsă să intre fără să-i mai întrebe nimic.

— În fond ce mai căutam aici? își exprimă Călărașu mirarea.

— Nu te pripi, verific o supoziție. Sper că ai adus cheia pe care ți-am cerut-o?

— Bineînțeles!

Când ajunseră în fața magaziei de produse finite, găsiră ușa încuiată.

— Fiind început de lună nu se lucrează după-amiază. Dar dacă vrei să intrăm, pot să cer cheia, propuse Călărașu.

— Nu cred că este nevoie. Mai bine să plecăm și să facem o plimbare prin împrejurimi.

— Spune-mi, totuși, ce am căutat în fabrică?

— Ai puțintică răbdare, stimabile, răspunse Apostolescu flegmatic.

După ce ajunseră în spatele fabricii și se urcară pe treptele care duceau la rampa de încărcare a autocamioanelor, Apostolescu se opri în fața ușii secundare a uzinei și-i ceru lui Călărașu cheia comandată. O potrivi în broască. Un scurt țăcănit metalic și ușa se deschise; era magazia de expediții. Fără să între, Apostolescu închise ușa la loc și, luându-l de braț pe Călărașu, se îndepărtară.

După câțiva pași Călărașu scoase printre dinți un șuier admirativ și spuse:

— Te felicit! Deci alibiul primei crime se anulează. Dar cum ai fost atât de sigur că cheia din impermeabil este de la magazie?

— Imediat ce am ajuns la concluzia că expeditorul anonimelor ar putea lucra în fabrică, am avut senzația că trebuie să-i acord mai multă atenție. Dar, pentru asta

trebuia să știu mai întâi cine este. Și am reușit s-o aflăm chiar mai ușor decât credeam. Astfel, soția lui Barbu ne-a dat anonima, care, datorită unei litere defecte, ne-a permis să depistăm la ce mașină a fost scrisă. Acesta a fost primul pas important, pentru că numărul bănuiților s-a redus de la întregul personal al fabricii, de câteva sute de salariați la cei șase oameni care aveau acces la mașina de scris ce ne interesa. Mergând mai departe, pe linia excluderii celor care n-aveau niciun amestec în uciderea lui Barbu, am mai avut două elemente selective: întâi am reținut din declarația văduvei lui Barbu acest amănunt: „colegul care i-a salutat pe stradă este vecin cu Marinache", apoi, întrucât Renard nu știa românește, înseamnă că asasinul său știa franțuzește. Ei bine, posedând aceste două elemente, a fost destul de ușor ca, prin consultarea fișelor personale ale celor șase oameni care aveau acces la mașina de scris, să mă opresc numai asupra aceluia care îndeplinea cele două condiții.

— Până aici nu mi-ai spus nimic nou, interveni nerăbdător Călărașu, doar te-am secondat tot timpul. Întrebarea mea s-a referit numai la cheie. Deci, te rog să-mi spui cum ai ajuns la ideea că cheia găsită în buzunarul hainei bănuitului este de la cea de a doua ușă a fabricii?

— Legătura dintre cheia găsită și poarta secundară a fabricii a fost foarte firească. De la prima vizitare a

fabricii, mi-am spus că dacă „omul nostru” este asasinul, atunci, ținând seama de alibiul puternic pe care-l avea.

— El nu putea să-și ducă la îndeplinire planul decât ieșind prin ușa magaziei de expediții…

— Vrei să spui, îl întrerupse Călărașu, că a ieșit pe ușa secundară, l-a urmărit pe Barbu și l-a ucis, apoi a revenit în fabrică pe aceeași cale, iar când a considerat că a venit momentul a plecat pe poarta principală, având grijă ca portarul să remarce ora la care a ieșit.

— Am fost convins că așa s-au petrecut lucrurile! Și dovada cred că o vezi, spuse Apostolescu, jucând în palmă cheia cu care deschisese ușa magaziei. Probabil că având cheia la îndemână și nefiind supravegheat, la fel ca și noi i-a luat tiparul pe un mulaj, după care confecționarea unei copii n-a constituit nicio problemă.

— De ce n-ai vrut să intrăm în magazie prin fabrică și a trebuit să verificăm cheia ocolind întreprinderea? întrebă Călărașu.

— Dacă luam cheia de la portar exista riscul ca acesta să-i spună criminalului că am fost în magazie în lipsa lui. Cum acesta și așa se simte bănuit, intra în panică și ar fi încercat să fugă, ceea ce m-ar fi obligat să-l arestez, iar eu am ordin să nu acționez până nu primesc ordinul tovarășului colonel Gherasim.

— Și acum unde mergem?

— La locotenentul Nicolaescu, să ne spună ce-a mai făcut „omul nostru”.

Cap. XXII
Arestarea nu mai poate fi amânată

— În jurul orei opt îl găsiră pe Nicolaescu așezat pe o bancă în părculețul din fața casei pe care o vizitaseră în acea dimineață.

Fără să se salute, se așezară lângă el și, lăsând impresia că discută între ei, Apostolescu îi ceru lui Nicolaescu raportul.

— Când a plecat de la fabrică, la ora trei, s-a dus la restaurantul „Dunărea”, unde a luat masa până la trei și jumătate. Când a ieșit, s-a îndreptat spre telefoane, unde a luat loc pe o bancă în hol. După câteva minute a venit un marinar bărbos, care și-a desfăcut ceasul de la mână, a început să-l întoarcă și apoi l-a pus iar la loc. Atunci „omul nostru”, care-i supraveghea gesturile de când a intrat, s-a sculat și, apropiindu-se de el, au schimbat din mers câteva cuvinte și s-au despărțit. Marinarul s-a îndepărtat, iar el a venit direct acasă și de atunci n-a mai ieșit. Asta este tot, încheie Nicolaescu.

Nici nu apucară să comenteze raportul, când atenția le fu atrasă de un marinar voinic, cu barbă stufoasă, care ducea în mână o valiză de voiaj. Venea dinspre centru

și se uita mereu la numărul caselor pe lângă care trecea. Când ajunse în dreptul blocului supravegheat, avu o mică ezitare și intră.

Locotenentul Nicolaescu, care-l urmărise tot timpul cu privirea, spuse:

— Cu marinarul acesta s-a întâlnit astăzi!

— N-ar trebui să intervenim? întrebă Călărașu.

— De ce?

— Ca să nu-l omoare și pe ăsta!

— La el acasă n-o să-l omoare, mai bine stăm și așteptăm! răspunse Apostolescu.

După aproximativ o jumătate de oră marinarul își făcu apariția în stradă și plecă în direcția din care venise.

— Nicolaescule, calcă-i pe urme, hotărî Apostolescu și, de câte ori poți, raportează telefonic ofițerului de serviciu al miliției unde te afli.

În timp ce Nicolaescu se îndepărta, supraveghindu-l pe marinar, Călărașu întrebă:

— Nu era mai bine dacă-l arestam?

— Sub ce învinuire?

— De exemplu pentru contrabandă! când a intrat, avea în mână o valiză, iar la plecare mâinile îi erau libere…

Surpriza îl împiedică să-și mai termine fraza. În ușa blocului își făcu apariția marinarul care plecase cu câteva minute înainte. După ce se uită în susul și în josul

străzii, alese drumul opus celui pe care plecase cu câteva minute mai înainte.

Cei doi ofițeri se uitară uluiți unul la celălalt.

După ce se îndepărtă cu aproximativ 30 de metri, Apostolescu și Călărașu porniră în urmărirea lui.

— Nu înțeleg când și cum a putut intra din nou în casă! își exprimă nedumerirea Călărașu.

— Chiar dacă s-a întors fără să-l vedem, unde este Nicolaescu? În sfârșit să-l supraveghem și o să aflăm noi ce s-a întâmplat!

Urmărirea marinarului se făcu pe mai multe străzi, până când acesta se opri în fața unui cinematograf. Fără să ezite se îndreptă spre casă și își scoase un bilet de intrare. În acest timp Apostolescu șopti colegului său:

— Intri după el și nu-l scapi din ochi, eu am să vă aștept în hol până ieșiți.

Între timp marinarul dădu biletul la control și intră în sală. Câteva secunde mai târziu, Călărașu arătă insigna sa controlorului de bilete și intră și el la timp, pentru a vedea locul pe care s-a așezat marinarul. Cum sala era aproape goală, își alese un loc în imediata apropiere a urmăritului.

După ce intră și Călărașu în sală, Apostolescu îi spuse casierei, care se pregătea de plecare, că vrea să vorbească cu responsabilul cinematografului. Femeia îl rugă să aștepte și, după câteva minute, își făcu apariția

un bărbat între două vârste. Apostolescu îl informă că este ofițer de miliție și că urmărește pe cineva care a intrat în sală, rugându-l să-i indice un loc, de unde se poate supraveghea holul, fără să fie văzut.

După ce-și controlă ceasul, responsabilul îi spuse că, o dată cu începerea ultimului spectacol, casa de bilete este liberă și că ea reprezintă de fapt cel mai bun loc de supraveghere a holului.

Când intră în cabina casieriței și văzu telefonul pe masă, formă, grăbit numărul miliției. Îi răspunse ofițerul de serviciu, care îi confirmă că primise cu zece minute mai înainte un telefon de la locotenentul Nicolaescu. Acesta îl rugase să transmită că se află la restaurantul „Dunărea", unde marinarul supravegheat de el lua masa. Fără să-și trădeze uimirea, Apostolescu îl rugă pe ofițerul de serviciu să-i transmită lui Nicolaescu numărul telefonului de la cinematograf, în caz că ar vrea să mai sune. Închise telefonul, își aprinse gânditor o țigară și se întinse mai comod în scaunul casieriței.

Apostolescu fuma a doua țigară, când telefonul sună. Nicolaescu îi raporta că marinarul a terminat masa și că de circa cinci minute a angajat o cameră la hotelul „Dacia", unde s-a și instalat. Întrebat dacă trebuie să continue supravegherea, Apostolescu îi spuse să ceară înlocuitor, fiind apoi liber să plece.

Încercă să-și rânduiască din nou ideile. Deci intră un marinar cu o valiză și ies doi cu mâinile goale? Deodată văzu clar: criminalul se deghizase cu ajutorul recuzitei și al uniformei, aduse în valiza pe care o văzuseră în mâna marinarului. Dar de ce această mascaradă și care dintre ei este impostorul? Omul din cinematograf, sau cel care doarme acuma la hotelul „Dacia”? Plecând de la ideea că este firesc ca întâi să plece un musafir și după aceea gazda, Apostolescu ajunse la concluzia că în cinematograf se află de fapt criminalul.

Nu mai avu timp să-și aprindă o nouă țigară, deoarece ușile sălii de spectacol se deschiseră brusc și holul se umplu de lume. După ce marinarul ieși din local, urmat îndeaproape de Călărașu, Apostolescu se strecură din ghereta casieriței și, apropiindu-se de colegul său, îl întrebă ironic:

— Cum a fost filmul, maiorule?

— Să fiu al naibii dacă știu! S-a foit tot timpul în scaun și aveam impresia că vrea s-o șteargă, așa că privirile mele nu l-au părăsit nicio clipă.

— Crezi că te-a „mirosit”?

— Nu, am însă impresia că este foarte nervos.

— Poate că are motive? spuse Apostolescu și zâmbi semnificativ.

Când ajunseră în centru, marinarul intră într-o cofetărie și cumpără câteva pachete mari de ciocolată.

Când ieși, se uită la ceas și o porni cu pași mari către faleză.

O dată cu intrarea marinarului în cofetărie, Apostolescu avu posibilitatea să înlăture orice dubiu asupra identității marinarului pe care-l urmăreau. La lumina puternică din cofetărie reuși să observe, prin vitrină, că urmăritul era încălțat cu o pereche de pantofi ca ai lui, deci românești.

Ajuns pe faleză, marinarul se îndreptă spre cazino, îl depăși, apoi o coti la stânga spre port.

Aceasta era și confirmarea pe care o aștepta Apostolescu. Se întoarse către Călărașu și-i șopti:

— Cu toată părerea de rău, cred că va trebui să calc ordinul tovarășului colonel Gherasim și să acționez chiar în seara asta!

— Ce-ți veni?

— Omul din față e marinar, cum sunt eu cosmonaut!

— Ce vrei să spui?

— Că „omul nostru" a luat înfățișarea unui marinar străin, cu scopul de a fugi din țară în noaptea asta.

— De ce crezi asta?

— O să-ți explic mai târziu, acum să fim atenți să nu-l scăpăm.

În timpul acesta marinarul continua să înainteze pe chei, aruncând pe furiș priviri spre vasele ancorate. Când ajunse în fața unui cargou, pe bordul căruia

domnea agitația obișnuită dinaintea plecării în larg, se opri și își consultă ceasul. Apoi se îndreptă alene spre un alt vas apropiat, unde, ascuns de întuneric, privea mereu când spre vaporul care-l interesa, când la ceasul de la mână.

Între timp, Apostolescu și Călărașu, ascunzându-se pe după baloturile și pachetele uriașe îngrămădite pe chei, reușiră să-și găsească un loc lângă pasarela de urcare a vasului ce se pregătea de plecare.

— Noi ce facem? întrebă Călărașu.

— Când se va hotărî să se urce pe vas, îl vom aresta!

— Și dacă este totuși un marinar adevărat?

— Ar însemna că interlocutorul tău este un dobitoc! îi răspunse nervos Apostolescu.

În timpul scurtului dialog dintre Apostolescu și Călărașu, mai mulți marinari veniră din oraș și se urcară pe vas. Se auzi mugetul sirenei; mai sosiră alergând doi marinari întârziați. Sosise momentul plecării vasului.

Această concluzie o trase, după toate probabilitățile, și marinarul care le reținuse atenția până atunci, deoarece ieșind din umbră se îndreptă spre pasarela vasului, clătinându-se, deci simulând beția.

Când mai avu câțiva metri până la pasarelă, în fața lui răsăriră, ca din pământ, doi bărbați.

Apostolescu îl interpelă:

— Miliția! Actele dumneavoastră, vă rog.

Uluit, marinarul își umezi de câteva ori buzele cu limba apoi, stăpânindu-se, răspunse în limba engleză:

— I'm sorry, but I don't understand you?[5] și, auzind al doilea muget de sirenă, schiță gestul de a-i ocoli pentru a se urca pe pasarela vasului.

Călărașu începu să creadă că Apostolescu se afla pe o pistă greșită, când acesta întrebă din nou:

— Are you Englishman?[6]

— Yes! I am! veni răspunsul marinarului, care se vedea cât de colo că fierbea de nerăbdare.

— O.K.! Please give me your papers. I'm policeman![7]

— I haven't! They are on the ship.[8]

Când răsună cel de al treilea muget al sirenei, „marinarul" își pierdu cumpătul și păși către pasarela care începea să fie trasă spre vas. Dar între el și pasarelă veni Călărașu, care-i puse mâna pe umăr.

Și atunci, cu forța disperării, „marinarul" lansă o lovitură laterală cu stânga în bărbia lui Călărașu, care se răsuci și căzu la pământ. În clipa următoare, brațul său drept făcu cursa inversă și prinse maxilarul lui Apostolescu, care împiedicându-se în niște odgoane, nu

---

[5] Regret, dar nu vă înțeleg!

[6] Sunteți englez ?

[7] În regulă ! Sunt polițist și vă rog să-mi dați actele dvs.

[8] Nu le am la mine, sunt pe vas.

mai putu evita lovitura și se trezi întins peste un balot.

Având drum liber, „marinarul” străbătu cât ai clipi din ochi scurta distanță care-l mai despărțea de pasarela ce între timp se îndepărtase cu aproape un metru de chei și, dintr-un salt, se aruncă pe ea…

Dar, în aceeași clipă, simți cum o forță nefirească îi schimbă din aer direcția către care pornise.

Autorul acestei modificări de traiectorie era Apostolescu; dezmeticindu-se, își dădu seama că mai avea o singură șansă în oprirea criminalului. Și n-o scăpă. De pe balot plonjă prin aer, și saltul „marinarului” spre pasarelă coincise cu placajul executat de Apostolescu. Datorită șocului pricinuit de capul acestuia în coapsa stângă, cât și din cauza brațelor care-i traseră simultan picioarele în sens contrar primei lovituri, „marinarul” avu impresia că cheiul de beton se urcă spre el cu o viteză ametitoare și, când luă contact cu solul, leșină.

În timp ce Apostolescu își scotea mâinile de sub picioarele marinarului, pentru a se ridica, se apropie și Călărașu care, pipăindu-și bărbia, spuse admirativ:

— Dacă nu mă înșel asta se numește „placaj” la rugbi, nu? Și, dacă așa este, continuă el, sunt deosebit de bucuros că nu-ți sunt adversar.

Apostolescu era în picioare; scuturându-și praful de pe pantaloni, se uită mai întâi la „marinarul” leșinat,

apoi la vasul ce se îndepărta de chei și trase concluzia să răfuiala lor nu fusese remarcată pe vas.

— Ce facem cu el? întrebă Călărașu.

— Cum ce facem? Îl iei în spate și-l duci la inspectorat, spuse Apostolescu în glumă. Apoi continuă: dacă promiți însă că dai o bere, problema se poate rezolva și altfel.

Și, spunând asta, se aplecă peste „marinar" și-i trase o pereche de palme; rezultatul, o tresărire ușoară, urmată de deschiderea ochilor care încercau să-și dea seama unde se află.

Aducându-și brusc aminte, încercă să se ridice, dar Apostolescu, care-l supraveghea, se lăsă cu un genunchi pe pieptul lui, șoptindu-i discret:

— Acum fii băiat cuminte și hai puțin cu noi la miliție. Dacă nu ești ascultător, o să mă silești să-ți clatin oleacă dinții și asta n-ar fi plăcut nici pentru mine, nici pentru tine!

După ce-l privi pe Apostolescu adânc în ochi, „marinarul" reluă vechiul joc:

— But what de you want?[9]

— I shall tell you later, get up now![10] îi răspunse Apostolescu, zâmbind cu subînțeles.

---

[9] Ce doriți de la mine?

[10] Am să-ți spun mai târziu, acum scoală-te!

Cap. XXIII
Interogatoriul

După ce-l încadrară, cei doi ofițeri de miliție se îndreptară cu captivul către faleză și, găsind un taximetru în fața cazinoului, ajunseră în câteva minute la inspectorat.

Cum luă loc într-un fotoliu din biroul lui Călărașu, „marinarul" se grăbi să întrebe pentru ce a fost arestat și împiedicat să plece cu vasul său. Tot în limba engleză Apostolescu îl lămuri că ei făceau parte din poliția portului și că aveau sarcina să verifice actele marinarilor care circulau noaptea prin port, deoarece în ultimul timp fuseseră constatate violări ale coletelor ce soseau sau erau expediate din port. Cum el n-a putut să se legitimeze, ba mai mult s-a opus cu forța controlului, au fost nevoiți să-l rețină.

— Bine, dar eu am pierdut vasul cu care am venit! se arătă vădit contrariat „marinarul", care începuse să nutrească speranța că va reuși „să-i ducă" pe cei doi anchetatori.

— Este regretabil, îi răspunse Apostolescu, înțelegându-i jocul, și se hotărî să-i ia un interogatoriu încrucișat, pentru a nu-i da posibilitatea să prevadă întrebările. În orice caz traficul în portul Constanța este

mare și cred că veți găsi un vas cu care să-l ajungeți pe cel care a plecat. Dar pentru că veni vorba, unde este următoarea escală a vasului dumneavoastră?

— La Istanbul!

— Lucrați de mult în marină?

— Până acum doi ani aveam un atelier de croitorie în Londra, afacerile mergeau însă prost și m-am angajat la marină.

— Ați lucrat mult pe vasul cu care ați venit?

— Nu, este prima cursă!

— Unde v-ați îmbarcat pe el?

— La Marsilia.

— Și la Marsilia ce făceați înainte de a vă îmbarca?

— Venisem cu un alt vas, dar l-am pierdut din cauza unui chef.

— S-ar părea că aveți ghinion, de două ori la rând ați pierdut vasele pe care aveați angajamente, spuse Apostolescu râzând.

„Marinarul" începu să se simtă mai stăpân pe situație. Era ceea ce și dorea Apostolescu, care, fără a-și trăda intențiile, acceleră ritmul interogatoriului:

— Câți ani aveți?

— 42 de ani!

— Sunteți căsătorit?

— Da!

— Ce salariu aveați pe vas?

— 15 lire pe săptămână!
— Cum vă numiți?
— John Woody!
— Vorbiți românește?
— Nu!
— Cum se numește soția dumneavoastră?
— Mary!
— Unde locuiți în Londra?
— 134, Mator Road!
— Pe unde vine asta?

După o scurtă ezitare, „marinarul" precizează:

— Pe lângă Piccadilly Circus[11]!

— Mă întreb dacă după sistematizarea preconizată pentru acest cartier, monumentul amiralului Nelson nu va fi mutat din Piccadilly? spuse cu un aer gânditor Apostolescu.

— Nu, fiți sigur, conservatorismul nostru britanic n-ar permite, afirmă „marinarul" cu un aer de mândrie.

Apostolescu, care discutase până atunci pe un ton amical, își concentră deodată privirile asupra bărbii marinarului și-i spuse lui Călărașu în românește:

— Ia uită-te la barba lui, n-ai impresia că stă să cadă?

---

[11] Piccadilly Circus este un intersecție și un spațiu public al Londrei West End din orașul Westminster. A fost construită în 1819 pentru a conecta Regent Street cu Piccadilly. În acest context, un circ, din cuvântul latin care înseamnă "cerc", este un spațiu deschis rotund la o intersecție de stradă.

„Marinarul” simțise cursa prea târziu, apucase să facă gestul că-și pipăie bărbia. Apostolescu se prefăcu că n-a observat nimic și continuă să-i istorisească lui Călărașu:

— Cu câțiva ani în urmă am cunoscut la București o englezoaică foarte drăguță, cu care am fost în corespondență câțiva ani, până s-a căsătorit. Coincidența face ca ea să fi locuit tot în Mator Road, care este în cartierul Stratford, nu în Piccadilly Circus, cum ne-a informat amicul nostru, și-l desemnă cu un gest pe interogat. De altfel, ea susține că monumentul lui Nelson se află altundeva decât în Trafalgar Square; este o greșeală incompatibilă cu mândria cetățeanului britanic.

Apostolescu făcu o scurtă pauză, apoi se adresă direct arestatului:

— Domnule Rădulescu, nu crezi că ar fi timpul să terminăm cu această mascaradă?

— Ce vreți de la mine? răbufni cu ură arestatul.

— De ce voiai să pleci din țară? îl întrebă Călărașu.

— Pentru că nu mai puteam suporta regimul vostru, m-am săturat de socialism, voiam să plec în altă țară, să fac ce mă taie capul… Să vă ia dracu’ pe toți!

Fără să-și piardă cumpătul, Apostolescu își începu interogatoriul:

— Ce aveai de gând să faci „afară”?

— Am un frate care a plecat la Paris în 1944, m-ar fi

ajutat el să-mi înjgheb o situație!

— Și cum aveai de gând să părăsești țara?

— M-am învoit cu un marinar să mă strecor în locul lui pe vas și să plec!

— Și marinarul rămânea în locul dumitale să lucreze la fabrică? întrebă cu vădită ironie Apostolescu.

— Nu, s-ar fi prezentat după plecarea mea la Căpitănia portului și ar fi declarat că s-a rătăcit și a pierdut vaporul cu care venise. Având acte, n-ar fi fost nicio problemă să se îmbarce pe primul vas cu care-i convenea să plece.

— Și ce primea în schimbul acestui serviciu? întrebă Călărașu.

— Cinci sute de dolari, când ajungeam în Anglia.

— Și dacă-l păcăleai, adică o dată plecat nu-i mai dădeai nimic?

— M-a crezut pe cuvânt de onoare; dovada este că sunt acum în fața dumneavoastră? mărturisi Rădulescu cu amărăciune.

— Dar nu ne-ai spus de unde îl cunoști pe marinarul care trebuia să te ajute să pleci din țară? întrebă cu un aer candid Apostolescu.

— L-am cunoscut întâmplător, în port!

— Știi de ce pedeapsă ești pasibil, pentru tentativă de trecere frauduloasă a granițelor de stat? întrebă Apostolescu.

— Da, pot lua până la cinci ani! răspunse Rădulescu repede.

— Văd că ești bine informat asupra prevederilor legii! Te rog acum să pui pe masă tot ce ai prin buzunare.

După ce Rădulescu se execută și puse pe birou toate obiectele personale pe care le avea asupra sa, Călărașu, care le examinase cu multă atenție, îi făcu semn lui Apostolescu că nu descoperă nimic interesant.

— Acum am să te rog din nou să-mi spui cum l-ai cunoscut pe marinarul a cărui înfățișare ai luat-o? îl întrebă Apostolescu, reluându-și interogatoriul.

— L-am întâlnit în port și, la un pahar de vin, i-am propus tranzacția despre care v-am vorbit.

— La ce restaurant și la ce oră ați stat de vorbă?

După o scurtă ezitare, acuzatul răspunse:

— Ieri dimineață la restaurantul „Siretul”…

— Nu este adevărat, îl întrerupse Apostolescu. Te-ai întâlnit cu el astăzi la oficiul telefonic. Și dacă niciunul, nici celălalt n-ați avut altă treabă acolo, decât cele câteva cuvinte schimbate între voi, se poate spune că era o întâlnire fixată în prealabil. Întrebarea la care trebuie să răspunzi este: cum s-a stabilit această întâlnire?

Dându-și seama că miliția cunoaște mai multe decât credea el, Rădulescu schimbă tactica:

— N-am spus tot adevărul, deoarece n-am vrut să bag la apa un nevinovat. Plecarea mea din țară a fost

aranjată de vărul meu din Franța, care i-a promis marinarului cinci sute de dolari dacă reușește să mă scoată peste graniță.

— Și cum a fost stabilită întâlnirea de la oficiul telefonic? întrebă Apostolescu.

— Am primit o scrisoare prin care îmi era indicată ziua și ora când urma să sosească marinarul, precum și locul în care trebuia să-l întâlnesc.

— Am o precizare de făcut, interveni Călărașu. Corespondența domnului Rădulescu a fost tot timpul supravegheată și n-a primit nicio scrisoare din străinătate!

— Ai auzit, domnule Rădulescu, reluă Apostolescu. Este stabilit că n-ai primit nicio scrisoare din străinătate. Atunci cum a fost fixată întâlnirea? Mai ai cumva scrisoarea la care te refereai?

Neprimind răspuns la întrebarea pusă, Apostolescu continuă:

— Nu cumva mesajul a fost transmis pe calea undelor, respectiv prin radioreceptorul pe care-l ai?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, se prefăcu nedumerit Rădulescu.

— Domnule Rădulescu, unde te aflai când a fost ucis Barbu Gheorghe? întrebă Apostolescu, privindu-l drept în ochi.

Întrebarea căzu ca o lovitură de trăsnet. Acum își

dădea seama Rădulescu de ce fusese arestat pe chei și de ce corespondența lui era supravegheată. Dar nu se temea. Știa că nu există dovezi împotriva lui și răspunse foarte sigur:

— Când a fost ucis colegul meu, mă aflam în fabrică, unde am lucrat până după ora unsprezece. Sper că n-aveți de gând să-mi puneți în spate această crimă?

— Și cu toate astea portarul te-a văzut ieșind din fabrică la ora nouă jumătate, insinuă Apostolescu.

— Este o minciună! N-am ieșit pe poartă… și se opri descumpănit, dându-și seama că vorbise mai mult decât trebuia.

— Ai dreptate, n-ai ieșit pe poarta principală, ci prin ușa magaziei de expediții!

— Nici asta nu este adevărat! Cheia acestei uși se află depusă, ca de obicei, la poartă.

— Cheia se afla într-adevăr depusă, dar copia ei era la dumneata!

— Ce vreți să insinuați? Nu există decât o singură cheie și aceea se află depusă la poartă.

— Nu mai este cazul să negi un adevăr verificat, noi am găsit la dumneata acasă o copie după cheia magaziei de expediții. Ieșind prin poarta exterioară a magaziei de expediții, l-ai ajuns din urmă pe Barbu și, după uciderea acestuia, te-ai întors pe aceeași cale. Pentru a-ți asigura alibiul, ai avut grijă ca portarul să te vadă ieșind după

orele unsprezece. Premeditarea acestei crime rezultă și din faptul că, înainte de a o comite, ai prevăzut și crima următoare, care trebuia să inducă în eroare anchetatorii. Toate bănuielile cădeau asupra lui Marinache, care, dispărând, confirma supoziția că el este criminalul. După o lună de zile te-ai întâlnit cu un marinar francez, pe care l-ai chemat în aceeași noapte la Mamaia, unde l-ai împușcat. Ce scop au avut aceste crime, domnule Rădulescu?

Rădulescu ascultase rechizitoriul cu capul cuprins între palme. Ridică ochii spre Apostolescu și protestă din nou, dar fără prea multă convingere. Își dădea seama că fusese învins:

— Totul este o înscenare. Ce dovezi aveți? Sunt numai prezumții legate de o cheie, pe care probabil ați adus-o dumneavoastră, pentru a mă înfunda!

După o scurtă pauză, Apostolescu reluă interogatoriul:

— Te-ai hotărât să ne spui de ce ai făptuit cele trei crime?

— N-am niciun amestec în crimele de care vorbiți. Singura acuzație pe care puteți într-adevăr să mi-o aduceți este tentativa de a trece fraudulos granița.

— Cum dorești, domnule Rădulescu. Atunci să mergem mai departe… De ce l-ai ucis pe inspectorul Gilbert de la Interpol?

— Asta este o altă invenție a dumneavoastră. Mă aflam în Constanța când el a fost ucis la București…

— De unde știi când și unde a fost ucis? întrebă repede Apostolescu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rădulescu căuta înfrigurat o explicație și n-o găsea. Iar îl luase gura pe dinainte și spusese lucruri pe care nu avea de unde să le cunoască, dacă într-adevăr ar fi fost nevinovat.

Văzând tăcerea prelungită a acuzatului, Apostolescu reluă:

— De la început, mi-am dat seama că vinovăția lui Marinache a fost „fabricată", pentru a îndrepta cercetările pe linie moartă. Marinache, necunoscând limba franceză, nu ar fi putut să fixeze o întâlnire cu marinarul Renard…

— Și cu aceste „dovezi", credeți că o să mă puteți înfunda? îl întrerupse ironic Rădulescu.

Fără să acorde atenție intervenției, Apostolescu urmă:

— Profitând de diferendul ivit între Barbu și Marinache, ai decis să arunci toată vina în spatele ultimului. În acest scop l-ai atras pe Marinache într-o cursă, probabil în aceeași noapte în care a fost împușcat și Barbu, și l-ai suprimat. În ceea ce privește uciderea inspectorului de la Interpol, ai plecat la București cu trenul de șapte jumătate și, după ce l-ai ucis, ai părăsit Capitala cu acceleratul care pleca spre Constanța la

unsprezece și zece…

Rădulescu îl întrerupse cu un aer revoltat:

— Dacă eram supravegheat, dacă nimeni nu m-a văzut ieșind din casă, ce dovezi aveți că am plecat totuși la București? Numai presupunerile dumneavoastră? se arătă triumfător Rădulescu.

— Într-adevăr, n-ai fost văzut plecând la București, pentru că ai avut grijă să-l distragi pe cel care te supraveghea, provocând un incendiu banal. Dar nu asta este partea cea mai importantă; esențialul constă în aceea că șoferul taximetrului cu care te-ai dus la hotelul „Union" și care te-a așteptat, pentru a te duce înapoi la gară, te-a recunoscut după o fotografie, pe care i-am arătat-o…

— Nu este adevărat, a făcut o confuzie! îl întrerupse din nou Rădulescu, mai puțin totuși convins ca înainte.

— Și nu numai atât… te-a recunoscut și portarul hotelului. Nu crezi că ar fi mai bine să-ți ușurezi situația și să faci mărturisiri complete?

Pentru Apostolescu era evident că Rădulescu fusese învins; mai trebuia însă ceva pentru a-l face să vorbească, pentru a-i stârni vanitatea.

Cu toate încercările pe care le făcea criminalul de a respinge acuzațiile ce i se aduceau, Apostolescu știa că inculpatul a fost bine încolțit și că, în sinea sa, își dă seama că a pierdut partida.

Apostolescu se întâlnise adesea în anchetele sale cu acest moment psihologic în care instinctul de conservare impunea rezistență, iar creierul, hărțuit și obosit, nu mai avea resurse pentru a continua lupta. Dacă reușea să trezească în individ sentimentul vanității, ancheta era mult scurtată.

— Domnule Rădulescu, țin să-ți fac o mărturisire, continuă Apostolescu, este prima oară când am avut de cercetat o afacere atât de dificilă, și dacă n-ai fi utilizat în toate crimele aceeași armă, ceea ce ne-a permis să coroborăm uciderea celor patru oameni, niciodată n-am fi ajuns la dumneata. Într-adevăr, se poate spune că fără acest manc, am fi avut de-a face cu o crimă perfectă.

După felul în care Rădulescu îl privi, Apostolescu avu certitudinea că a înclinat balanța în favoarea mărturisirilor complete.

— Într-adevăr, domnule căpitan, recunosc că singura mea greșeală a fost utilizarea repetată a aceleiași arme. Dar ce puteam face, alta n-aveam, iar surdina cu care era prevăzută îmi permitea s-o folosesc fără a atrage atenția asupra mea, spuse Rădulescu.

— Domnule Rădulescu, interveni Călărașu, ce armă era?

— Un „Smith and Wesson", calibrul 45…

— Cu gloanțe expandate, îl completă Apostolescu.

— Dacă ai ști, domnule Rădulescu, câtă bătaie de cap

ne-a dat această armă! spuse admirativ Călărașu, care înțelesese finețea metodei de interogare a colegului său.

— Domnule Rădulescu, reluă Apostolescu, de fapt care a fost mobilul acestor crime? Știți, colegii mei au considerat tot timpul că autorul trebuie să fie un nebun, care ucide la întâmplare. Acum, după ce v-am cunoscut, îmi dau seama că ipoteza lor era complet greșită. Ce ați urmărit prin suprimarea celor patru oameni?

— Ați avut dreptate, domnule căpitan, n-am ucis la întâmplare și nici din sadism! Cu excepția lui Marinache, toate victimele erau legate de activitatea mea, mai exact de traficul de stupefiante care se făcea în tranzit la Constanța. Eu primeam heroina, care sosea pe caiace din Turcia, și o expediam odată cu mărfurile noastre de export în Franța.

— De ce era necesar ca stupefiantele să treacă prin țara noastră?

— Pentru că brigada de combatere a traficului de stupefiante de pe lângă Interpol verifica riguros toate mărfurile care intrau în Franța, cu excepția celor din România, unde niciodată n-a existat o astfel de mansandare.

— Te ocupai de mult cu acest „import-export”? întrebă Călărașu.

— De aproape trei ani, când vărul meu, care locuiește în Turcia, mi-a propus această afacere.

— Pe Barbu de ce l-ai ucis? întrebă Apostolescu.

— În seara în care l-am ucis, Barbu m-a surprins pe când introduceam heroina într-un sac ce trebuia strecurat în lotul de marfă care urma să fie expediat a doua zi în Franța. Dându-și seama după culoarea mai albicioasă a heroinei că nu face parte dintre produsele noastre, mi-a cerut explicații. Pentru a câștiga timp, mai cu seamă că el urma să plece în concediu, i-am spus că nu știu despre ce este vorba, dar că am primit ordin de la director să introduc acea substanță printre produsele ce urmau să fie expediate a doua zi. Văzând că nu pare prea convins, i-am spus că este, probabil, o sarcină mai discretă și, dacă vrea, putem merge împreună la director pentru a discuta această problemă. Întrucât directorul nu era în fabrică, iar el spunea că mai are de făcut unele cumpărături, am stabilit să ne întâlnim în fața gării la ora zece și jumătate, de unde puteam să ajungem ușor la director acasă. Îl cunoșteam prea bine pe Barbu și îmi dădeam seama că tăcerea nu-i putea fi cumpărată. Singura soluție era suprimarea lui, iar pentru a arunca bănuielile asupra lui Marinache, după ce a plecat Barbu, i-am dat un telefon și l-am chemat la ora unsprezece fără un sfert în port. La orele zece și un sfert mi-am luat pistolul, pe care-l țineam ascuns în magazie, și, ieșind pe ușa secundară, m-am dus la întâlnire. În drum spre locuința directorului nostru am

încercat să-l „conving” totuși cu bani, dar a fost inflexibil și a trebuit să-l împușc. M-am dus apoi în port și l-am așteptat pe Marinache. Când a venit, s-a apropiat de mine și m-a întrebat ce mi-a venit să-i chem în toiul nopții într-un loc atât de pustiu. Fără să-i răspund, am scos pistolul și-am tras…

— Nu te-ai gândit că putea fi descoperit? întrebă Călărașu.

— Pentru a întârzia descoperirea corpului lui Marinache i-am legat de gât o greutate din fontă, iar până la găsirea lui eram sigur că voi putea părăsi țara.

— Ce-ai urmărit prin informarea lui Barbu asupra legăturilor dintre soția acestuia și Marinache? întrebă Apostolescu.

— Mi-am dat seama că, prin scandalul care va izbucni, Marinache va fi înlăturat din fabrică, iar eu îi voi lua locul, ceea ce s-a și întâmplat. Așa am putut să expediez fără riscuri stupefiantele. Altfel aș fi fost nevoit în continuare să mă strecor noaptea în fabrică, cu ajutorul cheii pe care mi-o confecționasem, ceea ce era totuși riscant.

— Deci, dacă nu te surprindea Barbu, n-ar fi trebuit să-ți folosești pistolul? spuse Călărașu.

— Ba da, tot trebuia să-l folosesc, fiindcă, nu știu de ce, Interpolul s-a hotărât să trimită un om aici, pentru a cere autorităților române să cerceteze felul în care

pătrund stupefiantele în Franța. În acest scop am primit un avertisment asupra acestei anchete și, totodată, ziua și ora când un emisar urma să sosească, pentru a-mi aduce o fotografie a omului de la Interpol.

— Cum ți-au provenit instrucțiunile, prin Renard? îl întrerupse Apostolescu.

— Da!

— Și de ce l-ai ucis?

— Misiunea lui era numai aceea de curier, trebuia să-mi lase plicul și, la înapoiere, i se plăteau pentru acest oficiu 200 de dolari. Fiind însă o fire curioasă, a deschis plicul și, dându-și seama de conținut, mi-a cerut 1000 de dolari pentru a tăcea. Nu această sumă m-a impresionat, cât teama că, o dată întors în Franța, ne-ar fi putut vinde Interpolului în schimbul unui premiu. M-am făcut că accept și i-am spus că voi aduce banii în acea seară la Mamaia. Restul îl cunoașteți.

— Și cu inspectorul Interpolului cum a fost? reluă interogatoriul Apostolescu.

— Așa cum ați spus și dumneavoastră. Am plecat la București, l-am așteptat la gară și, recunoscându-l după fotografia pe care o primisem, m-am luat după el și l-am împușcat…

— Ce se găsea în servieta de piele pe care i-ai luat-o?

— Erau mai multe documente care se refereau la faptul că cercetarea trebuia să pornească de la fabrica

„Avântul”.

— Ce ai făcut cu pistolul și cu servieta? întrebă Apostolescu.

— Pistolul l-am aruncat de pe podul Saligny, în Dunăre, iar hârtiile din servietă le-am distrus.

— Întâlnirea cu marinarul în locul căruia trebuia să pleci cum a fost fixată?

— Prin radioul meu; în fiecare luni și vineri, la ora 17,20, eram obligat să ascult un post care emitea pe lungimea de 8,5 metri. În acest fel mi s-a stabilit și întâlnirea cu Renard.

— Cu cine lucrai în Franța, domnule Rădulescu? întrebă Apostolescu.

— Nu știu, veni răspunsul lui Rădulescu. Eu aveam misiunea să primesc și să expediez „marfa”, iar partea ce mi se cuvenea era depusă la o bancă din Turcia în contul meu.

— De la cine primeai „marfa”? întrebă din nou Apostolescu.

— Erau doi turci care aduceau pe contul lor arahide în port și o dată cu aceasta îmi aduceau și mie heroina.

— Știi cum îi cheamă? întrebă Călărașu.

— Nu, dar pot să-i recunosc dacă-i văd!

— Pe marinarul care a venit să te ajute să pleci îl cunoști? reluă Apostolescu.

— Nu! După uciderea lui Renard am avut senzația că

sunt urmărit și i-am scris vărului meu că este nevoie să părăsesc de urgență țara. De altfel, așa ne-am înțeles de la început că, atunci când va fi cazul, mă va ajuta să plec.

— Cum se numește vărul dumitale? Unde locuiește?

— Angelescu Constantin, Ankara, bulevardul Independenței numărul 81.

După ce se consultă din priviri cu Călărașu, Apostolescu spuse:

— Domnule Rădulescu, cred că pentru moment am discutat destul, așa că vom suspenda interogatoriul.

Când Rădulescu plecă, însoțit de un milițian către arestul preventiv, Călărașu opri magnetofonul care înregistrase toată discuția.

Încordarea din timpul interogatoriului îl obosise și pe Apostolescu. Simți că-l cuprinde somnul; de două nopți nu mai dormise. Se uită la ceas și văzu că este trecut de patru. Până la venirea colonelului Gherasim putea să mai doarmă câteva ore.

Îndreptându-se spre ușă, îi spuse lui Călărașu:

— Simt nevoia să mă odihnesc puțin. Dacă între timp vine șeful, te rog să trimiți pe cineva la hotel să mă anunțe. De asemenea, cred că ar fi bine dacă s-ar dispune și arestarea marinarului de la hotelul „Dacia”.

Cap. XXIV
Interpolul dă explicații

Apostolescu avu impresia că nici n-a apucat să adoarmă, când simți pe umăr mâna lui Călărașu.

— Ai dormit destul, Nicule, te așteaptă tovarășul colonel Gherasim.

— Cum, a venit așa de dimineață? întrebă Apostolescu amețit.

— Este ora 8 și tu dormi de aproape patru ore.

— Aveam impresia că abia m-am culcat.

În timp ce se îmbrăca, maiorul Călărașu îi povesti că Gherasim sosise pe la 7 și că, după ce a fost pus în temă cu arestarea lui Rădulescu, a ascultat banda de magnetofon pe care fusese imprimat interogatoriul.

— Eu i-am propus să te chem imediat, dar el mi-a replicat că, după treaba pe care ai făcut-o, meriți să mai dormi puțin!

— Pe marinarul de la „Dacia" l-ați reținut?

— Da, când s-a prezentat să anunțe că a scăpat vasul cu care venise, răspunse Călărașu.

— A fost interogat?

— Nu, tovarășul Gherasim a dat dispoziție ca interogarea să se facă numai după venirea ta.

— Bine, să mergem!

Intrând în cabinetul colonelului Lăzărescu, văzu că în

afară de acesta și de Gherasim se mai afla acolo un necunoscut scund și grăsuț, cu care i se făcu cunoștință: era inspectorul, Darcis de la Interpol.

După ce colonelul Gherasim se asigură că limba franceză era accesibilă tuturor interlocutorilor, propuse utilizarea ei, pentru a se permite și participarea inspectorului Darcis la discuție.

— Deși ai călcat ordinul meu de a nu acționa până la sosirea noastră, consider că ai procedat bine, îi spuse în glumă Gherasim lui Apostolescu. De asemenea, am audiat banda de magnetofon și apreciez că interogatoriul a fost bine condus; majoritatea problemelor au fost lămurite. Mai rămâne să-l interogăm pe marinar, dar până atunci am să-l rog pe domnul inspector Darcis să ne spună ce știe despre această afacere.

Inspectorul Darcis, după ce-și drese glasul, începu să povestească:

— Acum trei luni, într-o secție de fabricație a întreprinderii de produse farmaceutice „Santias" din Paris a apărut un sac în care se aflau 2 kilograme de heroină. Din cercetările întreprinse imediat a rezultat că acest stupefiant provenea dintr-un lot livrat de fabrica „Avântul" din România, cu care firma de care v-am vorbit are de mai mulți ani un contract de import. Ancheta făcută la această întreprindere a condus la

presupunerea că stupefiantul a ajuns în secția de fabricație datorită unei întâmplări: magazionerul fabricii suferise un accident grav de mașină, cu două zile înainte de a se descoperi heroina.

Interpolul, căreia îi revine sarcina de a depista traficul de stupefiante, a ajuns la concluzia că din țara dumneavoastră se livrează sistematic, o dată cu materia primă exportată conform contractului amintit, și o cantitate de heroină. Aceasta era sustrasă din lotul semifabricatelor primite din România de către magazionerul întreprinderii „Santias", care o preda apoi rețelei de traficanți. Deci, numai prin absența fortuită a magazionerului am putut descoperi un mod de infiltrare a stupefiantelor în țara noastră, respectiv în vestul Europei, și mai departe în Statele Unite…

— Și ce a declarat acest magazioner la interogatoriul luat? întrebă colonelul Lăzărescu.

— Din păcate, răspunse francezul, n-am mai avut pe cine chestiona, deoarece după două zile de inconștiență, ca urmare a accidentului de mașină, a murit fără să ne poată da vreo informație. Fiind astfel rupt singurul fir conducător al acestei afaceri, ne-am gândit că mai există o speranță, și anume ca prin rețeaua presupusă a activa în țara dumneavoastră să putem depista omologii din Franța, respectiv din Europa Apuseană. În acest scop, un coleg al meu, inspectorul Gilbert, a venit în țara

dumneavoastră, pentru a vă pune la dispoziție informațiile pe care le dețineam în această privință, dar a fost împușcat. Cum călătoria în România se făcea incognito, singura explicație a uciderii sale poate fi informarea prealabilă a criminalului de către o persoană care cunoștea această discretă investigație a Interpolului…

— Bine, domnule inspector, dar de ce v-au trebuit trei luni pentru a ne informa asupra bănuielilor dumneavoastră? Vă dați seama că inspectorul Gilbert a murit datorită felului greșit în care ați acționat? spuse Apostolescu iritat, gândindu-se cât de mult s-ar fi scurtat ancheta, dacă ar fi cunoscut cele relatate de inspectorul Darcis.

— Este într-adevăr regretabil că n-ați fost anunțați imediat, însă inspectorul șef adjunct al brigăzii de combatere a traficului de stupefiante a ezitat să vă informeze prin obișnuitele noastre circulări, deoarece nu sunteți membri ai Interpolului. Cu toate acestea, inspectorul șef a ajuns la concluzia că asocierea dumneavoastră la Interpol este neesențială, ceea ce primează fiind scopul urmărit de toți polițiștii din lume: combaterea fărădelegilor, indiferent de forma sub care se prezintă.

— Din datele de care dispunem până acum, domnule inspector, tot ce veți putea obține de la noi este adresa

unui om din Ankara, care l-a introdus pe Rădulescu în rețeaua de traficanți. Și poate că marinarul care a venit să-l scoată din țară pe Rădulescu ne va putea spune cine l-a trimis. Cu aceste cuvinte, Gherasim îi făcu semn lui Călărașu să-l introducă pe marinar.

Aproape imediat Călărașu se înapoie însoțit de un bărbat înalt, îmbrăcat într-o uniformă de marinar, care aruncă celor prezenți o privire arogantă.

— Domnule comisar, se adresă el lui Gherasim, cu ce drept sunt reținut de peste cinci ore la poliție? Am pierdut vasul care m-a adus aici și vreau să plec cu un altul. Este dreptul meu, nu?

— Ai fost reținut, îi răspunse Gherasim, pentru că ai încercat să ajuți un cetățean român să părăsească țara în mod fraudulos…

— Eu? spuse acesta întrerupându-l cu indignare. Probabil că glumiți! Am fost și am băut într-o tavernă, poate mai mult decât trebuia, și când mi-am adus aminte de vas, acesta plecase. Uitați actele mele! și întinse către Gherasim un brevet de marinar; în conformitate cu codul internațional, vă rog să dați dispoziție să fiu imediat eliberat…

În acel moment inspectorul Darcis, care la intrarea marinarului trăsese fotoliul său în spatele lui Apostolescu, pentru a nu fi observat de noul venit, interveni:

— Ce surpriză neașteptată! Ce mai face domnul inspector Dominech?

Cei patru ofițeri de miliție se uitară uluiți unul la celălalt.

— Domnule inspector, când ne-am văzut ultima dată, continuă Darcis să se adreseze „marinarului", spuneai că-ți vei petrece concediul în Grecia. De ce ți-ai schimbat itinerarul?

— Grecia am mai văzut-o acum trei ani, răspunse „marinarul" calm, așa că m-am hotărât să vizitez România. Era mai ieftin și totodată mai romantic. M-am angajat pe un vas care venea spre Constanța și iată-mă! Iar acum, pentru că văd că-i cunoști pe domnii, și arătă cu capul spre ofițerii de miliție, te rog să intervii pentru a putea pleca mai repede…

— Dragă Dominech, îl întrerupse Darcis, pentru a nu mai pierde timpul, am să-ți dau câteva elemente pe care probabil nu le cunoști: Rădulescu a fost arestat de poliția română și a mărturisit tot ce știa despre rețeaua voastră din România, precum și de scopul sosirii tale în această țară. De altfel, deși sunt surprins că te întâlnesc aici, trebuie să-ți mărturisesc că de mulți ani te suspectam de câștiguri necinstite, deoarece cheltuielile tale depășeau cu mult veniturile unui inspector de poliție. Cunoști metodele noastre și ești desigur conștient că avem probe suficiente pentru a-ți dovedi

vinovăția. Ca vechi colegi, te rog să mă scutești de o argumentare suplimentară și să ne spui ce rol joci în această combinație?

Pe măsură ce Darcis vorbea, chipul lui Dominech exterioriza diferitele stări prin care trecea: surpriza, ofensa, deprimarea…

Când Darcis tăcu, Dominech începu să vorbească:

— Dragă Darcis și domnilor, îmi pare rău că am ajuns în fața dumneavoastră, dar întotdeauna am avut o concepție personală despre viață și anume aceea că unul pierde, iar altul câștigă. Și cum nu întotdeauna poți câștiga, trebuie să știi să și pierzi. După o scurtă pauză continuă: marea mea greșeală constă în faptul că am venit în România. Totuși planul meu era atât de simplu, încât orice risc părea exclus…

— Și de ce ați venit în România? îl întrerupse Gherasim.

— Inițial, când Rădulescu mi-a cerut să-l scot din țară, am avut intenția să-l suprim, deoarece dacă era prins putea să ne demaște. Pe vas, în drum spre Constanța, mi-am dat seama însă că ar fi de preferat să-l scot totuși. Aceasta din două motive: primo, s-a dovedit un om capabil și de încredere, iar secundo, recuperarea lui ar fi contribuit la creșterea prestigiului meu, respectiv ar fi dat mai multă încredere oamenilor cu care lucrez, în ceea ce privește siguranța lor, zise Dominech.

— Bine, Dominech, eu îți mulțumesc pentru sinceritate. Cât privește relațiile tale cu traficanții din Franța cred că ele nu prezintă interes pentru colegii mei români, spuse Darcis.

După ce Gherasim îi confirmă supoziția, continuă:

— De aceea am să rog autoritățile române să fie de acord cu extrădarea domnului Dominech.

— În principiu suntem de acord cu cererea dumneavoastră, însă detaliile acestei probleme trebuie să le discutăm la București. În acest sens, dacă doriți, autoturismul cu care am venit vă stă la dispoziție, pentru a vă duce înapoi în Capitală.

După un sfert de oră, autoturismul în care se aflau colonelul Gherasim, căpitanul Apostolescu și inspectorul Darcis gonea spre București.

O afacere încâlcită

Cap. I
Descoperirea

Deși în primăvara aceea luna mai se arăta ploioasă și rece, contabilul șef Păduraru Constantin se hotărî să facă, duminică dimineața, o plimbare la șosea.

Astfel, pe când mai lenevea încă în pat, i se adresă vesel soției:

— Dragă nevestică, cum ai reacționa dacă cineva te-ar invita la o plimbare?!

— Depinde unde ar proiecta plimbarea… răspunse aceasta, continuând să stea cu fața ascunsă în pernă.

— Să spunem la pădure, îi răspunse soțul ei.

— Într-adevăr, e o idee. Știi cumva cine-i temerarul care vrea să-mi facă o astfel de invitație? întrebă Violeta.

— Bineînțeles! Un bărbat foarte drăguț. Eu!

— Lăsând deoparte drăgălășenia ta, discutabilă, propunerea nu mă interesează. Astăzi vreau să dorm toată ziua, spuse Violeta. Și continuă: cine vrea să învețe să conducă o mașină, trebuie să se înscrie la cursurile de șoferi, cum au făcut și alții, adică eu, nu să-și exploateze nevasta care, după o săptămână de muncă, are și ea dreptul la o zi de odihnă.

De fapt, tinerei inginere Violeta Păduraru nu-i

displăcea ideea de a-și arăta superioritatea în arta de a conduce mașina, pe care și-o cumpăraseră cu două luni mai înainte, dar, din răsfăț, considera că nu trebuie să cedeze prea ușor. Carnet de conducere avea numai ea, soțul ei nu reușise să-și facă timp pentru a urma cursurile necesare.

De aceea el căuta să profite de timpul liber, pentru a lua volanul și a se exersa pe drumurile mai puțin frecventate din jurul Bucureștiului.

Costel, care cunoștea bine slăbiciunile soției sale, atacă printr-o metodă infailibilă:

— Ce ar spune drăguța doamnă de un prânz la „Parcul privighetorilor"? și continuă: dacă vă temeți să mergeți singură cu un bărbat la pădure, s-ar putea s-o invit și pe fiica dumneavoastră…

— Adică pe a dumneavoastră, îl corectă cu promptitudine Violeta.

— Mă rog, cum doriți. Dar, deosebit de aceasta vreau să vă spun, continuă Costel pe același ton de exagerată politețe, că am văzut la „Consignația" în vitrină niște poșete grozave…

— Dacă ai de gând să faci un cadou soției tale, spuse Violeta, vădit interesată de propunere, pot să fiu nerecunoscătoare față de un soț atât de gentil? Nu: bineînțeles!

Și, luând inițiativa, se sculă din pat și spuse cu un glas

suficient de ridicat, pentru a putea fi auzită și din camera fetiței lor:

— Toată lumea se scoală, se spală, se îmbracă și la ora nouă și jumătate se prezintă în fața garajului! S-a înțeles?

Se auziră câțiva pași din camera de alături și ușa dormitorului se deschise numai atât cât trebuia pentru a lăsa să se strecoare căpșorul ciufulit al unei fetițe de vreo 12 ani. Întrebă contrariată:

— Bine, dar spuneai că astăzi mergem să vedem împreună „Dacii"?

— Îți promit că o să mergem mâine după-amiază. Crezi că putem să-l refuzăm pe tăticul nostru când plăcerea lui este să fie împreună cu noi? Hai, rapid îmbrăcarea! încheie Violeta cu un ton care nu mai admitea comentarii.

Vădit nemulțumită de schimbarea programului, Marinela se retrase resemnată pentru a se pregăti de excursie.

La ora nouă și jumătate mașina demara către pădurea Băneasa. Pe bancheta din față stătea Violeta, care conducea, iar alături de ea Costel, supraveghindu-i gesturile. În spate, Marinela se înălța din când în când pentru a privi, peste umărul mamei, evoluțiile indicatorului de pe cadranul vitezometrului.

Automobilul trecu prin fața aeroportului, făcu la dreapta înspre restaurantul Băneasa și opri la câteva sute de metri mai departe, în dreptul aleii care ducea la „Parcul privighetorilor”.

— Dacă vrei să conduci și tu, volanul îți stă la dispoziție, spuse Violeta, deschizând portiera.

După ce schimbară locurile, Costel porni motorul, viră la stânga, pe aleea care ducea la Grădina zoologică și acceleră până la 60 de kilometri pe oră. După ce depășiră Grădina zoologică acceleră și mai mult, îndreptându-se spre poligonul Tunari. În dreptul acestuia văzu că aleea pe care rula mașina se bifurcă spre stânga și spre dreapta. Ezită în alegere și când, în sfârșit, se hotărî să se angajeze pe drumul din stânga, era prea târziu… Mașina, a cărei viteză nu fusese redusă, la prima încercare de frânare derapă și se îndreptă, într-un dans nefiresc, către un copac gros, de pe partea dreaptă a aleii. La mai puțin de doi metri de copacul spre care se părea că sunt atrași ca de un magnet uriaș, se afla o mică băltoacă de apă. Când trecu prin ea, mașina ezită o fracțiune de secundă, apoi brusc se întoarse cu 180° și continuă să înainteze în sens invers, în direcția din care mai înainte năvălise ca un bolid. Mai rulă câțiva metri, apoi derapă din nou cu roatele din spate, care intrară în șanț. În acel moment se auzi o explozie de cauciuc, care păru a fi semnalul de

imobilizare a mașinii.

Aproape simultan trei portiere se deschiseră pentru a lăsa să iasă afară pasagerii, care își priveau fețele livide de spaimă.

— Îmi simt picioarele ca de vată! spuse bărbatul.

— Și eu la fel, și cred că ar trebui să mulțumim cerului că mai suntem în stare să le simțim! îi replică soția.

— Credeam că dansul ăsta nu se mai termină și totuși n-a durat decât câteva secunde, zise fetița.

După ce-și reveniră din emoție, Violeta se dovedi mai practică decât soțul ei. Ocoli încet automobilul, pentru a inventaria pagubele și, privind cauciucul explodat, spuse:

— Costele, în ceea ce privește talentul tău de conducător auto, să nu mai discutăm. De acum încolo, cu mine ai să mergi numai ca pasager; în ce privește automobilul, cred că dacă schimbăm cauciucul, o să putem pleca de aici.

Costel care abia acum își dăduse seama de nenorocirea în care era să-și bage familia, spuse cu un aer pocăit:

— Am să schimb eu cauciucul. Până atunci voi plimbați-vă puțin, să vă liniștiți.

Deschise portbagajul, scoase afară roata de rezervă și, în timp ce monta cricul, Violeta și Marinela se îndreptară spre o bancă din apropiere.

După ce pălăvrăgiră un timp asupra accidentului, Marinela avu o idee:

— Mamă, ce părere ai avea dacă aș intra puțin în pădure, poate găsesc niște ciuperci?

Și la gestul de asentiment al mamei, începu să se strecoare printre copacii din spatele băncii…

Se scurseră astfel câteva clipe de liniște, tulburate doar de ciripitul păsărilor, când un strigăt strident sfâșie tăcerea.

— Mamă… mamă…

Violeta sări ca arsă de pe bancă și se îndreptă în fugă spre locul de unde se auziseră strigătele fetei. Soțul ei, care tocmai terminase montarea cauciucului, alergă și el, cu levierul în mână.

O găsiră pe Marinela privind ca hipnotizată în direcția tufișului din fața ei, care mărginea o alee paralelă cu cea pe care avusese loc accidentul lor.

— Ce-i, Marinela, ce s-a întâmplat? o întrebă tatăl ei. Mută de spaimă, copila le arătă cu mâna întinsă spre tufiș.

Costel se gândi în primul moment la un șarpe și, dând-o la o parte pe Violeta, se apropie de fată strângând în mână, drept armă, levierul.

Când ajunse mai aproape putu să vadă ce o înspăimântase atât de mult.

Lângă tufiș o femeie zăcea cu fața în jos. Părul blond,

răvășit, era năclăit la ceafă de sânge închegat.

Violeta, care între timp se apropiase și ea, la vederea sângelui simți deodată că i se face rău, dar reuși să se stăpânească și rosti:

— Nu vă apropiați de ea, trebuie să anunțăm miliția. Apoi își întrebă soțul: ai schimbat roata, Costele?

— Da, veni răspunsul acestuia, și luând-o de mână pe fetiță, care, de emoție, părea bătută în cuie, o trase după el.

Se îndreptară cu toții spre mașină.

În câteva minute ajunseră la intrarea în șoseaua principală și opriră în fața gheretei agentului de circulație.

Milițianul, care urmărise manevra lor de trecerea bruscă de pe dreapta pe stânga, unde se afla postul lui, fără să semnalizeze schimbarea de direcție, le ieși în întâmpinare, ținând în mână carnetul de procese verbale pentru contravenții. Dar nu mai apucă să ducă mâna la caschetă pentru a saluta, că Violeta și începu să-l informeze despre descoperirea făcută.

După un moment de ezitare, în care se gândi dacă e bine să verifice personal declarația sau să anunțe imediat miliția, alese ultima cale.

Rugă familia Păduraru să aștepte puțin și se îndreptă spre ghereta sa, unde avu o scurtă discuție telefonică, apoi reveni la mașină. O rugă pe Violeta să-i dea

carnetul de conducere și, după ce-și notă numărul, precum și celelalte date ale martorilor, le spuse că pot pleca.

Pe când mașina se îndrepta spre Piața Victoriei, Violeta observă:

— S-a dus naibii bunătate de duminică! Și dacă ai ști cu ce plăcere o așteptam…

— Mie-mi spui? răspunse soțul, zâmbind mânzește. Deocamdată hai acasă, pe urmă om vedea noi ce se mai poate salva din ziua asta.

Cap. II
Trei victime

Autoturismul în care se afla colonelul Gherasim, însoțit de căpitanul Apostolescu și de oaspetele lor, inspectorul Darcis de la Interpol, opri în fața I.G.M.-ului la orele 11 și un sfert.

— Cum v-a plăcut călătoria, domnule Darcis? întrebă colonelul Gherasim, după ce coborâră din mașină.

— Ca să vă spun drept, n-am văzut aproape nimic din drumul pe care l-am parcurs. Ochii mei au urmărit tot timpul indicatorul vitezometrului, spuse pe un ton de scuză inspectorul Darcis. În tot cazul, aveți un șofer formidabil dacă am ajuns în viață la București după ce a gonit în permanență cu peste 140 km pe oră.

— Într-adevăr, este un șofer bun, dar a fost ajutat și de faptul că șoseaua a fost aproape în permanență liberă. Dar, lăsând călătoria de o parte, vă rog să-mi spuneți, ce părere ați avea dacă am merge la mine în birou să mai discutăm unele aspecte ale chestiunii ce v-a adus în țara noastră…? întrebă Gherasim.

— Mai cu seamă că secretara domnului colonel Gherasim știe să facă o cafea turcească grozavă, completă invitația Apostolescu.

— O astfel de băutură delicioasă nu poate fi refuzată, răspunse zâmbind Darcis, așa că mă supun!

Câteva minute mai târziu, cei trei polițiști se aflau instalați în trei fotolii, în cabinetul colonelului Gherasim, și își savurau pe îndelete cafelele fierbinți.

— Deci, domnule colonel, spuse inspectorul Darcis, ce trebuie făcut pentru a obține extrădarea ex-inspectorului Dominech?

— Deși în conformitate cu legile țării noastre ar trebui să-l judecăm pentru instigare și complicitate la o tentativă de trecere frauduloasă a frontierelor de stat, având însă în vedere faptul că pedeapsa pe care ar lua-o la noi pentru acest delict este mică în comparație cu cea care-l așteaptă la dumneavoastră, pentru trafic de stupefiante, suntem de acord cu predarea infractorului autorităților franceze. În acest context, pe baza solicitării guvernului țării dumneavoastră și în conformitate cu

convenția care există între statele noastre, infractorul internațional Dominech va fi predat.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc pentru înțelegerea de care dați dovadă. Într-adevăr, dacă ați face uz de dreptul dumneavoastră de a-l pedepsi pentru infracțiunea comisă în România, ar însemna că l-ați preda pe Dominech după doi sau trei ani, când informațiile pe care le-ar putea furniza, în vederea depistării și nimicirii întregii rețele de traficanți, n-ar mai prezenta niciun interes, spuse plin de convingere inspectorul Darcis.

— Domnule inspector, interveni Apostolescu, ceva totuși nu pot înțelege. Știu că majoritatea țărilor în care traficul de stupefiante constituie o problemă au adoptat adevărate legi draconice pentru reprimarea acestui comerț monstruos…

— Știu ce vreți să spuneți, domnule căpitan! îl întrerupse Darcis. Vă referiți la „Narcotic Control Act", legea promulgată în 1956 de Statele Unite, care prevede pentru traficanții de stupefiante pedepse cu închisoarea până la 40 de ani și o amendă de 20.000 dolari?

— Da, domnule inspector, ați luat exemplul cel mai elocvent! Și totuși… s-ar părea că efectul scontat se lasă încă așteptat!

— Aveți dreptate, tinere domn, dar mai este ceva care, aș putea spune, anihilează teama de rigorile legii. V-ați

gândit vreodată că un kilogram de heroină ajunge în Statele Unite la prețul de gros de circa 30.000 dolari, și că se revinde la un preț cu amănuntul, care ajunge câteodată să depășească 400.000 dolari pe kilogram? Ei bine, numai dacă ținem seama de acest câștig fabulos putem înțelege de ce traficanții de stupefiante, la fel ca și colegii lor din anii '30: bootleggers[12], racketeers[13], kidnappers[14] și alții uită de pedeapsa ce-i așteaptă pentru fapta lor.

— Bine, și atunci se poate considera că această molimă înspăimântătoare n-are antidot? întrebă colonelul Gherasim.

— Singurul mijloc de eradicare, după părerea Interpol-ului, constă în a depista sursa de aprovizionare, respectiv distrugerea culturilor ilicite de opiu, coca și cannabis, care constituie baza de materii prime pentru morfină, heroină, cocaină, precum și pentru prepararea hașișului sau a marijuan-ei, răspunse inspectorul Darcis.

— Și acum în ce mod intenționați să procedați la descoperirea rețelei de traficanți care tangențial și-au extins acțiunile și asupra țării noastre? întrebă Apostolescu.

---

[12] Contrabandiștii de alcool.

[13] Șantajiștii caselor de noroc.

[14] Răpitorii de copii.

În acel moment telefonul de pe biroul colonelului Gherasim începu să sune. Scuzându-se, Gherasim ridică receptorul și, ascultând absent, notă câteva date pe carnetul din fața sa. Când termină convorbirea, apăsă cu degetul pe cel de-al doilea buton al postului telefonic și secretara apăru în cadrul ușii privindu-l întrebătoare.

— Ciocârdel e în direcție?

— Da, l-am văzut acum câteva minute…

— Bine, spuneți-i, vă rog, să vină la mine, zise Gherasim. Apoi, privind către Darcis, îl rugă să scuze întreruperea și să expună în continuare felul în care vor acționa împotriva rețelei internaționale de traficanți de stupefiante.

— În primul rând, cu bunăvoință dumneavoastră, voi da de aici un telefon la Biroul central național al Interpol-ului din Ankara, pentru a informa pe colegii turci asupra necesității de a acorda toată atenția lui Angelescu Constantin, care, prin mijlocirea lui Rădulescu, a stabilit tranzitul de stupefiante prin România… explică Darcis, întrerupându-se din nou la intrarea maiorului Ciocârdel în birou.

— Să trăiți, tovarășe colonel, m-am prezentat la ordin.

— Cu ce te ocupi acum, Ciocârdel?

— Anchetez niște tăinuitori de lucruri furate.

— Predă afacerea lui Lupu, iar dumneata te duci la poligonul Tunari. Adineauri am fost anunțat telefonic

că a fost găsită o femeie moartă pe o alee. Deschizi imediat o anchetă. Este posibil să fie vorba de o sinucidere… În tot cazul să mă ții la curent cu constatările. E clar?

— Clar, tovarășe colonel! Și, după ce-i făcu lui Apostolescu un semn cu ochiul, salută și părăsi cabinetul superiorului său. Discuția întreruptă fu reluată de îndată ce Ciocârdel plecă. Dar după o jumătate de oră telefonul sună din nou.

În timp ce colonelul Gherasim primea comunicarea telefonică, Apostolescu care-l observa, văzu că sprânceana stângă a superiorului său se arcuiește mai tare și că își potrivește mai bine ochelarii pe nas, semn că este contrariat.

După ce spuse: „bine, am să vin și eu", închise telefonul și, privind îngândurat spre Apostolescu, explică:

— La telefon era Ciocârdel. Mi-a comunicat că femeia de la poligon a fost ucisă, iar în apropiere mai sunt doi bărbați împușcați. S-ar părea că este o afacere destul de serioasă pentru a justifica și prezența noastră acolo. Și ridicându-se de la biroul său, Gherasim se adresă inspectorului de la Interpol:

— Vă rog să mă scuzați, domnule Darcis, dar sunt nevoit să vă părăsesc. Cred însă că n-am să lipsesc mai mult de o oră și aș fi bucuros să continuăm atunci

discuția începută. În ceea ce privește convorbirea pe care ați solicitat-o cu B.C.N. Interpol din Ankara, voi da dispoziție secretarei mele să vă stabilească legătura aici, în biroul meu. De asemenea, dacă mai doriți o cafea, secretara e la ordinele dumneavoastră, spuse Gherasim ieșind împreună cu Apostolescu din birou.

Cap. III
La locul crimei

Automobilul miliției, în care se aflau Gherasim și Apostolescu, rula cu viteză sporită spre Parcul privighetorilor.

La aproximativ trei sute de metri de Grădina zoologică se aflau staționate câteva mașini ale miliției. Gherasim ceru șoferului să oprească lângă ele.

Nici nu coborâră bine din mașină și maiorul Ciocârdel își făcu apariția.

— Tovarășe colonel, așa cum v-am raportat și prin radio-emițător, în afara femeii descoperite de familia Păduraru, am mai găsit, în imediata apropiere, încă doi bărbați uciși, probabil cu aceeași armă.

— Victimele au fost ridicate?

— Nu, v-am așteptat pe dumneavoastră, răspunse Ciocârdel.

— Să mergem să le vedem.

Cei trei ofițeri intrară în pădure, urmând același drum pe care-l străbătuse cu aproximativ două ore mai înainte familia Păduraru. Ajunseră la tufișul unde zăcea cu fața în jos femeia. În spatele urechii drepte, se vedea un mic orificiu prin care se scursese sângele ce formase o băltoacă închegată lângă capul victimei. Mâna stângă era prinsă sub torace, iar cea dreaptă era încleștată pe mânerul unei poșete negre.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Gherasim.

— Aici, răspunse Ciocârdel, indicând cu mâna spre aleea care se deschidea în spatele tufișului.

Într-adevăr, în stânga, la câțiva metri de tufișul respectiv, zăcea cu fața în sus un bărbat voinic, cu alură de sportiv, în vârstă de aproximativ 30 de ani. Mâna stângă, pătată de sânge, era adusă lângă tâmplă, lăsând să se vadă un inel de aur lucrat în filigran. Probabil că în momentul în care îl lovise glonțul, dusese mâna la rană, printr-un gest reflex. O gaură mică, situată la un centimetru deasupra arcadei stângi, înlătura orice dubiu asupra cauzei care-i provocase moartea.

La privirea întrebătoare a colonelului Gherasim, Ciocârdel indică liziera celeilalte părți a aleii. Apropiindu-se văzură și cea de a treia victimă: un bărbat înalt, de vreo 35 de ani, căzut în genunchi, cu fața spre alee. Această poziție neobișnuită se datora unui copac din față, care susținea bustul victimei…

Privindu-l mai îndeaproape, văzură că ochiul drept era chiar scos. Evident, și moartea acestuia fusese provocată de o armă de foc.

— S-a făcut identificarea victimelor? întrebă colonelul Gherasim.

— Da, tovarășe colonel! Femeia se numește Iordache Elena și este soția bărbatului blond, spuse Ciocârdel indicându-l și cu mâna. El este Iordache Mihai. Ambii sunt din Oradea; ea, funcționară la poștă, el economist la o întreprindere industrială. În portvizitul bărbatului există o delegație pentru ministerul care tutelează întreprinderea unde lucrează, delegație emisă în ziua de 4 aprilie, adică vineri. Întrucât în portvizit se mai aflau și un carnet de conducere și un permis de circulație pentru un turism Moskvici, se poate deduce, dacă ținea seama și de timpul necesar pentru a parcurge distanța Oradea-București, că victimele au părăsit ieri dimineață Oradea și au ajuns la București în jurul orei patru după-amiază.

— S-a găsit asupra lor vreo adresă din București? întrebă Apostolescu.

— Nu…

— Mașina cu care presupui că a venit a fost găsită?

— Încă nu, tovarășe căpitan. Am căutat-o pe o rază de vreo 200 de metri, dar n-am găsit-o. Am dispus însă extinderea cercetărilor până la drumul național.

— Și a treia victimă cine este? întrebă Gherasim.

— Se numește Mareș George, are 36 de ani și este inginer într-un institut de proiectări. Și asupra lui am găsit un carnet de conducere și un permis de circulație. Numărul permisului corespunde unei mașini Skoda, pe care am găsit-o la vreo 20 de metri de locul crimei, pe o alee înfundată, paralelă cu aceasta. Menționez că ușa mașinii era deschisă și că pe banchetă s-a găsit această batistă de damă, încheie Ciocârdel.

Apostolescu întinse mâna și, despăturind batista, deslușì inițialele P.N. Brodate într-un colț. O duse apoi la nas și observă:

— Parfum străin, pare-se franțuzesc…

— Dacă o spune Apostolescu, îl întrerupse Gherasim, cu o ironie binevoitoare, putem fi convinși că așa este. L-am întâlnit de două ori la Romarta, cumpărând astfel de produse. Probabil nu pentru uz personal…

— Ce să fac, tovarășe colonel, „noblesse oblige”… răspunse Apostolescu zâmbind și continuă:

— Putem considera deci, mai ales în acest caz, adeverirea acelui „cherchez la femme”, care a condus pe criminaliștii de faimă mondială la concluzia că, în mai toate crimele, trebuie să se țină seama în primul rând de amestecul posibil al femeilor…

Colonelul Gherasim renunță să-și mai spună opinia asupra supoziției lui Apostolescu, deoarece între timp

se apropiase de ei medicul legist.

— Tovarășe Dârje, întrebă Gherasim, s-a stabilit ora la care au fost ucise cele trei persoane?

— Aproximativ cu 18 ore în urmă, adică sâmbătă după-amiază, în jurul orei șase, răspunse medicul.

— Considerați că față de această oră pot fi abateri mari?

— Nu mai mult de o oră, afirmă doctorul.

— Ce ne puteți spune despre arma cu care au fost uciși oamenii? întrebă Gherasim.

— Până la autopsie nu pot să precizez nimic, dar după dimensiunile rănilor cred că este vorba de un pistol de calibrul 6,35…

— Tovarășe colonel, am găsit pe alee trei tuburi de cartuș de calibrul 6,35, interveni Ciocârdel, arătând șefului său trei cămăși de alamă.

— Tovarășe medic, i se adresă Apostolescu, credeți că am putea afla după autopsie și ordinea în care au fost împușcate victimele?

— Dacă țeava armei era murdară sau unsă cu vaselină înainte de utilizare, este posibil să se stabilească o ordine a penetrării gloanțelor, răspunse medicul.

— Dar asupra distanței de la care s-a tras, putem avea vreo indicație? întrebă Gherasim.

— Dacă între victimă și țeava revolverului au fost mai mult de 2 metri, atunci distanța va putea fi stabilită

numai orientativ, răspunse medicul.

— Tovarășe colonel, spuse Apostolescu, trebuie remarcat faptul că, în cazul în care criminalul ar fi stat în mijlocul aleii, adică la egală distanță de cele trei victime, avea o rază de aproximativ 4 metri. Această distanță, deși este neînsemnată în cazul armelor de calibru mai mare, pentru un pistol de 6,35 reprezintă o adevărată performanță… mai cu seamă că, în afara ochirii perfecte a victimelor, trebuia ținut seama și de cadența cu care a tras, pentru a-și putea ucide toate victimele într-un interval scurt. Apropo de asta, cred că ultima victimă a fost femeia, care fiind împușcată în ceafă, se poate presupune că a încercat să-și salveze viața prin fugă. N-a reușit să facă însă; mai mult de 2–3 metri…

Când Apostolescu își termină supoziția, Gherasim încuviință:

— Într-adevăr, căpitanul Apostolescu are dreptate și cred că această deducție poate constitui o indicație prețioasă. Acum vreau să mai aruncăm o privire asupra locului crimei.

Gherasim, însoțit de maiorul Ciocârdel și de căpitanul Apostolescu, mai priviră o dată cele trei cadavre și, după ce examinară și automobilul lui Mareș, se întoarseră, fără să mai fi găsit alte elemente ajutătoare în elucidarea cazului.

Înainte de a se sui în mașină, colonelul Gherasim se adresă lui Ciocârdel:

— Vei avea grijă să fie anunțate familiile victimelor și să se caute mașina familiei Iordache. De asemenea, pentru că Mareș este bucureștean, poate reușești să afli unele date despre el și relațiile lui.

Când să se suie în mașină, Gherasim avu o șovăire. Îi făcu semn lui Ciocârdel să se apropie și, punându-i mâna pe umăr, îi spuse pe ton prietenos:

— Când iei legătura cu miliția din Oradea, să le ceri ca o dată cu anunțarea familiilor, să obțină și unele date privind perechea Iordache.

După ce ură succes colaboratorului său, Gherasim se urcă împreună cu Apostolescu în automobilul care-i adusese acolo și porniră spre oraș.

În timp ce mașina rula spre I.G.M., Gherasim întoarse capul spre Apostolescu și-l întrebă:

— Ce părere ai despre toate astea?

— Pare a fi o treabă destul de confuză. Mă întreb ce relații existau între familia Iordache și Mareș. Să fie cumva obișnuitul triunghi? După componență, nu-i exclus: doi bărbați și o femeie…

— Deci Iordache simte că între soția lui și Mareș există ceva. Atunci îl invită pe ultimul și-l împușcă, după care își ucide nevasta și se sinucide. Sau, a doua ipoteză, continuă Gherasim malițios. Mareș află că „soțul a

mirosit ceva” și atunci îl invită împreună cu soția și-i ucide, „pentru a nu se mai afla nimic”. Ba, mai mult, se sinucide, deoarece se teme să nu spună prietenilor lui, la un pahar de vin, că a trăit în concubinaj cu o femeie măritată, ceea ce i-ar putea strica reputația. Nu, dragă Nicule, nu ține; lăsând de o parte faptul că astfel de rezolvări nu mai sunt actuale astăzi, ai reținut din spusele medicului legist că nicio victimă n-a fost împușcată de aproape, ceea ce exclude sinuciderea. De altfel, pentru asta pledează și lipsa armei.

— M-ați înțeles greșit, tovarășe colonel, spuse Apostolescu, amuzat de interpretarea pe care șeful o dăduse spuselor sale. Eu am luat în considerare faptul că cele trei persoane ar fi putut fi atrase într-o cursă de cineva care cunoștea relațiile acestui triunghi…

— Dacă îmi așezi triunghiul în felul acesta, atunci s-ar putea să ai dreptate. Criminalul, folosind, să spunem, o informație legată de relațiile dintre Mareș și soția lui Iordache, îi atrage pe toți într-un loc, unde nu riscă să fie văzut, și-i ucide. Rezultă că trebuie să stabilim relațiile pe care le-a avut fiecare victimă în parte, și mai cu seamă cele care au existat între ele. Și ca să nu uit, spuse Gherasim, cred că știi cine va prelua acest caz?

Cap. IV
Investigații

A doua zi dimineața, la ora opt, maiorul Ciocârdel și căpitanul Apostolescu intrară în cabinetul colonelului Gherasim.

După ce la invitația lui Gherasim luară loc, acesta intră imediat în subiect:

— Ce s-a mai stabilit ieri, tovarășe Ciocârdel?

Consultând un carnețel pe care-l avea în mână, Ciocârdel începu:

— Medicul legist a confirmat, după autopsie, că victimele au fost ucise sâmbătă după-amiază în jurul orei șase, cu aceeași armă, un pistol de calibru 6,35, ordinea uciderii victimelor fiind: Mareș, Iordache și la urmă, așa cum ați presupus și dumneavoastră de altfel, soția lui Iordache.

— Mașina soților Iordache a fost găsită? întrebă Apostolescu.

— Da, se afla la locul de parcare al restaurantului „Parcul privighetorilor", adică la aproximativ 400 metri de locul crimei. În mașină a fost găsită o valiză mică cu câteva lucruri de schimb.

— Te-ai interesat dacă au fost la restaurant? întrebă Gherasim.

— Bineînțeles. Am arătat ospătarilor fotografiile celor

trei victime și unul dintre ei și-a amintit că cei doi soți au intrat în restaurant în jurul orei patru și jumătate după-amiază. După ce au ocupat o masă, l-au rugat să le spună unde este toaleta, deoarece vor să se spele. În timp ce ospătarul care i-a servit se afla la bucătărie, Iordache s-a sculat de la masă și s-a îndreptat spre telefonul public de lângă garderobă. Fata care vinde țigări a recunoscut în fotografia lui Iordache pe cel care i-a cerut pe la cinci, cinci și un sfert, să-i schimbe un leu în fise de telefon. Apoi, consultându-și agenda, a format un număr. În acest timp, a fost chemată să ducă țigări la masa unui client și, când s-a înapoiat, susține că l-a auzit încheind convorbirea cu „bine, atunci la ora șase ne vedem acolo…" După se a agățat receptorul în furcă, s-a înapoiat lângă soția lui, care-l aștepta la masă.

Din declarația ospătarului care i-a servit reiese că ei au fost foarte bine dispuși și au râs tot timpul, ceea ce i-a lăsat impresia că sunt doi tineri veniți într-o escapadă la București, mai ales că numai femeia purta verighetă.

La plecare, în timp ce achitau nota de plată, soția lui Iordache l-a întrebat dacă poligonul de tir este departe. Mai înainte de a putea să răspundă, a intervenit Iordache care a asigurat-o că este foarte aproape și că vor merge pe jos.

Ospătarul crede că era aproximativ cinci și jumătate când au părăsit localul.

De menționat că obținerea acestor amănunte a fost ușurată de faptul că localul, cu excepția câtorva clienți, în majoritate străini, era aproape gol, ceea ce a permis să se acorde celor prezenți o atenție mai mare decât cea de care se bucură de obicei consumatorii.

— Pentru a depista interlocutorul telefonic al lui Iordache i-ai examinat agenda? întrebă Gherasim.

— Da, tovarășe colonel, am găsit aproape 30 de posturi telefonice locale. Am dat ordin unui subaltern să le verifice, discret, dar sunt foarte sceptic în ceea ce privește rezultatul acestei selecții, deoarece asta cere să verificăm ce au făcut toți acești posesori de telefoane sâmbătă seara…

— Într-adevăr asta nu-i o treabă ușoară, deoarece presupune foarte multă discreție, pentru a nu-l alarma înainte de vreme pe cel căutat. De aceea cred că este mai bine ca, deocamdată, să lăsăm agenda deoparte. Despre Mareș ai aflat ceva? întrebă Gherasim.

După ce aruncă o privire plină de satisfacție spre cei prezenți, Ciocârdel spuse:

— Cred că la Mareș se află cheia acestei afaceri! Mareș era foarte bine cunoscut la „Parcul privighetorilor”, deoarece venea acolo cel puțin o dată pe săptămână.

Era însoțit întotdeauna de câte o prietenă și rareori putea fi văzut de două ori cu aceeași femeie. În ziua crimei n-a fost însă la restaurant.

— Te-ai interesat și la restaurantul Băneasa? întrebă Gherasim.

— Da, răspunse Ciocârdel, și acolo era cunoscut drept un „cuceritor", dar nu fusese văzut în ziua crimei.

— Despre viața lui de familie ce ai aflat?

Locuiește singur într-o garsonieră situată în blocurile noi din Nițu Ion, iar familia lui stă în Brăila. Cu ajutorul cheilor găsite asupra sa i-am vizitat garsoniera, unde, în afară de clasica dezordine ce domnește în camera unui burlac, am găsit un teanc de fotografii, din care am ales pe cele care aveau dedicații datate mai recent.

Și, scoțându-și portvizitul, alese fotografiile câtorva femei și le puse pe biroul lui Gherasim.

— Ținând seama de vârstă, este mai justificat să le vadă întâi Apostolescu, hotărî Gherasim.

Acesta, fără a pune prea mult la inimă ironia șefului, le luă și, după ce aruncă o privire asupra lor, spuse admirativ:

— Se pricepe la frumos!

Le întoarse apoi pe rând și când termină de citit dedicațiile, i le înmână colonelului Gherasim, spunând:

— Rezultă că toate l-au iubit „nespus de mult", și continuă gânditor: dacă n-ar fi fost amestecată și familia Iordache în această treabă, am putea socoti că este vorba de o crimă pasională.

După ce aruncă și Gherasim o privire asupra lor,

spuse:

— Și totuși această pistă nu trebuie abandonată.

— Nici n-am părăsit-o, spuse Ciocârdel. Am discutat cu portăreasa blocului în care a locuit Mareș și am înțeles că acesta primea frecvent musafiri, mai cu seamă vizitatoare. Uneori de câte două și chiar trei ori pe zi. S-a întâmplat să se ivească și discuții între vizitatoare, în timp ce Mareș căuta să le tempereze pe beligerante, fără a părtini pe vreuna dintre ele.

După o scurtă pauză Ciocârdel continuă:

— La sfârșitul discuției pe care am avut-o cu portăreasa, i-am arătat fotografiile luate din locuința lui Mareș și am rugat-o să-mi precizeze care dintre vizitatoare venea mai des pe la el. Alegerea ei s-a oprit asupra acesteia, și Ciocârdel indică una dintre fotografii.

În timp ce Apostolescu o luă și începu s-o examineze mai cu atenție, Ciocârdel reluă:

— Aceasta venea de aproximativ un an, cel puțin o dată pe săptămână, iar în ultimul timp aproape zilnic. Celelalte mai puțin, în ultimele două luni.

— Deci una a început, așa cum se întâmplă adesea, să le înlăture pe celelalte, spuse Apostolescu și, arătând dedicația de pe fotografia pe care o ținea în mână, continuă:

— Întrucât dedicația este semnată „Puica”, nume care

se încadrează în inițialele P.N. De pe batista găsită în mașina lui Mareș, cred că va trebui s-o dibuim și să stăm de vorbă cu ea…

— De acord, spuse Gherasim, după ce privi și el fotografia.

— Ce ne poți spune în legătură cu familia Iordache?

— Fiindcă ieri a fost duminică, reluă Protopopescu, miliției regionale i-a fost destul de greu să investigheze mediul în care au lucrat cei doi soți. Totuși, din datele obținute de la familiile victimelor, a rezultat că s-au căsătorit din dragoste în urmă cu câteva luni. Iordache a fost trimis în delegație de către întreprinderea unde lucra, iar nevasta lui, pentru a-l însoți, s-a învoit de la serviciu pentru două zile, adică până marți. Mama lui Iordache a declarat că fiul și nora ei au plecat cu mașina din Oradea sâmbătă dimineața la ora șase și că de atunci nu i-a mai văzut. Am cerut miliției regionale să continue ancheta, mai cu seamă printre colegii celor doi soți, și aștept și alte amănunte legate de viața și de preocupările celor două victime, își încheie expunerea Ciocârdel.

— În concluzie, soții aveau întâlnire cu cineva la ora șase seara lângă poligon. Acest „cineva” trebuie găsit, spuse Gherasim.

— Și dacă acest „cineva” a fost chiar Mareș? întrebă Apostolescu.

— S-ar putea să ai dreptate, dar este totuși puțin probabil ca Mareș să fie în același timp și criminal și victimă.

— Să nu uităm că, după toate aparențele, Mareș a avut o însoțitoare, care putea foarte bine să împuște pe cei trei, spuse Apostolescu. Urmă o scurtă pauză, după care continuă: desigur, tovarășe colonel, asta nu exclude însă posibilitatea ca, în afara însoțitoarei lui Mareș, să mai existe și alte persoane implicate în această afacere. De aceea propun ca, paralel cu cercetările pe care le va face Ciocârdel, pentru descoperirea însoțitoarei lui Mareș, eu să investighez pe cei care s-au aflat în jurul orei șase seara în preajma locului unde au fost săvârșite crimele.

— N-o să fie prea ușor. Nu uita că în vremea asta sunt foarte puțini vizitatori în pădurea Băneasa. Cel mult câțiva automobiliști plecați în escapade galante și care, după toate probabilitățile, preferă să-și păstreze anonimatul, se arătă sceptic Ciocârdel.

— Tocmai pe asta și contez. Într-o afluență mare de oameni este mai ușor să te strecori nevăzut, decât într-un loc unde apariția unui vizitator este neașteptată și, ca atare, poate să atragă mai ușor atenția…

— Îți doresc succes în depistarea unor martori care să ne poată furniza informații suplimentare, spuse Gherasim. Și vă rog să mă anunțați de îndată ce aflați

ceva nou.

După ce ieșiră din cabinetul colonelului Gherasim și făcură câțiva pași pe culoarul I.G.M.-ului, Ciocârdel îl luă de braț pe Apostolescu și îi spuse plin de siguranță:

— Ai să-ți pierzi timpul, Nicule! Unul din primele lucruri de care m-am ocupat când am început ancheta, a fost și acela de a depista pe cei care se aflau prin apropiere, când oamenii au fost uciși. Ei bine! N-am găsit pe nimeni capabil să-mi confirme cel puțin că a auzit împușcăturile.

— Pe unde i-ai căutat?

— Am început de la stația de benzină de la podul Băneasa, în speranța că Mareș sau chiar criminalul au făcut plinul de benzină acolo. Vânzătorul mi-a declarat că ieri n-a făcut nicio alimentare după ora 17,00 deoarece instalația de acționare a pompei se stricase și că el a plecat la bază pentru a cere repararea acesteia. Ce am aflat de la cele două restaurante ai auzit, când am prezentat tovarășului colonel raportul. Te întreb, atunci, unde mai ai de gând să cauți, când pe o rază de 1000 de metri nu există nicio locuință?

— Pe sectorist l-ai interogat?

— Bineînțeles! În momentul în care s-a făptuit crima, cerceta într-o comună învecinată o spargere la cooperativa de consum. Așa încât îți dai seama că nu mi-a putut spune nimic.

— La îngrijitorii Grădinii zoologice și la guarzii silvici, te-ai interesat?

— Cei de la Grădina zoologică n-au aflat de cele întâmplate decât după ce au venit mașinile noastre. Iar faptul că n-au auzit împușcăturile se datorește, probabil, pe deoparte zgomotului redus pe care-l produce o armă de calibru mic, iar pe de altă parte vegetației, care a acționat ca amortizor de zgomot. Sunt doi guarzi silvici. Fiecare lucrează câte o zi. L-am interogat pe cel care a fost de serviciu, dar n-am putut scoate nimic de la el. După nasul său roșu, am presupus că este un obișnuit al bufetului din comuna apropiată. De altfel, când l-am întrebat unde a fost sâmbătă în jurul orei șase seara, mi-a răspuns că fusese plecat prin comună cu unele treburi.

— Ai stat de vorbă și cu al doilea guard?

— Ce rost mai avea, dacă n-a fost de serviciu?

— S-ar părea că asasinul a știut să-și aleagă bine locul. Deci singura mea șansă a mai rămas guardul silvic neinterogat. Apropo, știi unde locuiește? întrebă Apostolescu.

— Nu, dar ia-l cu tine pe sectorist și o să-l găsești ușor.

— Să știi, Pavele, că precizările tale au avut asupra mea un dublu efect, spuse Apostolescu, zâmbind cu un aer gânditor, în primul rând m-ai scutit de multă alergătură, iar în al doilea, din păcate, m-ai cam

„dezumflat”.

— Nu trebuie să te descurajezi, stai de vorbă și cu celălalt guard silvic și poate că, între timp, mai găsim vreun martor „neînregistrat”, spuse Ciocârdel, strângând prietenește mâna colegului său.

Cap. V
Femeia din mașină

În timp ce mașina lui Ciocârdel se îndrepta spre institutul în care lucrase Mareș, gândurile-i gravitau în jurul misiunii pe care o avea de îndeplinit. Întrebările la care căuta un răspuns nu urmăreau o logică anume; îi reținеau o clipă atenția, pentru a dispare tot atât de spontan după cum apăruseră: „Tripla crimă să fie oare opera unei femei?” „Dar dacă femeia pe care încerc s-o depistez acum a coborât din mașină cu mult înainte de crimă?” „În definitiv de ce n-ar fi uitat batista pe banchetă cu o oră sau două înainte de a se fi comis crima? Ce dovadă există că o femeie l-a însoțit pe Mareș, sâmbătă după amiază, în jurul orei șase seara?”…

Spre norocul lui Ciocârdel, mașina ajunsese la destinație, fapt care puse stavilă unor întrebări la care nu putea răspunde încă. După câteva minute se afla în biroul șefului Serviciului personal al institutului unde lucrase Mareș. După ce-și declină calitatea și-l puse în

temă cu cele întâmplate în pădurea Băneasa, îi ceru să-i povestească tot ce știa despre Mareș.

scuzându-se pentru un moment, șeful personalului intră într-un birou alăturat, de unde se întoarse cu un dosar pe care se vedea scris cu tuș negru: Mareș I. George.

Se așeză tacticos la biroul lui și, după ce-și împreună amândouă mâinile pe dosarul închis, începu să-l caracterizeze pe Mareș:

— A terminat Institutul de Petrol și Gaze în 1956, când a fost repartizat la institutul nostru, unde a lucrat fără întrerupere. Își iubea meseria și a continuat să studieze, anul trecut terminând cursurile postuniversitare.

În cadrul institutului nostru s-a bucurat în aceeași măsură de aprecierea șefilor și a colegilor.

Șeful personalului ridică o clipă ochii, care până atunci se concentraseră asupra mâinilor sale, și văzând un gest de nerăbdare din partea interlocutorului său se hotărî să-și scurteze referința tip pe care o începuse:

— În două cuvinte pe tărâm profesional era apreciat, însă…

— Acest „însă” mă interesează, îl întrerupse Ciocârdel. Vă rog să-mi spuneți ce știți despre viața lui personală?

— Tocmai asta voiam să fac acum, spuse șeful

personalului, oarecum nemulțumit de graba ofițerului de miliție. Am primit câteva reclamații din partea unor femei cu care avusese relații intime și care-l acuzau că le-a făcut promisiuni de căsătorie fără a-și ține angajamentul. L-am chemat pe Mareș la mine și, după ce am discutat cu el, am ajuns la concluzia că reclamantele, tentate de poziția sa, urmăreau doar să se căpătuiască, mergând până la șantaj. Le-am poftit deci pe „pretendente" la mine și le-am explicat că astfel de situații nu sunt de competența institutului, dar, dacă se consideră prejudiciate și au dovezi, se pot adresa unui tribunal. Din câte știu, niciuna n-a ajuns să intenteze acțiune la tribunal.

— Câte reclamații de acest fel au fost și când au apărut?

— Au fost cinci, cu o cadență de aproximativ una pe an; în ultimii doi ani n-am mai primit însă astfel de sesizări.

— Înseamnă oare că Mareș se liniștise?

— Ei, cunoașteți proverbul „lupul păru-și schimbă, dar…" Și, schițând un gest complice din umeri, continuă: în institut au circulat adesea zvonuri privind unele legături cu colegele sale, dintre care majoritatea măritate. Vă dați seama că astfel de situații pot declanșa câteodată pasiuni duse la extrem…

— Cunoașteți această femeie? Lucrează la

dumneavoastră în institut? întrebă Ciocârdel, după ce întinse interlocutorului său fotografia găsită la Mareș acasă.

— Nu! răspunse acesta, aruncând o scurtă privire asupra fotografiei.

Fără să-și arate dezamăgirea, Ciocârdel i se adresă din nou:

— Dacă spuneți că pretendentele n-au mai apărut, se poate crede că ele au renunțat să-și mai reclame „drepturile". Deci, ar fi mai interesante legăturile pe care le-a avut în institutul dumneavoastră. Au fost multe?

— Eu am auzit de trei „combinații", dar probabil să fi fost mai multe! spuse șeful personalului, ridicând mâinile de pe dosarul pe care-l avea în față.

— Puteți să-mi spuneți numele acestor femei?

— Regret, dar momentan nu vă pot da această informație. Vă rog să-mi dați un răgaz de câteva ore, pentru a putea culege datele pe care mi le cereți…

Pentru maiorul Ciocârdel era clar că nu mai putea obține nimic interesant de la interlocutorul său; de aceea, când îl văzu că deschide din nou dosarul lui Mareș, îl întrerupse:

— Am să vă rog să-mi transmiteți la I.G.M. o listă cu numele celor trei „combinații" pe care spuneți că le-a avut Mareș în institut. Eventual, completată cu cele pe

care o să le mai depistați până mâine. Pe mine mă puteți găsi aici și, scoțând din buzunar o carte de vizită, o puse pe birou lângă dosarul lui Mareș. Apoi, sculându-se, continuă: Vă rog să-mi spuneți care au fost cei mai intimi colegi ai lui Mareș?

— La asta este destul de greu să vă răspund, deoarece era prieten cu toți. Cred însă că cel mai bine ar fi să luați legătura cu colegii lui de la birou: Toma și Jianu. Doriți să-i chem aici?

— Nu, spuneți-mi doar unde-i pot găsi? întrebă Ciocârdel încredințat că o întrevedere în fața șefului personalului n-ar putea favoriza o discuție amicală. Or el tocmai de o asemenea discuție avea nevoie.

— Îi găsiți la etajul III, camera 104! Doriți să vă însoțesc?

— Nu, vă mulțumesc, o să urc singur. Și, cu un salut scurt, părăsi biroul șefului Serviciului personal.

Ieșit pe culoar, renunță să mai ia liftul. Ajuns pe palierul respectiv căută camera cu numărul 104 și bătu la ușă. Fără să mai aștepte invitația, intră.

Se afla într-o încăpere mare cu trei birouri, dintre care unul neocupat. La celelalte se aflau doi bărbați, care erau atât de adânciți în lucru, încât nici nu sesizaseră intrarea lui.

Abia după ce spuse un „vă salut", unul dintre ei, care ținea în mână o riglă, ridică ochii cu un aer resemnat și-

l întrebă.

— Ce doriți?

— Sunt maiorul de miliție Pavel Ciocârdel și aș vrea să stau de vorbă cu tovarășii Jianu și Toma.

— Noi suntem, răspunse contrariat cel de al doilea bărbat, care între timp pusese creionul pe hârtiile din fața lui. Cu ce vă putem fi de folos? Luați loc, vă rog. Mă numesc Toma, iar colegul meu este Jianu.

După ce își strânseră mâinile, Ciocârdel se așeză pe scaunul oferit și începu chestionările:

— La acest birou lucrează Mareș George?

— Da! răspunse bărbatul mai scund care se numea Jianu.

— Știți unde este acum?

— Cei doi schimbară o privire semnificativă, apoi Jianu răspunse stingherit:

— Pe teren!

— Unde anume?

— Nu… de fapt, continuă șovăind Jianu, n-a venit astăzi la birou…

Toma, care tăcuse până atunci, avu deodată o idee revelatoare:

— Sunteți de la Circulație?

— De ce credeți că aș putea fi de la Circulație?

— Făceam o legătură între prezența dumneavoastră și absența colegului nostru. Probabil că a avut un accident

cu mașina?

— Nu, tovarăși, sunt de la Miliția judiciară! și, supraveghindu-le reacția, adăugă:

— Mareș a fost asasinat sâmbătă seara!

— Poftim? întrebară amândoi într-un glas. Vă arde de glume, tovarășe maior?

Ciocârdel ar fi putut să le răspundă că are preocupări mai serioase decât să-i viziteze pentru a face o glumă sinistră. Dar văzând sincera lor surpriză și citind în ochii lor speranța că spusele lui sunt numai o glumă, continuă pe un ton mai puțin oficial:

— Îmi pare rău dar, din păcate, v-am spus un adevăr. Mareș a fost împușcat sâmbătă seara, în pădurea Băneasa.

— Bine, dar cine putea să facă una ca asta? întrebă Toma, uluit.

— Asta vrem și noi să aflăm, de aceea vă rog să-mi spuneți dacă cunoașteți pe cineva interesat în uciderea lui Mareș?

— Nu! Cine putea să dorească moartea unui camarad atât de bun? răspunse Toma.

— Și totuși a fost ucis! Nu credeți, că vreuna dintre legăturile sale sentimentale ar fi putut făptui această crimă?

— Nu, nu cred! Este adevărat că lipsa de logică a femeilor înamorate este un fapt notoriu, dar de aici până

la crimă… spuse Jianu.

— Obișnuia să vorbească despre aventurile sale galante? întrebă Ciocârdel, intrând în miezul problemei.

— Da, confirmă Toma. Se lăuda, așa cum fac mai toți bărbații. Dar niciodată nu-și nominaliza cuceririle.

— Este și firesc, îl completă Jianu. De obicei avea de a face cu femei căsătorite și orice indiscreție putea să aibă urmări neplăcute.

— Bine, dar, din câte am înțeles eu, lucrați de mulți ani împreună. Este posibil să nu-l fi auzit pomenind vreun nume, în discuții sau în convorbirile sale telefonice?

— Ba da, dar nu le-am reținut…

— Stai, Toma, îl întrerupse Jianu. Ai uitat de Puica?

— Aș, crezi că Puica poate să aibă vreun amestec în afacerea asta? ridică Toma din umeri.

— Cine este această Puica? întrebă Ciocârdel, vădit interesat.

— O femeie măritată, cu care se combinase de vreun an de zile. A cunoscut-o mai de mult. La început i-a plăcut și lui, dar știți, dragostea nu-i veșnică, mai ales la Mareș. Când a încercat să se desprindă de ea, a trebuit să constate că „nu ține”.

— Adică? îl încurajă Ciocârdel.

— Îl auzeam de multe ori vorbind cu ea la telefon și argumentându-i, cu delegații sau ședințe imaginare, că

nu se pot vedea. Iar a doua zi apărea la birou cu o figură acră și ne povestea că este de-a dreptul sufocat. Puica îl aștepta în fiecare zi în ușa apartamentului său, în jurul orei când se înapoia de la serviciu. Sau venea mai târziu, suna și dacă vedea că nu i se răspunde, se posta pe palier și-l aștepta până ieșea afară: o oră, două, trei. Asta mai ales în ultimele luni, afirmă Toma.

— Vreau să precizez, spuse Jianu, că ciuda lui pleca atât de la faptul că se plictisise de „atenția" care i se acorda, cât și de la acela că nu putea să mai aducă pe nimeni la el. Când l-am întrebat de ce nu termină cu ea, mi-a răspuns că a încercat de nenumărate ori, dar că se trezește mereu cu ea în fața ușii.

— Bine, dar cum avea atâta timp de pierdut? întrebă amuzat Ciocârdel. Dacă am reținut bine este căsătorită?

— L-am întrebat și eu, continuă Jianu. Mi-a răspuns că ea nu are serviciu și că soțul ei este foarte ocupat.

— Sau poate este ceea ce se numește astăzi o „căsătorie modernă"? îl completă râzând Toma. De altfel, acum câteva zile, mi-a spus că a găsit o metodă infailibilă de a scăpa de ea.

— Nu v-a spus din ce constă această „metodă"? întrebă curios Ciocârdel.

— Ba da, reluă Toma, vroia să-i spună că este pe punctul de a se însura. Spera că astfel o s-o convingă să-l lase în pace.

— Altceva puteți să-mi mai spuneți?

— Cred că ar fi bine să discutați și cu Moldovan. Ambii fiind burlaci ieșeau adesea împreună. Probabil că el ar putea să vă spună mai multe decât noi, îl asigură Toma.

— Unde îl pot găsi pe Moldovan?

— În biroul de alături, însă acum este pe teren și până la ora unu nu se întoarce.

Ciocârdel se uită la ceas și, pentru a nu pierde două ore așteptând, le ceru numărul de telefon al lui Moldovan, cu intenția de a-l căuta mai târziu. Apoi trecu la ultima formalitate, care de altfel era și mobilul vizitei sale:

— Cunoașteți această femeie? și le arătă fotografia pe spatele căreia era semnat „Puica".

După o scurtă privire, cei doi bărbați răspunseră afirmativ:

— Ea este! Am văzut-o de câteva ori cu el, și Mareș ne-a confirmat că ea este „vestitul" său amor.

— Știți care este numele de familie al acestei doamne? întrebă Ciocârdel.

Cei doi colegi ai lui Mareș clătinară din cap, neștiutori.

— Poate aveți idee pe unde locuiește?

— Parcă l-am auzit pe Mareș spunând că pe undeva prin parcul Domenii. Însă pe ce stradă anume, nu știu.

Dar dacă vreți pot să vă dau telefonul ei, se oferi Jianu.

— Și, întorcându-se spre Toma, îi ceru acestuia cheia de la biroul său. După ce o luă, se îndreptă spre biroul care nu era ocupat, deschise un sertar și scoase un notes. Întinzându-l lui Ciocârdel, preciză:

— Ori de câte ori își uita cheia acasă, o folosea pe a lui Toma.

Ciocârdel luă notesul și, deschizându-l la litera „P", găsi imediat ceea ce căuta. Numele de familie lipsea însă. După un moment de meditare, formă un număr de telefon. Așteptă câteva clipe, până i se răspunse, apoi își spuse numele și ceru să i se dea adresa și numele complet al posesorului numărului de apel pe care-l dictă. Nu trecu niciun minut de așteptare și începu să noteze, în carnetul pe care-l deschisese între timp, noile date.

După ce închise carnetul, strânse mâinile celor doi interlocutori și, înainte de a pleca îi rugă să-l anunțe pe Moldovan, când se înapoiază, să rămână dacă este posibil în birou, deoarece, în jurul orei unu după-amiază, va reveni să stea de vorbă cu dânsul.

Cap. VI
Puica

Ciocârdel ajunse repede la adresa pe care o primise cu

câteva minute înainte prin telefon. Țigara era fumată numai pe jumătate.

Imobilul în fața căruia oprise mașina era un bloc cochet, cu trei etaje. Intră în holul acestuia, se uită la cutiile de scrisori și găsi numele căutat, apoi se îndreptă spre lift. Coborî la etajul III.

Pe palierul acestui etaj se vedeau ușile a doua apartamente. Ciocârdel se îndreptă spre apartamentul 6, unde o carte de vizită indica numele locatarului: „Ing. Niculescu Tudor".

Sună și așteptă. De cealaltă parte a ușii nu se auzi nicio mișcare. Mai sună o dată; același rezultat.

Apropiindu-și urechea de ușă, auzi răzbătând din apartament o melodie de muzică ușoară. Presupunând că din pricina ei nu se auzea soneria, începu să apese mai insistent pe buton, dar degeaba.

Se întoarse și se îndreptă spre lift, cu intenția de a o căuta pe portăreasă, dar în aceeași clipă ușa liftului se deschise și în față îi apăru o femeie tânără cu o sacoșă încărcată.

În momentul în care Ciocârdel se trase înapoi, pentru a-i face loc să treacă, o recunoscu. Era femeia a cărei fotografie se afla în portvizitul său. Ezită o clipă, apoi o întrebă.

— Dumneavoastră sunteți cumva doamna Niculescu?

— Da! răspunse aceasta cu vioiciune.

— Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră…

— Cu plăcere, poftiți în casă.

Ciocârdel se oferi s-o ajute și-i luă din mână sacoșa, gentilețe care-i fu răsplătită cu un zâmbet de mulțumire.

— Intrați, vă rog, îl îndemnă femeia, rugându-l să ia loc într-un fotoliu de sufragerie și s-o scuze câteva minute, până lasă în bucătărie cele cumpărate.

Așteptarea se prelungi zece minute, timp în care Ciocârdel putu să admire gustul cu care era mobilată camera.

Când doamna Niculescu reveni, Ciocârdel își dădu seama dintr-o privire de ce fuseseră necesare cele zece minute.

Amfitrioana își schimbase rochia de stradă cu una de casă, căruia îi mai trebuiau pe puțin zece centimetri pentru a-i acoperi genunchii. Dar, spre deosebire de alte femei, pe care le mai văzuse cu „mini-jupe", în cazul de față nu se putea spune că noua modă ar fi dezavantajat-o. Doamna Niculescu avea picioare lungi, frumoase și genunchi rotunzi.

— Vă rog să mă scuzați pentru întârziere, dar am alergat atâta prin piață, încât a trebuit să mă schimb, spuse gazda zâmbindu-i cu cochetărie.

În timp ce-și trăgea un fotoliu lângă cel ocupat de Ciocârdel, acesta avu timp s-o examineze mai bine. Era

într-adevăr o femeie frumoasă, cu corp suplu, cu forme rotunjite, cu un păr șaten, cârlionțat și ochi negri, magnetizanți.

Femeia se așezase picior peste picior, lăsând astfel să i se vadă și mai bine pulpele.

Ciocârdel avu un moment senzația că este dominat, apoi revăzu în minte cele trei victime din pădurea Băneasa și calmul profesional îi reveni. Era posibil ca femeia din fața lui să fie implicată în tripla crimă descoperită în pădure…

— Cu ce vă pot fi de folos? Ați venit pentru o referință? Am început să mă obișnuiesc; când cineva are nevoie de o referință pentru un locatar din bloc, vine s-o ia de la mine. Probabil că portăreasa îl trimite, pentru că sunt în permanență acasă…

— Trebuie să vă deziluzionez, doamnă. N-am venit pentru referință, ci pentru o discuție intimă cu dumneavoastră. Sunt maiorul Ciocârdel din Miliția judiciară.

În timp ce spunea ultima frază, privirile lui îi studiau atent reacția. Dar, în afara unei surprize normale, nu putu citi altceva în ochii ei frumoși.

— Ați spus că doriți o discuție intimă cu mine, la ce vă referiți? întrebă femeia, continuând să arboreze frumosu-i zâmbet.

— Doamna Niculescu, spuneți-mi când l-ați văzut

ultima oară, aici Ciocârdel făcu intenționat o scurtă pauză, pe Mareș?

La această întrebare toată siguranța și cochetăria femeii se topiră, făcând loc unei intense surprize.

Șovăi câteva clipe, apoi spuse cu fața împietrită de teamă:

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți? Nu cunosc niciun domn Mareș…

— Pentru a nu exista nicio confuzie, să știți că mă refer la inginerul George Mareș, care locuiește în Nițu Ion.

— Regret, dar nu-l cunosc! răspunse doamna Niculescu plină de siguranță.

— Eu cred, doamnă, că nu ați pornit pe linia cea mai bună. Avem suficiente dovezi că-l cunoașteți și că știți bine unde locuiește, spuse Ciocârdel accentuând pe ultimele cuvinte.

— Vă repet că nu știu cine este…

— Recunoașteți această poză? spuse Ciocârdel întinzându-i o fotografie. De altfel pe verso se află o dedicație scrisă chiar de mâna dumneavoastră. Dacă negați și acest lucru, putem cere expertiza unui grafolog.

La vederea fotografiei, femeia își pierdu aproape toată siguranța pe care o afișase până atunci.

— Văd că sunteți bine informat, nu știam că miliția se ocupă și de astfel de lucruri. În definitiv, ce doriți de la

mine?

— Să-mi spuneți când l-ați văzut ultima oară pe Mareș!

— Joia trecută, când ne-am despărțit pentru totdeauna.

— De ce v-ați despărțit? Ce a intervenit?

— Asta nu vă privește pe dumneavoastră, răspunse, îndârjită, Puica Niculescu. Apoi, brusc, cu un aer îndurerat, cedă: mi-a spus că vrea să se însoare.

— Țineți mult la el? întrebă Ciocârdel.

— Da, mult, tare mult!

— Știți că a fost ucis? întrebă Ciocârdel cu un glas inflexibil.

Puica Niculescu păru că nu înțelege spusele maiorului, apoi chipul ei se făcu alb ca hârtia.

— Ce spuneți? Ce s-a întâmplat cu Georgică? Vorbiți o dată! Mâinile ei crispate apucară brațul lui Ciocârdel și începură să-l strângă cu disperare.

Deși Ciocârdel nu putea fi de acord cu relațiile extraconjugale pe care această femeie le avusese cu victima, văzându-i durerea sinceră, încercă un sentiment de milă pentru ea și, cu un glas plin de compasiune, îi spuse:

— Mareș a fost găsit ucis sâmbătă seara, în pădurea Băneasa. Când l-ați văzut ultima oară?

Puica Niculescu continua să-l privească parcă fără să-

l vadă; apoi, părând că se luptă cu ea pentru a se stăpâni, spuse:

— Joia trecută am fost la el pentru o discuție de adio. Asta este tot ce pot să vă spun. Și ochii ei, înotând în lacrimi, implorau înțelegere.

— Vru să-i pună mâna pe umăr, pentru a-i arăta că o înțelege și că este gata s-o ajute, când prin minte îi trecu ca un fulger o imagine similară. Cu trei săptămâni în urmă venise la el o femeie, care, printre hohote de plâns, îi povestise că, întorcându-se seara de la lucru, și-a găsit soțul și copilul uciși cu lovituri de topor. Ancheta dovedise ulterior că fusese o crimă premeditată, înfăptuită cu sânge rece chiar de reclamantă.

Amintirea acestui caz ajută pe anchetator să-și continue, imperturbabil, interogatoriul:

— Pe familia Iordache o cunoașteți?

— Nu, n-o cunosc.

— Poate că fotografiile lor o să vă spună mai mult, și Ciocârdel îi arătă o fotografie, pe care o găsise în portvizitul lui Iordache, reprezentând pe cei doi soți.

După o scurtă privire, i-o înapoie, afirmând cu hotărâre:

— Nu i-am văzut niciodată!

— Puteți să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiază?

Între timp, Puica Niculescu își revenise din emoția

care o copleșise până atunci. După o scurtă ezitare, răspunse:

— Sâmbătă după-amiază, de la ora patru și până la ora opt, am fost la o prietenă de-a mea.

— Cum se numește această prietenă și unde locuiește? întrebă Ciocârdel, scoțându-și din buzunar carnețelul.

Își notă datele cerute, se sculă și se îndreptă spre ușă. În momentul în care apăsă pe clanță, își simți mâna acoperită de palma femeii, în timp ce, privindu-l cu teamă, întrebă:

— Credeți că soțul meu va afla ce-a fost între mine și Georgică?

— Nu pot să vă dau niciun răspuns, ridică din umeri Ciocârdel. Ca la orice crimă, consecințele sunt greu de prevăzut.

Înainte de a ieși, ofițerul o rugă să rămână acasă, fiindcă s-ar putea întâmpla să reia discuția cu dânsa.

Când vru să apese pe butonul soneriei de la apartamentul pe a cărui carte de vizită sta scris numele: Constantin Călinescu, auzi de cealaltă parte a ușii soneria unui telefon, urmat de un „alo”, „da eu sunt”. În același moment din stradă răzbătu zgomotul făcut de un tramvai și nu mai prinse decât încheierea: „bine dragă, bine”…

Ciocârdel apăsă pe butonul soneriei. Aproape imediat

ușa se deschise și apăru o femeie frumușică, între 30 și 35 ani, cu părul roșu, care, fără să pară surprinsă de vizită, îl pofti în casă. În timp ce-l invita, printr-un gest al mâinii, să ia loc, îl întrebă cu un aer afectat ce dorește.

Intrând imediat în subiect, ofițerul își declină calitatea și o întrebă:

— Întrucât întreprind o anchetă judiciară, vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiază?

Foarte calmă, aceasta răspunse:

— Am stat acasă cu o prietenă.

— Cum se numește această prietenă?

— Puica Niculescu!

— La ce oră a venit și la ce oră a plecat?

— A venit în jurul orei patru și a plecat pe la ora opt seara.

— Era acasă și soțul dumneavoastră? întrebă Ciocârdel privindu-i verigheta de la mână.

După o vizibilă ezitare, răspunse:

— Nu, soțul meu a fost reținut în oraș și a venit acasă mai târziu.

Ciocârdel sesiză că a pus punctul pe „i" și continuă:

— Ce telefon are soțul dumneavoastră la serviciu?

— Ce importanță are asta? De fapt, ce doriți? V-am spus numai adevărul, răspunse femeia cu un aer indignat.

— Vă rog să vă păstrați calmul, vreau să-l întreb pe soțul dumneavoastră dacă într-adevăr n-a fost acasă sâmbătă după-amiază!

— Dar de ce să-l întrebați pe el, dacă vă spun eu? În definitiv, nu înțeleg ce doriți de la mine?

— Vreau să vă atrag atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege, iar în cazul de față, fiind vorba de uciderea unui om, puteți fi considerată complice, spuse pe un ton necruțător Ciocârdel.

— Despre ce om ucis vorbiți? întrebă femeia cu o voce gâtuită de spaimă?

— George Mareș a fost ucis sâmbătă, în jurul orei șase seara.

— Nu este posibil! Să-l fi omorât Puica? Vă spun tot ce doriți. Eu n-am niciun amestec. Puica a dat un telefon puțin înainte de a suna dumneavoastră și mi-a spus că dacă va veni cineva din partea soțului ei să întrebe unde a fost sâmbătă seara, eu să confirm că a stat cu mine. Am vrut numai s-o ajut, credeți-mă. Eu n-am niciun amestec în această poveste…

— L-ați cunoscut pe Mareș? o întrerupse Ciocârdel.

— Da! Am fost de câteva ori la el acasă împreună cu Puica.

— Ce fel de om era?

— Un băiat foarte simpatic, numai că îi cam plăceau fustele.

— V-a făcut și dumneavoastră curte?

— Nu, cu mine a fost la locul lui.

— Atunci de unde știți că era afemeiat?

— Mi-a povestit Puica… L-a surprins cu femei la el acasă.

— Ce știți în legătură cu cearta dintre ei?

— Puica mi-a spus sâmbătă dimineața, când am ieșit împreună după cumpărături, că după-amiază urmează să se vadă cu el și că speră să se împace.

— De sâmbătă și până când v-a dat telefon, pentru a vă anunța venirea mea, n-ați mai văzut-o?

— Nu.

Ciocârdel îi arătă apoi fotografia soților Iordache.

— Îi cunoașteți?

La semnul negativ al acesteia, Ciocârdel se sculă și se îndreptă spre ușa de ieșire. În momentul în care o deschidea, doamna Călinescu veni după el și-l întrebă cu o voce plină de teamă:

— Credeți că voi fi chemată la tribunal, ca martoră?

— Depinde de dumneavoastră…

— Ce trebuie să fac?

— Dacă vă întreabă doamna Niculescu, să-i spuneți că n-a venit nimeni să se intereseze de ea. Suntem înțeleși?

— Vă promit că așa voi face.

— Asta vă și sfătuiesc. Sărut mâna. Și intră în lift.

Când coborî în holul blocului, văzu un telefon public. După ce se uită la ceas, scoase o monedă din buzunar și, consultându-și nelipsitul carnețel, formă un număr.

Auzi mai întâi apelul, apoi o voce care-l întrebă ce dorește.

— Cu tovarășul Moldovan, vă rog.

— La aparat.

— Vorbește maiorul de miliție Ciocârdel. Colegii dumneavoastră Toma și Jianu v-au vorbit, probabil, despre vizita mea. Dacă sunt acolo în cinci minute, putem sta de vorbă?

— Bineînțeles, vă aștept, veni răspunsul.

Agăță receptorul și, ieșind în stradă, se sui în mașina care-l aștepta. Spuse șoferului să-l ducă la institutul în care lucrase Mareș.

În următoarele cinci minute, se afla în fața camerei 106 și, fără să mai bată la ușă, intră.

Când păși înăuntru, un bărbat îmbrăcat cu mult gust, de statură potrivită și cu o mustață scurtă, „englezească", îi ieși în întâmpinare cu mâna întinsă.

— Nu-mi vine să cred că este adevărat ceea ce mi-au spus colegii mei. Sâmbătă, la ora unu, când ne-am despărțit, era atât de bine dispus!

— Credeți că un asasin poate fi influențat în planurile sale de dispoziția victimei? întrebă Ciocârdel, așezându-se pe un scaun.

— Aveți dreptate, dar nu reușesc să mă obișnuiesc cu ideea că un om atât de voinic ca Mareș nu mai există. Cu ce pot să vă ajut?

— Din câte mi s-a spus, erați prieteni. E adevărat?

La semnul afirmativ făcut de acesta, Ciocârdel continuă:

— Probabil că, în această calitate, cunoașteți și problemele sale mai intime? În această ordine de idei, știți pe cineva interesat în uciderea prietenului dumneavoastră?

— Regret, dar nu cunosc pe nimeni care ar fi putut să-i dorească moartea.

— Îi cunoașteți? îl întrebă Ciocârdel, întinzându-i fotografia soților Iordache.

— Nu i-am văzut niciodată!

— Aveți cunoștință de unele neînțelegeri pe care Mareș le-ar fi avut cu cineva în ultimul timp?

— Din câte am discutat cu el, am înțeles că într-adevăr avea o supărare. Mă refer la o amică de-a lui, anume Puica Niculescu, care, deși căsătorită, era în relații foarte strânse cu el.

— Ați cunoscut-o personal? îl întrerupse Ciocârdel.

— Da, mi-a făcut Mareș cunoștință cu ea, când i-am întâlnit într-o zi, întâmplător, pe stradă.

— Și, ulterior, ați mai revăzut-o?

— Da. Am fost o dată împreună, să dansăm la un

restaurant; Mareș cu Puica, iar eu cu o amică a acesteia.

— De unde o cunoșteați pe prietena doamnei Puica?

— Puica mi-a recomandat-o. Mai exact, după ce am cunoscut-o pe Puica, așa cum vă spuneam, întâmplător, Mareș a întrebat-o dacă n-are vreo amică mai drăguță, să-mi facă cunoștință cu ea. La răspunsul ei afirmativ, a rugat-o s-o aducă și astfel, în seara în care am fost cu toții la restaurant, am cunoscut-o…

— Cum se numea doamna pe care v-a recomandat-o? întrebă Ciocârdel, stăpânit de o vagă bănuială.

Răspunsul pe care-l primi îi confirmă presupunerea 3 amica pe care i-o recomandase lui Moldovan era una și aceeași persoană cu cea la care-l trimisese Puica cu o oră mai înainte, pentru a-i atesta alibiul.

— Înainte de a vă întrerupe, vă refereați la o supărare pe care ar fi avut-o Mareș cu Puica. Vă rog să vă continuați relatarea.

— Da. Așa cum vă spuneam, își reluă povestirea Moldovan, după escapada noastră comună de la restaurant, mai precis acum câteva zile, l-am văzut pe Mareș foarte abătut. Când l-am întrebat ce-i cu el, mi-a răspuns că nu știe ce să se mai facă cu Puica, că-l înnebunește cu gelozia ei. De fapt, adăugă Moldovan pe un ton confidențial, cred că mai degrabă el era cel care-i făcea scene de gelozie, dar s-a rușinat să-mi spună adevărul.

— Ce v-a făcut să credeți asta? îl întrerupse din nou Ciocârdel.

— Când am fost împreună la restaurant, am surprins-o de mai multe ori cochetând cu un tip de la altă masă, iar Mareș, care a remarcat și el privirile ce se schimbau peste umărul lui, a invitat-o destul de brutal să schimbe locul cu al său. Așa stând lucrurile, i-am recomandat să termine cu această poveste, să rupă relațiile cu Puica. Mi-a replicat că a încercat de mai multe ori să scape de ea, dar fără succes. Atunci l-am sfătuit să-i spună că se însoară. Ideea i-a surâs și mi-a promis că o va adopta. Sâmbătă, spre ora prânzului, a venit să-mi spună că a făcut așa cum l-am învățat eu, dar că „nebuna" vrea să-l mai vadă o dată, pentru a-și lua adio de la el într-un mod civilizat. I-am atras atenția că momentul psihologic venise și că numai dacă era „tare" putea să scape de „Pacoste". M-a asigurat că va îi expeditiv.

— Știți când și unde anume trebuia s-o întâlnească?

— La ora cinci, lângă grădina Icoanei, și de acolo urma să se ducă undeva la șosea, pentru a-i putea argumenta, în liniște, că totul era terminat între ei. Dar cum o nenorocire nu vine niciodată singură, zece minute mai târziu a intrat foarte agitat în biroul meu. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a spus că a primit un telefon de la soțul ei, care-i atrăgea atenția că, de nu-i lasă nevasta în pace, va regreta.

— Nu l-ați întrebat ce i-a răspuns?

— Bineînțeles. Mi-a spus că l-a asigurat că nu știe despre ce este vorba și că nu cunoaște nicio Puică Niculescu. Asta este tot ce pot să vă spun, zise Moldovan. Privindu-și ceasul.

Ciocârdel se ridică de pe scaun și, în timp ce-i strângea mâna, mai puse o întrebare:

— Din câte știți dumneavoastră, Mareș poseda vreo armă de foc?

— Nu l-am auzit niciodată vorbindu-mi despre asta.

— Bine! vă mulțumesc și la revedere, încheie Ciocârdel.

Când ajunse în stradă, se uită la ceas și, constatând că e unu și un sfert, îi spuse șoferului să-l ducă rapid la I.G.M.

Cap. VII
Investigațiile căpitanului Apostolescu

Preocupat de indicațiile maiorului Ciocârdel, Apostolescu se sui în mașina miliției și ceru șoferului să-l ducă la secția în perimetrul căreia intra pădurea Băneasa.

Își dădea seama că Ciocârdel avusese dreptate; a căuta un martor într-un loc nefrecventat la vremea respectivă, echivala cu găsirea unui ac într-un car cu

fân.

Dar neavând alte fire conducătoare, cu atât mai mult trebuia să le exploreze cu atenție pe cele care i se prezentau.

În timp ce mașina gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră spre Băneasa, Nicu Apostolescu privea fără să vadă automobilele pe care șoferul lui le depășea, lansând din când în când un șuierat de sirenă. Pe măsură ce medita asupra elementelor cunoscute în cazul pe care-l ancheta, i se întări convingerea că Mareș fusese omul cu care familia Iordache trebuia să se întâlnească. Faptul că și el a fost ucis ar putea dovedi că singurul lui rol fusese acela de a momi familia Iordache într-un loc unde putea fi ucisă fără risc. Admițând că Mareș reprezentase momeala folosită de criminal, rezulta că asasinul își însoțise victima pentru a putea acționa. Deci femeia care fusese în mașină cu Mareș, dorind suprimarea familiei Iordache, îi atrage în pădure și-i ucide. Bine, dar de ce îl ucide și pe Mareș? Probabil că asasina s-a temut că Mareș ar putea s-o șantajeze ulterior și atunci, după uciderea soților Iordache, îl împușcă, pentru a nu mai avea martori la fărădelegea comisă. Pentru moment Apostolescu se declară mulțumit cu concluzia trasă.

Satisfacția lui nu dură însă mult, deoarece imediat își servi, tot el, un contraargument: „Fir-ar al naibii, dar

procesul-verbal al medicului legist îl indică ca primă victimă pe Mareș! Și atunci este greu de presupus că asasinul ucide un martor care n-avea la ce să fie martor!" Era atât de adâncit în ipotezele sale, încât nici n-ar fi remarcat că a ajuns la destinație, dacă șoferul, văzându-i privirea pierdută, nu i-ar fi atras atenția:

— Tovarășe căpitan, am ajuns!

Apostolescu reveni la realitate și cu un „bine, așteaptă-mă!", coborî din mașină, intrând în secția de miliție.

Se îndreptă spre ușa pe care scria: „Comandantul secției" și, fără să mai bată, intră.

Un bărbat blond, îmbrăcat în haine civile, era așezat la birou, iar în fața lui se afla un plutonier de miliție. La intrarea lui Apostolescu, civilul își ridică ochii albaștri către cel care le tulburase discuția, dar când îl văzu, fața i se lumină de plăcere și, sculându-se în picioare, îi veni în întâmpinare.

— Nicule, bine-ai venit! Cu ce ocazie pe la mine, „old boy"[15]?

— Pardon, eu sunt încă „player"[16], îi răspunse râzând Apostolescu.

— Ei, lasă, nu mai face pe grozavul, să te văd și pe tine

---

[15] Bătrâne.

[16] Jucător.

dacă la 42 de ani ai să mai fii în stare să joci rugbi? interveni locotenent-colonelul Cosma, pe un ton care nu reușea să fie malițios.

După ce-l invită pe Apostolescu să ia loc, îl întrebă:

— Ai venit să-ți vezi un vechi coechipier sau…

— Am venit pentru „sau" și profit de ocazie să-l văd și pe vestitul „arrière"[17] Fredy…

— Hai lasă… mai întâi, spune-mi ce bei? O cafea sau preferi un „Pepsi"?

— Un „Pepsi"; am nevoie de „energie și avânt", răspunse Apostolescu, făcând aluzie la reclama acestei băuturi.

În acest timp plutonierul care, la intrarea lui Apostolescu, se sculase în picioare, privind uimit cât de expansiv putea fi sobrul lor comandant, se oferi și primi încuviințarea să aducă de la bufet două sticle.

Când plutonierul se înapoie cu băuturile cerute, îi găsi pe amândoi făcând haz de unele amintiri comune din viața lor sportivă.

După scurta pauză, necesară golirii celor două sticle de „Pepsi", Apostolescu intră în miezul problemei:

— Cum probabil ai și ghicit, am venit la tine în legătură cu tripla crimă, comisă în perimetrul secției tale…

---

[17] Fundaș la rugby.

— Cu speranța că te voi putea ajuta, așa-i? îl întrerupse comandantul secției. Îmi pare rău, dar nu-ți pot fi de folos, deoarece am fost plecat în concediu și astăzi este prima mea zi de serviciu. De altfel, când ai intrat tu, plutonierul Fundeanu, care răspunde de sectorul în care s-a petrecut drama, tocmai terminase relatarea celor întâmplate.

— Și care este părerea ta?

— Ca să-ți spun sincer, mă bucur că ancheta a fost preluată de I.G.M. S-ar părea că este o problemă a dracului de încurcată, spuse Cosma. Dacă nu o să reușiți să depistați criminalul printre prietenii victimelor, adio cu descoperirea făptașului. Din ce mi-a raportat Fundeanu reiese că nimeni nu știe nimic; și atunci de unde să pornești ancheta? Dacă este opera unui nebun? A venit, și-a descărcat pistolul la întâmplare în trei oameni și pe-aci ție drumul. Mai prinde-l dacă poți!

— Cred că ești totuși prea sceptic, Fredi. Ceea ce tu nu știi, este că noi avem în prezent unele indicații. Și Apostolescu îi relată cele știute sau presupuse în legătură cu femeia care-l însoțise pe Mareș în mașină.

Când termină, Cosma îl întrebă:

— Presupun că nu ai venit la mine pentru a-mi expune bănuielile voastre…

— Într-adevăr, ai dreptate! Am venit la voi, ca să-l rog pe plutonierul Fundeanu să mă însoțească la

brigadierul silvic care n-a fost interogat ieri de Ciocârdel.

— Vă referiți la Corban? interveni plutonierul Fundeanu.

— Nu știu cum îl cheamă, spuse Apostolescu, ridicând din umeri, probabil Corban, dacă spui că acesta este brigadierul cu care nu s-a discutat încă. Stă departe?

— Nu, câteva minute cu mașina.

— Ai ceva împotrivă dacă ți-l răpesc puțin pe Fundeanu?

— Chiar dacă aș avea, ce crezi că sunt prost să mă pun rău cu „forul tutelar"? îi răspunse râzând locotenent-colonelul Cosma.

— Înainte de a pleca, spuse Apostolescu întinzând lui Cosma mâna, țin să-ți mulțumesc atât pentru sprijin, cât și pentru tratație. O să-i trimit și pe băieții din comandament să-ți facă din când în când câte o vizită.

— Ei bravo, din ăștia-mi ești „bună ziua ți-am dat belea mi-am căpătat?". Nu-i nimic, continuă Cosma râzând, dacă tu îi trimiți la mine după Pepsi, eu îți trimit la sfârșit de lună nota de plată. E bine?

— Am să mai reflectez asupra acestui aspect, spuse Apostolescu făcându-i un semn amical de despărțire, și ieși din birou, urmat de Fundeanu.

Urcară în mașină, iar plutonierul Fundeanu indică

șoferului drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Între timp Apostolescu medita asupra ipotezei emise de Cosma.

„Să fie oare isprava unui nebun? Nu, nu este posibil. Asta ar însemna că, în afara celor trei victime și a însoțitoarei lui Mareș, ar trebui să mai intre în horă o persoană străină… Admițând asta și ținând seama de faptul că, după toate probabilitățile, însoțitoarea lui Mareș ar fi trebuit să asiste la împușcarea celor trei victime, de ce nu s-a prezentat autorităților, pentru a arăta cum s-au petrecut lucrurile? Ori era de conivență cu „nebunul", ori crima a fost comisă de ea?" „De altfel, își continuă Apostolescu raționamentul, întâlnirea fixată familiei Iordache dovedește o crimă cu premeditare, ceea ce presupune acțiunea unui om rațional, nu a unui iresponsabil".

În timp ce era frământat de aceste supoziții, privirile sale urmăreau, absente, drumul pe care mașina lor îl străbătea prin pădure. Deodată, interesul îi spori și, punând mâna pe brațul plutonierului Fundeanu, spuse:

— Bine, dar aici este aleea pe care s-a comis crima!

— Într-adevăr, acesta este drumul care duce spre locuința lui Corban.

— Mai este mult până acolo?

— Nu, aproximativ un kilometru.

— Ce fel de om este acest Corban?

— Un om foarte de treabă și un gospodar desăvârșit. O să vedeți de altfel ce fermă are.

— Este de mult guard silvic aici?

— Când am venit acum 15 ani în acest sector, l-am găsit aici. Stă în casa părintească, amenajată însă și modernizată de el.

— S-ar părea că sunteți în bune relații?

— Ce să fac, tovarășe căpitan. În pustietatea asta oamenii sunt atât de rari, încât legarea unei prietenii este o nevoie, mai cu seamă că și pe linie profesională ne-am ajutat adesea cu el. Cunoscând la perfecție pădurea, ne-a sprijinit de câteva ori în acțiunea de prindere a unor bandiți care se aciuiseră pe aici, pentru a prăda și violenta trecătorii singuratici.

— Spune-mi, te rog, unde duce acest drum? întrebă Apostolescu, indicând ruta pe care înainta mașina lor.

— Este unica alee care străbate pădurea în linie dreaptă și are o lungime de vreo trei kilometri, precizează Fundeanu.

— Iar crima s-a petrecut la circa cinci sute de metri de Parcul Privighetorilor… spuse gânditor, Apostolescu.

— Și la o mie de metri de casa lui Corban, tovarășe căpitan, îl completă Fundeanu. Deci este firesc ca acesta să nu fi auzit nimic. De aceea nici nu s-a discutat cu el ieri; de altfel, dacă ar fi știut ceva, ne-ar fi anunțat el singur, ca de obicei.

În fața lor, pe partea dreaptă, apăru o gospodărie. La întrebarea lui Apostolescu, Fundeanu confirmă că este casa lui Corban.

Coborând din mașină, Apostolescu lăsă să-i scape printre dinți un șuier de admirație. Într-adevăr, cel care locuia în această gospodărie era un om vrednic. Se aștepta la o gospodărie țărănească și avea în față o vilă modernă. Pe partea dreaptă a acesteia se afla un teren de aproximativ un hectar, cultivat cu viță de vie, iar pe partea stângă, după un gard metalic, se vedea o ogradă în care se hârjoneau câțiva purcei sub privirile înțelegătoare ale unei vaci de rasă, în timp ce printre zecile de găini se plimbau țanțoși câțiva cocoși.

Ajunși în fața porții, Fundeanu apăsă pe butonul unei sonerii; aproape imediat, apăru din spatele vilei o femeie voinică, de vreo patruzeci de ani, care se bucură văzându-l pe Fundeanu.

— Cu ce ocazie pe la noi, tovarășe Fundeanu?

— Sărut mâna, am vrea să discutăm câteva chestiuni cu soțul dumitale. Este acasă?

— Da, trebăluiește prin gospodărie. Dar poftiți înăuntru.

În timp ce-l așteptau în hol pe Corban, Apostolescu putu să constate bunul gust cu care era amenajat interiorul locuinței. O mobilă de hol elegantă, covoare plușate, pe un parchet care strălucea de curățenie și un

televizor cu ecran mare creau o ambianță plăcută.

Nu trecu mult și ușa se deschise; apăru un bărbat slăbuț, cu o figură jovială, care la vederea lui Fundeanu părea sincer încântat. Îi strânse familiar mâna, după care făcu cunoștință și cu căpitanul Apostolescu.

— Probabil că n-ați venit la mine numai într-o vizită de curtoazie, spuse acesta, dar înainte de a trece la problemele care vă interesează, vă rog să-mi dați voie să vă servesc cu ceva. Ce doriți: o cafea sau o vișinată?

— Nu vreau să vă deranjați…

— Nu este niciun deranj, vă rog să nu mă refuzați.

— Dacă insistați… Cred că o cafea mai amăruie ar fi binevenită, acceptă Apostolescu.

După ce-i aruncă o privire întrebătoare lui Fundeanu și acesta îi confirmă în mod tacit aceeași dorință, se sculă, făcu câțiva pași până la ușă și, după ce o deschise, strigă: „Lizeta, fă te rog trei cafele amărui". Luă apoi din nou loc în fața celor doi musafiri și spuse pe un ton de scuză:

— Știți, primim atât de rar oaspeți, încât, când punem mâna pe vreunul, nu ne îndurăm să-l lăsăm să plece atât de repede.

— Văd că aveți o gospodărie foarte frumoasă, tovarășe Corban, spuse, admirativ, Apostolescu. Nu mă așteptam să găsesc o locuință atât de cochetă în mijlocul pădurii.

— Ei, cu puțină muncă nu-i greu să obții așa ceva, spuse cu modestie Corban.

— Nu este vorba numai de muncă, ci și de pricepere, interveni plutonierul Fundeanu. Tovarășul Corban a reușit să-și tragă curent electric de la rețea și, printr-o pompă electrică, să-și asigure apă la discreție…

— Toate ar fi bune, dacă instalația electrică n-ar funcționa cu intermitențe. De exemplu, ieri seară, pe când mă bărbieream, s-a întrerupt curentul și a trebuit să-mi continui rasul la lumina unei lumânări. Rezultatul îl vedeți, și cu un gest își indică bărbia, pe care Apostolescu remarcase încă de la prima vedere un leucoplast mare.

— Se întâmplă să tai câte o fleică din obraz și fără pană de lumină, spuse râzând Fundeanu, în timp ce soția lui Corban aducea o tăviță cu trei cești de cafea; după ce le puse la îndemâna fiecăruia, ieși.

Apostolescu își aprinse o țigară, trase un fum, apoi sorbi o gură de cafea, și începu discuția:

— Tovarășe Corban, probabil că ai auzit de drama care s-a petrecut în pădure?

— Da, m-a pus la curent colegul meu Popa, astăzi de dimineață. Într-adevăr este o treabă urâtă. Numai un nebun putea să comită cu sânge rece așa o crimă.

— Puteți să-mi spuneți dacă ați auzit sau ați văzut ceva neobișnuit, sâmbătă după-amiază, prin

împrejurimi?

Guardul silvic schiță din umeri un gest care arăta că nu știe ce să răspundă.

— Încercați să vă reamintiți, nu v-a atras nimic atenția sâmbătă după-amiază, în jurul orei șase? insistă Apostolescu.

Corban făcu din nou un gest de negație, apoi brusc întrebă:

— Când spuneți că s-a petrecut crima?

— În jurul orei șase.

— Atunci să știți că am văzut totuși ceva! spuse cu un aer de satisfacție Corban. Sâmbătă pe la ora cinci după-amiază am fost și am băut o bere la Parcul Privighetorilor. Când am plecat de acolo, am auzit un zgomot de mașină în spatele meu și, întorcând capul, am văzut un Getax; se oprise și din el cobora un bărbat…

— Unde se întâmpla asta și pe la ce oră? întrebă Apostolescu, cu ochii strălucind de interes.

După o scurtă ezitare, Corban răspunse:

— Eu eram aproape de locul unde mi-a explicat Radu că s-a petrecut omorul, iar mașina de care vă vorbeam a oprit în urmă cu vreo, două sute de metri, adică după Grădina zoologică…

— Pe la ce oră? insistă Apostolescu.

— Cred că era cam cinci și jumătate.

— Vă rog să vă reluați istorisirea. Ce s-a întâmplat după ce taximetrul a oprit?

— Cum vă spuneam, am întors capul și am văzut un bărbat coborând, asta este tot ce știu, deoarece pe urmă mi-am continuat drumul spre casă.

— L-ați putea recunoaște pe bărbatul care a coborât din mașină?

— Cred că da… Deși distanța era destul de mare, completă Corban.

— Mai am o ultimă întrebare, spuse Apostolescu, n-ați auzit împușcături în drumul dumneavoastră spre casă?

— Nu, n-am auzit nimic. Probabil să asasinatul a fost comis după ce am intrat eu în casă.

— Tovarășe Corban, constat cu multă plăcere că tovarășul Fundeanu, colaboratorul meu, a avut dreptate. Într-adevăr, sunteți un om deosebit de prețios și amănuntul cu Getaxul poate să aibă o importanță hotărâtoare în lămurirea acestei afaceri. În cazul în care-l vom găsi pe călătorul taximetrului, o să mai apelăm poate la dumneavoastră, pentru o confruntare cu acesta. Apostolescu se scula de pe scaun și, urmat de Fundeanu și Corban, se îndreptă spre poartă. Urmă o strângere de mână și automobilul miliției porni spre I.G.M., cu o scurtă oprire la aeroport, pentru coborârea plutonierului Fundeanu.

Când ajunse în dreptul ușii pe care o carte de vizită indica Miliția judiciară și puțin mai jos numele său, căpitanul Apostolescu scoase o cheie din buzunar, descuie ușa și se îndreptă spre telefon, unde formă un număr cu trei cifre.

După o scurtă așteptare, auzi de cealaltă parte a firului o voce care-l întrebă ce dorește.

— Direcția circulației?

Primind confirmarea, continuă:

— Aici căpitanul Apostolescu de la „judiciar". În legătură cu o crimă, vă rog să-l găsiți pe șoferul de taximetru care a făcut o cursă la pădurea Băneasa, sâmbătă după-amiază, în jurul orei șase și să-l trimiteți la mine.

Urmă o scurtă pauză, în care, probabil, de cealaltă parte a firului, se notau datele cerute. Apoi Apostolescu reluă:

— Rugămintea mea este ca identificarea și aducerea acestui șofer să se facă cu maximum de viteză: dacă este posibil, o mașină de-a dumneavoastră să-l aducă de acasă, în cazul că e liber, iar de lucrează să-l scoată din cursă.

După ce încheie convorbirea, puse receptorul în furcă. Rămase un moment gânditor, apoi, amintindu-și că nu și-a scos pălăria, o luă și o aruncă pe un scaun, după care

începu să se plimbe agitat prin birou. Mașinal scoase din buzunar o țigară și o aprinse. După câteva fumuri o strivi în scrumieră și ieși pe culoar. Îl chemă pe subofițerul de serviciu și, după ce-l rugă să rămână puțin în birou și să-și noteze cine-i caută, se îndreptă spre ușa pe care sta scris: Maior Pavel Ciocârdel. Apăsă pe clanță și văzând că ușa-i rezistă, se îndreptă cu pași mari spre secretariatul direcției, unde i se confirmă că ofițerul nu se înapoiase.

— S-a primit vreo comunicare de la miliția județului Bihor? întrebă Apostolescu.

— Da! răspunse secretara, și-i înmână o notă stenografiată și un bilețel.

În drum spre biroul său, își aruncă ochii pe bilețelul care conținea o singură frază:

„Tovarășul Iordache nu s-a prezentat la ministerul pentru care avea delegație". Semnat, locotenent Zaharia.

După ce intră în birou și află de la subofițer că n-a fost căutat la telefon, Apostolescu începu să citească stenograma primită, iar când termină, sublinie două fraze: „Atât chipul din fotografie, cât și numele lui George Mareș sunt necunoscute pentru prietenii și rudele familiei Iordache" și „Tovarășa Petrescu Liliana, colegă și prietenă intimă cu Elena Iordache, susține că victima i-a spus vineri dimineață că pleacă cu soțul ei

pentru a-și aranja, printr-o persoană influentă, mutarea cu serviciul și locuința la București".

În timp ce recitea ultima frază, sună telefonul. Era secretara colonelului Gherasim, care-l anunța că Ciocârdel este în secretariat și-l așteaptă, pentru a intra la șef.

Cap. VIII
O discuție operativă

Când cei doi ofițeri intrară, colonelul Gherasim vorbea la telefon. Văzându-i le făcu semn să ia loc, iar după ce isprăvi convorbirea și închise telefonul, îi întrebă:

— Ei, băieți, ce ispravă mi-ați făcut?

Pe rând, atât Ciocârdel cât și Apostolescu expuseră rezultatele anchetei, iar Gherasim, după ce-i ascultă cu atenție, începu să sintetizeze concluziile:

1) Familia Iordache a fost atrasă în pădure de un „om influent", care i-a momit cu mutarea în Capitală. Cine o fi acest făcător de minuni? Mareș? De ce nu, dacă s-a întâlnit cu el?

2) Această Puica Niculescu neagă faptul că l-a însoțit pe Mareș sâmbătă după-amiază la locul crimei? Mai mult, și-a contrafăcut și un alibi. Cu ce scop? Oare nu pentru a-și ascunde participarea la crimă?

3) Cine este misteriosul călător care a venit cu un taximetru în pădure? A avut vreun rol în această treabă? Dacă nu, de ce n-a anunțat?

4) Amenințarea pe care a primit-o Mareș de la soțul Puicăi Niculescu a fost oare fără obiect?

5) După datele pe care le deținem până în prezent, se pare că familia Iordache și Mareș nu se cunoșteau.

— Ce părere aveți, sunt destule probleme de clarificat, nu-i așa? încheie Gherasim.

Într-adevăr, tovarășe colonel, sunt suficiente. Propun să procedăm prin eliminare; respectiv s-o interogăm pe Puica Niculescu în lumina alibiului contrafăcut, pe care mi l-a prezentat, fu de părere Ciocârdel.

— Tovarășe colonel, interveni Apostolescu, eu propun să-i amânăm interogarea, până stabilim cine a fost călătorul taximetrului și ce a făcut sâmbătă după-amiază soțul Puicăi Niculescu. Eliminând aceste două necunoscute, vom avea poate mai multe atu-uri la interogatoriul pe care-l vom lua ulterior bănuitei. De altfel, dacă va susține, în continuare, că nu l-a însoțit pe Mareș în ziua în care a fost ucis, cum o să-i dovedim contrariul: printr-o batistă lăsată pe bancheta mașinii, pe care putea s-o uite cu câteva zile mai înainte? Apostolescu făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Credeți că faptul că ne-a mințit, când a afirmat că în timpul crimei a fost cu doamna Călinescu, este și o dovadă că a

făptuit crima?

— Deci părerea ta este că cele două dovezi pe care le avem împotriva ei, batista și alibiul mincinos, sunt prea slabe pentru a o determina să mărturisească adevărul, spuse gânditor Gherasim.

— De fapt, cred că tovarășul căpitan Apostolescu are dreptate. Dacă o interogăm acum, când n-avem încă elementele de combatere bine înlănțuite, n-o să obținem nimic altceva decât punerea în gardă a bănuitei. În consecință, mă aliez și eu propunerii colegului meu, spuse hotărât Ciocârdel.

— De acord! Dumneata, tovarășe Ciocârdel, te vei interesa de felul în care și-a petrecut timpul soțul Puicăi Niculescu sâmbătă seara, în jurul orei șase, iar tu, Nicule, caută să afli cine-i călătorul taximetrului pe care l-a văzut guardul silvic cu puțin înainte de săvârșirea crimei. E clar?

— E clar! răspunseră într-un glas cei doi colaboratori…

Cap. IX
Omul din taximetru

— M-a căutat cineva? întrebă Apostolescu pe subofițerul pe care-l lăsase în biroul său.

— Da, tovarășe căpitan, Circulația și v-au rugat să-i

sunați la acest număr.

— Bine îți mulțumesc, acum poți pleca!

Convorbirea telefonică fu scurtă și se încheie cu un victorios:

— Bravo! Trimiteți-l, vă mulțumesc.

După câteva minute în biroul lui Apostolescu intră un bărbat tânăr, care-și mototolea nervos între mâini cascheta, pe care se vedea, cusut cu fir argintiu, cuvântul Getax.

— Ia loc, tovarășe, îl îndemnă Apostolescu. Dumneata ai făcut o cursă cu mașina, sâmbătă după-amiază, la pădurea Băneasa?

— Da, tovarășe căpitan.

— Povestește-mi tot ce-ți amintești în legătură cu această cursă.

— La ora patru după-amiază staționam în Piața Universității, când a venit un bărbat scund, slăbuț, de vreo 45 de ani, care s-a urcat în mașină și mi-a cerut să-l duc în strada Batiștei. M-am mirat că are nevoie de mașină pentru o distanță atât de scurtă, dar asta era treaba pasagerului, nu a mea. Când am ajuns în strada amintită, mi-a cerut să merg mai încet, apoi să opresc pe dreapta. Văzând că nu coboară, mi-am spus că așteaptă pe cineva și, într-adevăr, privea cu atenție spre un bloc de peste drum.

Mai erau câteva minute până la cinci, iar eu

începusem să-mi pierd răbdarea, când mi-a cerut să pornesc mașina și să urmăresc o doamnă, care tocmai ieșise din blocul pe care-l supraveghease. Am urmărit-o până la Grădina Icoanei, unde s-a îndreptat spre un automobil Skoda. „

— Ai reținut numărul? îl întrerupse Apostolescu.

— Da, avea numărul 1-B-132.

Apostolescu clătină gânditor din cap; era mașina lui Mareș și acum i se relata, probabil, momentul întâlnirii dintre acesta și Puica, Șoferul își reluă povestirea:

— După ce doamna, de care vă spuneam, s-a urcat în autoturism, clientul meu mi-a cerut să mă țin discret după mașina aceea.

Skoda pe care o urmăream s-a îndreptat spre șosea, a trecut pe lângă Parcul Privighetorilor, pe lângă Grădina zoologică, apoi a intrat pe o alee paralelă cu cea care străbate pădurea, până la Tunari.

Întrucât aleea pe care intrase autoturismul știam că este înfundată, l-am întrebat pe pasagerul meu dacă în această situație, mai este cazul să înaintăm, și el mi-a răspuns negativ. Apoi s-a dat jos din mașină și mi-a spus să mă întorc și să-l aștept în fața Parcului Privighetorilor, iar el a rămas acolo.

— Cât era ceasul când a coborât din mașină?

— Aproape cinci și jumătate.

— Bine, continuă.

— Începusem să mă întreb dacă n-are să mă țină acolo toată ziua când, pe la ora șase fără un sfert, a reapărut și mi-a cerut să-l duc în strada Batiștei. Când am ajuns în fața blocului din care ieșise mai înainte doamna de care vă povesteam, mi-a cerut să opresc. După ce a plătit cursa, înainte de a porni motorul, l-am mai putut vedea prin oglinda retrovizoare, intrând în holul imobilului.

— Ai putea să-ți recunoști clientul și pe doamna pe care ai urmărit-o?

— Pe clientul meu îl pot recunoaște cu siguranță, dar pe doamnă nu cred, tot timpul am văzut-o numai din spate, spuse șoferul ridicând cu regret din umeri.

— Dar dacă ai vedea-o din spate, ai putea s-o recunoști?

— Oho, tovarășe căpitan! răspunse șoferul râzând. Așa picioare nu se întâlnesc prea des!

— Bine! spuse Apostolescu, în cer când să arboreze un aer mai oficial, deși remarca șoferului în legătură cu picioarele doamnei Niculescu îl amuzase. Spune-mi, te rog, cum te numești și unde poți fi găsit. A, dar mai întâi spune-mi dacă ai auzit vreo împușcătură.

— Nu, n-am auzit nicio împușcătură.

După ce șoferul plecă, Apostolescu începu să se întrebe: „Cine putea fi acest pasager misterios? După circumstanțele în care a fost urmărită Puica Niculescu, îmi vine să cred că necunoscutul din taximetru era soțul

ei. Dar, tot atât de bine putea să fie și un complice… Ba nu! Dacă erau de conivență, ar fi trebuit să cunoască locul și ora de întâlnire cu Mareș, nu s-o urmărească”.

Se uită distrat la ceas și, văzând că este ora prânzului, își zise că n-ar fi rău să-și ofere o masă bună.

Luă un bilețel de pe birou și scrise:

„Dragă Pavelică, eu am plecat la masă, dacă vii înapoi până la cinci, dă-mi un telefon acasă. Am ceva interesant!” Semnă, își luă pălăria și, după ce strecură bilețelul sub ușa biroului lui Ciocârdel, părăsi inspectoratul.

Cap. X
„O persoană influentă”

Apostolescu se afla întins comod într-un fotoliu, cu picioarele pe un scaun și citea amuzat un roman din colecția „Le Masque”, în care un polițist se chinuia să descopere un asasin pe care el îl intuise încă din primele pagini, când zbârnâitul telefonului îi curmă firul supozițiilor. Ciocârdel îl anunța că este la birou și că-l așteaptă.

Mai erau doar câteva minute până la cinci, când Apostolescu intră în biroul lui Ciocârdel. Se așeză pe un scaun și, după ce-și împinse pălăria pe ceafă cu degetul arătător, îl întrebă:

— Ai reușit să afli ce-a făcut domnul Niculescu în timpul crimei?

— Pe dracu! veni răspunsul lui Ciocârdel. Când i-am spus că sunt câteva persoane implicate într-o afacere penală și că am vrea să știm cum și-a petrecut timpul sâmbătă după-amiază, s-a înfuriat și cât pe ce să mă dea afară. Pe scurt, sâmbătă după-amiază a lucrat la birou și de acolo pe la ora șase a plecat direct acasă. Nu cunoaște pe niciun Mareș și pe niciun Iordache. Deci tot doamna Niculescu ne poate furniza cheia…

— N-ai putea să-l descrii pe acest domn Niculescu?

Descrierea făcută de Ciocârdel corespundea întocmai celei făcute de șoferul taximetrului privind pe călătorul misterios.

— Și dacă totuși domnul Niculescu a fost în pădurea Băneasa, în ziua și la ora când s-a comis crima, ce ai spune? îl întrebă zâmbind Apostolescu.

— Că-ți bați joc de mine!

— Dimpotrivă! și Apostolescu îi povesti tot ce aflase de la șoferul de taximetru.

— Formidabil, exclamă Ciocârdel. Cei doi soți sunt așadar complici?

— Nu, complici n-au fost! și Apostolescu își expuse punctul de vedere în legătură cu așteptarea și urmărirea Puicăi Niculescu, care excludea de la sine posibilitatea unei înțelegeri prealabile. Mai degrabă aș înclina să cred

că Niculescu, urmărindu-și soția din gelozie, a fost martorul involuntar al fărădelegii comise de aceasta. În această situație, în care pe de o parte a avut satisfacția să-și vadă rivalul înlăturat, iar pe de altă parte s-a temut de consecințe, n-ar fi fost justificat să-și păstreze anonimatul chiar față de soția sa? Deci s-a retras strategic, fără a se lăsa văzut, pentru a nu fi implicat în crimă…

— Dar de ce n-am admite că Puica Niculescu a fost de acord să se despartă definitiv de Mareș și că s-a întors pe jos? Soțul ei care o pândea dintr-un boschet, a lăsat-o să treacă fără a fi văzut, apoi s-a dus la Mareș și l-a împușcat? întrebă Ciocârdel.

— Dacă Puica Niculescu pleca înaintea soțului ei, trebuia implicit să treacă pe sub nasul șoferului de taximetru care-l aștepta pe Niculescu. Cum acesta n-a văzut-o, până la înapoierea clientului lui, rezultăm că ea a părăsit ultima locul crimei. Deci ea l-a ucis pe Mareș.

— Puica Niculescu avea totuși posibilitatea să plece înaintea bărbatului ei, fără să fie văzută de șofer, dacă o lua pe poteca ce ocolește Grădina zoologică prin partea stângă. Dar lăsând asta deoparte, tu îmi emiți niște ipoteze destul de interesante în legătură cu uciderea lui Mareș, dar ai uitat complet că și familia Iordache a fost ucisă, în același timp și de către același criminal?

— Ai pus degetul pe rană, Pavelică. Aceasta este

problema pe care eu nu pot s-o pricep! Dacă uciderea lui Mareș se încadrează în ceea ce numim noi o banală crimă pasională, moartea familiei Iordache mă năucește de-a dreptul. Un lucru rezultă cert din declarația șoferului de taximetru și anume că, începând cu ora cinci, niciunul dintre cunoscuții noștri (Mareș, Puica sau soțul ei) nu puteau să stabilească o întâlnire prin telefon cu Iordache, deoarece toți se aflau pe stradă…

— Adică afacerea asta mai are un erou? îl întrerupse Ciocârdel.

— Exact! Lipsește „omul cu influență", care a atras familia Iordache în pădure.

— Și pe ăsta de unde-l mai scoatem?

— Asta aș vrea să știu și eu…

— Mai am o chestiune care mă intrigă, mărturisi Ciocârdel: de ce nici șoferul de taximetru, care se afla aproape de locul crimei, n-a auzit zgomotul împușcăturilor?

— Asta-i o chestiune neînsemnată, răspunse Apostolescu cu un aer absent; probabil că a folosit o armă cu amortizor.

Urmă o tăcere prelungită, în care ambii anchetatori încercau, concentrați, să pătrundă dedesubturile crimei.

— Cred că singura soluție este să-i invităm aici pe soții Niculescu. Poate că din interogatoriu vor rezulta unele date care să ne conducă și la „personajul cu

influență”. Alt fir de urmat nu văd, spuse Ciocârdel.

— Ai dreptate, Pavele, îi chemăm chiar acum aici, și îi interogăm pe rând.

În acel moment se auzi telefonul sunând. Ciocârdel ridică receptorul și răspunzând: „da, este aici” i-l întinse lui Apostolescu. Acesta, după ce ascultă ce i se spunea, încheie convorbirea cu un „te sărut… pe mânuță”.

— Ce s-a întâmplat, dragă? îl întrebă Ciocârdel văzându-l zâmbind.

— Ai să vezi tu acum. Dă-mi receptorul și formează 271.

Ciocârdel se execută, urmărindu-l cu o privire intrigată.

— Alo! Cu locotenentul Zaharia, vă rog.

— Noroc! Căpitanul Apostolescu la telefon. M-ai căutat? Cum? Formidabil, îți datorez o bere mare. Trimite-l imediat la maiorul Ciocârdel în birou… da, sunt și eu acolo, și, întinzând lui Ciocârdel receptorul, Apostolescu îl rugă:

— Poți să-l închizi.

— Dar ce s-a întâmplat? îl întrebă din nou Ciocârdel, contrariat de agitația bruscă a colegului său.

— O să aflăm imediat, îi răspunse misterios Apostolescu.

În acel moment se auzi o bătaie timidă în ușă și, la invitația lui Ciocârdel, pătrunse în birou un tinerel de

vreo 25 de ani, care întrebă emoționat: „cine este, vă rog, tovarășul căpitan Apostolescu?”

— Eu sunt. Am auzit că vrei să stai de vorbă cu mine, ia loc și spune-mi cum te cheamă, unde locuiești, cu ce te ocupi. Pe măsură ce nota datele cerute, își dădu seama că interlocutorul său se liniștise.

— Deci ești șofer pe taximetru. Și ce vânt te-a adus pe la noi?

— Tovarășe căpitan, eu am fost plecat astăzi într-o cursă comercială…

— Ce este aia „cursă comercială”? întrebă Ciocârdel.

— Știți, noi suntem angajați câteodată de către organizațiile comerciale, ca să ducem mărfuri ușoare de la depozite la magazine. Astăzi a fost rândul meu să plec într-o astfel de cursă și m-am înapoiat la centrală abia pe la ora trei după-amiază. Atunci am aflat că Circulația caută un taximetru, care a fost sâmbătă după-amiază în pădurea Băneasa. Cum eu am făcut o cursă acolo, m-am prezentat imediat la miliție, însă tovarășii de la circulație au spus că cel care este interesat în această problemă lipsește pentru câteva minute, și eu vă aștept de aproape două ore.

— Îmi pare rău, tovarășe, că ai așteptat atât de mult, problema pentru care te-au reținut însă colegii mei este deosebit de importantă. Te rog să fii bun să-mi spui tot ce știi în legătură cu această cursă.

— Păi să vedeți. Pe la ora 6 fără un sfert, veneam pe strada Olari dintr-o cursă, când un domn mi-a făcut semn să opresc. M-am bucurat când l-am văzut că se urcă în mașina mea…

— De ce te-ai bucurat? îl întrerupse Ciocârdel.

— Pentru că a mai călătorit cu mine și știți… întotdeauna era atent când îmi plătea cursa.

— Continuă, te rog, îl îndemnă Apostolescu.

— Cum vă spuneam, s-a suit în mașină și mi-a cerut să-l duc repede la Grădina zoologică, pentru că este în întârziere. Am tras cât am putut și pe la ora șase și zece minute eram acolo. A coborât și m-a rugat să-l aștept vreo jumătate de oră, dar după câteva minute s-a înapoiat foarte agitat și mi-a cerut să-l las în Piața Romană. Asta este tot ce vă pot spune.

— Spuneai că a mai călătorit cu dumneata? Din ce cartiere s-a mai suit în mașină? întrebă Apostolescu.

— De la Mântuleasa, unde era stația mea de bază. De altfel a mers și cu colegii mei, care de asemenea îl cunosc pentru dărnicia lui…

— Nu l-ai condus niciodată până acasă? întrebă Ciocârdel.

— Nu. Îl luam de la Mântuleasa și-l lăsam la câte un restaurant sau teatru.

— Dar colegii dumitale?

— Asta nu mai știu.

— Câte mașini staționează la Mântuleasa? întrebă Apostolescu.

— Cu mine mai sunt trei colegi care au baza acolo. În rest sunt din aceia care, neavând clienți, și vrând să facă economie de benzină, staționează cu noi.

— Ești de serviciu acuma? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine, atunci ai. Să faci o mică plimbare cu noi, spuse Apostolescu ridicându-se și ieșind din biroul lui Ciocârdel, urmat de acesta și de șofer.

După ce mașina miliției porni către Mântuleasa, Apostolescu se întoarse spre martorul care-i însoțea, și-i spuse:

— Vreau să explici colegilor dumitale pe cine căutăm, poate că vreunul dintre ei știe totuși unde locuiește?

— De acord cu dumneavoastră. Da' ce-a făcut că-l căutați?

— Nimic deosebit, vrem numai să stăm de vorbă cu el, răspunse evaziv Apostolescu.

Ajunși în stație găsiră doi șoferi de taximetre care citeau „Informația".

văzându-și colegul însoțit de doi bărbați, unul dintre ei îl întrebă în glumă: domnul vrea să facă o cursă cu taximetrul?

— Hai, lăsați gluma. Spuneți-mi, îl știți pe bărbatul ăla grăsuliu cu chelie care ne dă bacșișuri mari; aveți idee

unde locuiește?

Și unul și altul ridicară însă din umeri.

Celor doi anchetatori nu le mai rămânea decât să aștepte ca omul căutat să se folosească din nou. De unul dintre cele trei taximetre, iar șoferul în mașina căruia se va urca să-l urmărească discret și să-i anunțe unde locuiește. Tocmai explicau celor trei șoferi ce doresc de la ei, când un al treilea taximetru parcă în stație, iar șoferul se apropie și el de micul grup. Pus în temă de ceilalți șoferi, răspunse că într-o zi el l-a dus cu mașina până în fața unui bloc din strada Olari.

— În regulă, îi spuse Apostolescu, stai să dau drumul mașinii noastre și mergem cu a dumitale, să ne arăți blocul în care l-ai văzut intrând.

Observând că șoferul se codește, Apostolescu îl întrebă de ce nu pornește mașina.

— Nu vă supărați, dar cursa cine o plătește? întrebă șoferul stingherit.

— Miliția, răspunse râzând Ciocârdel. Noi îți vom semna o notă de plată, pe care dumneata o vei preda o dată cu monetarul la Getax, iar casierul știe ce are de făcut…

— Am înțeles, răspunse mulțumit șoferul și mașina porni.

Până la destinație făcură câteva minute. Odată intrați pe strada Olari, șoferul rulă câțiva zeci de metri apoi

opri pe dreapta.

— Acolo l-am lăsat acum vreo trei săptămâni, nu mai știu exact, spuse șoferul arătând spre un bloc cu trei etaje.

— În regulă, dă te rog acum mașina înapoi, cu vreo zece metri, spuse Ciocârdel.

După ce șoferul execută manevra cerută, cei doi anchetatori fură de acord că au un post destul de bun pentru a supraveghea intrarea blocului, fără a risca să se expună unor priviri indiscrete.

— În momentul în care-l zărești, ne atragi atenția… După ce șoferul îi asigură că și-a înțeles misiunea.

Apostolescu începu să discute în șoaptă cu colegul său.

— Ascultă, Pavelică, și dacă omul nostru nu vine toată noaptea, ce facem?

— La asta mă gândeam și eu, Nicule. În tot cazul, acum este aproape șapte, dacă nu apare în două ore, te duci și dai un telefon la comandament și ceri să ne trimită doi oameni, să continue ei supravegherea.

— Dar șoferul o să fie de acord să stea toată noaptea aici de strajă? întrebă Apostolescu.

— Nici nu este nevoie, când o să vină cei doi oameni, să-l aducă și pe puștiul care a fost la noi. Pentru asta nu trebuie decât să le dai adresa lui, spuse Ciocârdel.

— Ascultă, măi Pavelică, și dacă nu o să dea pe aici o

săptămână, noi o să așteptăm mereu?

— În fond ce vrei? Ai o propunere mai bună? întrebă Ciocârdel.

— Da! Ce-ar fi dacă l-am pune pe șofer să ne facă o descriere amănunțită a călătorului și apoi să investigăm în bloc?

— Ideea nu este rea, dar va trebui să nu facem prea mult zgomot în jurul nostru, pentru că altfel ne zboară pasărea. Și, punând mâna pe umărul șoferului din fața lor, Ciocârdel îl rugă să-l descrie cât mai amănunțit pe amatorul de călătorii cu taximetrul.

După o scurtă ezitare, în care se concentra mai bine, șoferul începu:

— Păi, să tot aibă cam un metru șaptezeci înălțime, grăsuț, chel, în vârstă de aproximativ patruzeci și cinci de ani. Este întotdeauna îmbrăcat elegant; de altfel, nu l-am văzut niciodată fără cămașă albă, întotdeauna impecabil călcată.

— Bine, îți mulțumesc, spuse Apostolescu. Apoi, întorcându-se către colegul său: „Tu rămâi în mașină, iar eu mă duc să adulmec prin împrejurimi”.

Coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea blocului din față. Odată pătruns în hol, începu să cerceteze cu o șovăială studiată numele locatarilor de pe cutiile de scrisori. Nu trecu mult și stratagema se dovedi bună. Un bătrânel care cobora scările cu un cățel în lesă,

văzându-i ezitările, se oferi să-l ajute, întrebându-l ce dorește.

— Sunt de la cooperativa „Prestarea" și un domn care locuiește în acest imobil a fost la noi și ne-a cerut să-i facem un deviz pentru niște amenajări în apartamentul pe care-l ocupă, dar i-am uitat numele și nu știu cum să-l mai găsesc, spuse Apostolescu, mimând pe omul necăjit.

— Nu fiți așa de îngrijorat, eu stau de douăzeci de ani în acest bloc și cunosc pe toată lumea. Puteți să mi-l descrieți puțin?

— Sigur că da! și Apostolescu repetă descrierea făcută de șofer, dar n-apucă să termine, că bătrânelul îl și întrerupse:

— Ajunge! Este clar că trebuie să fie vorba de domnul Ionescu Mihai de la etajul II. E un ins foarte manierat și liniștit. Stă la noi de vreo trei ani; mai rar om atât de politicos.

Probabil că bătrânelul s-ar mai fi întins la vorbă, dacă n-ar fi început să tragă de lesă cățelul, pentru a-i aminti că are treburi presante în stradă.

Totuși, înainte de a ieși, mai adăugă:

— Acum o oră am urcat împreună, cred că este acasă… După ce-i mulțumi, Apostolescu așteptă până se îndepărtă binișor de bloc, apoi ieși în stradă și, apropiindu-se de taximetru, îi spuse șoferului să aștepte

în continuare, iar lui Ciocârdel îi făcu semn să-l urmeze.

— Cred că l-am găsit și se pare că este acasă. Hai să-i facem o vizită.

Ajunși la etajul II, Apostolescu văzu pe una dintre cele două uși ale palierului o carte de vizită cu numele celui căutat. Apăsă pe butonul soneriei. Nu trebui să repete gestul, deoarece ușa se deschise aproape imediat, și pe pragul ei apăru personajul descris de șofer, îmbrăcat cu un halat de casă.

În momentul în care îi văzu chipul, Apostolescu avu certitudinea că-l mai întâlnise undeva, dar nu fu nevoit să-și chinuiască prea mult memoria, deoarece Ciocârdel începu să vorbească:

— O, ce plăcere deosebită, ce mai face bunul nostru amic, domnul Ionescu?

Domnul Ionescu, care le deschisese ușa foarte radios, la vederea lui Ciocârdel îngălbeni și, cu un zâmbet mânzesc, îi răspunse:

— Mă bucur că vă văd, domnule comisar, dar nu înțeleg cărui fapt datorez plăcerea de a fi vizitat de dumneavoastră?

— Lasă, Ionescule, că-ți povestim noi, numai să ne inviți în casă. Și, cu degetul fixat pe cel de al treilea buton al halatului de casă, îl împinse încetișor înăuntru.

Se aflau într-o garsonieră dublă, foarte elegant mobilată. Văzând trei fotolii în jurul unei măsuțe,

Ciocârdel îl întrebă:

— Ori de câte ori ai fost la mine te-am poftit să stai jos, sper că ai să-mi întorci politețea? Și, fără să mai aștepte invitația, se așează pe unul din fotolii, făcând și celorlalți doi semn să-l imite. Apoi, adresându-se lui Apostolescu, îl întrebă dacă-l cunoaște pe amfitrion; primind un răspuns negativ, i-l recomandă: Ionescu Mihai, escroc internațional și de mai multe ori clientul meu personal.

Se întoarse către gazda lor, care continua să-l observe cu teamă, și-i spuse cu ironie:

— Îndrăznește, îndrăznește, ia loc!

— Domnule comisar, începu acesta, de fapt ce doriți de la mine? Mi-am executat ultima pedeapsă și acum sunt un om liber, care își vede de treaba lui. Muncesc cinstit și…

— Cu ce te ocupi acuma, Ionescule? îl întrerupse Ciocârdel. De când ești inginer? Parcă așa scrie pe cartea de vizită de afară, nu?

— Este o carte de vizită veche, știți dumneavoastră de când. Dar vă promit că o s-o schimb imediat, și făcu gestul de a se îndrepta spre ușă.

— Lasă că ai să faci asta după ce plecăm noi. Cu ce te ocupi acuma? repetă întrebarea Ciocârdel.

— Sunt achizitor la „Aprozar", dar să știți că-mi văd de treabă, m-am învățat minte acum…

— Îmi închipui că se câștigă destul de bine la voi, pentru a putea ține un astfel de apartament? spuse cu insinuare Ciocârdel.

— Nu trebuie să vă gândiți la nimic rău, domnule comisar, apartamentul ăsta l-am cumpărat încă înainte… când mă mai ocupam și cu alte „afaceri”. Acum sunt un om cinstit.

— Ascultă, Ionescule, lasă asta acum. Eu și cu colegul meu, domnul căpitan Apostolescu, am vrea să știm ce ai făcut sâmbătă după-amiază?

— N-am făcut nimic zău. Am stat acasă și am urmărit programul la televizor…

— Ascultă, Ionescule, tu mă cunoști și știi că eu nu mă țin de poezie, răspunde-mi clar ce ai făcut sâmbătă după-amiază?

— Dar v-am spus…

— Ce ai căutat la pădurea Băneasa? îl întrerupse Ciocârdel pe un ton destul de aspru.

— Ce v-a venit cu pădurea Bănoasa? întrebă Ionescu pălind și pierzându-și siguranța de până atunci.

— Ascultă, Ionescule, n-am timp de pierdut, pot dovedi că ai fost la Băneasa și că ai comis o crimă. Este de preferat să-ți ușurezi situația, mărturisind totul…

— Nu, domnule comisar! Nu, n-am nimic comun cu asasinarea celor trei oameni. Vă rog să credeți! spuse acesta cu fața schimonosită de spaimă.

— De unde știi că erau trei, dacă n-ai fost acolo? Știi care e pedeapsa pentru crimă sau complicitatea la crimă? interveni Apostolescu.

Ionescu își dădu seama că rezistența lui nu putea induce în eroare pe cei doi anchetatori și se hotărî să vorbească:

— L-am întâlnit pe domnul Iordache acum două săptămâni în tren. Eu mergeam la Cluj, dânsul spre Oradea. La vagonul restaurant toate locurile erau ocupate, cu excepția celui din fața mea. Atunci s-a apropiat de mine și mi-a cerut permisiunea să-l ocupe. După ce mi-am dat asentimentul, am început să discutăm și, din vorbă în vorbă, a început să-mi spună că a fost într-o audiență, pentru a-și obține transferul la București. Dar, fără succes. Atunci, știți, n-am putut rezista tentației. I-am spus că sunt director general într-un minister și m-am oferit să-l ajut să obțină un transfer în București, atât pentru el cât și pentru soția lui. Eventual și o locuință într-un bloc nou…

— În schimbul cărei sume? îl întrerupse Ciocârdel.

— Pentru 30.000 de lei, pe care trebuia să mi-i dea când va veni din nou în București. Sâmbătă, pe la ora cinci, când mă pregăteam să ies din casă, m-a sunat la telefon să-mi spună că a sosit în Capitală și că se găsește la Parcul Privighetorilor împreună cu soția lui. A insistat să vin și eu pentru a tranșa afacerea noastră.

Fiind însă o figură destul de cunoscută la miliție, spuse Ionescu cu semnificație, i-am spus că la funcția mea, nu-mi pot permite să mă afișez într-un restaurant și i-am propus să ne vedem în apropiere de locul unde se afla el. Respectiv în fața poligonului de tir, la ora șase după-amiază. După ce am ajuns cu mașina la Grădina zoologică, i-am spus șoferului să oprească și să mă aștepte, iar eu am făcut restul drumului pe jos. Când am intrat pe alee și am văzut cei trei oameni omorâți, primul meu gând a fost să mă fac nevăzut…

— De ce? îl întrebă Apostolescu.

— Pentru că nu țineam deloc să fiu amestecat într-o crimă și m-am îndepărtat de locul respectiv cât am putut de repede…

— Spune-mi, domnule Ionescu, când ai venit, n-ai auzit zgomot de împușcături? îl întrebă Apostolescu.

— N-am auzit nimic!

— Ai făcut foarte rău, Ionescule, că n-ai venit imediat să ne anunți. În sfârșit, să scrii o depoziție cu tot ce ne-ai declarat nouă și să mi-o aduci mâine la ora unsprezece la inspectorat. E clar? spuse Ciocârdel.

— Da, domnule comisar! Spuneți-mi, întrebă Ionescu timorat, în timp ce-i conducea spre ieșire, credeți că voi fi amestecat în această treabă?

— Nu pot să-ți răspund acuma, dar sper pentru tine că nu, zise Ciocârdel.

După ce remiseră șoferului de taximetru o chitanță pentru cursă, Apostolescu își consultă ceasul și văzând că este trecut de ora opt, îi spuse lui Ciocârdel că știe în apropiere un restaurant, unde se poate mânca o friptură bună, idee cu care colegul său se declară imediat de acord.

În timp ce stăteau amândoi la una din mesele restaurantului „Odobești", în așteptarea comenzii făcute, Apostolescu îl întrebă pe Ciocârdel:

— Ești sigur că Ionescu ne-a declarat tot ce știe? Oare nu este amestecat în această crimă?

— Cine? Ionescu și omor! Nu, în niciun caz! Ar fi în stare să vândă unui bijutier bani de nichel drept monezi de aur, să convingă un orb să cumpere un televizor, sau să câștige o partidă de pocher, în care ceilalți trei jucători să fie jnapani… Dar în ceea ce privește un omor nu, nu este în stare… De altfel este mult prea deștept pentru a se băga într-o astfel de afacere.

— Atunci lucrurile s-au mai clarificat puțin. Acum cunoaștem persoana influentă, cu care familia Iordache avea întâlnire și, întrucât considerăm că Ionescu nu este amestecat în asasinat, de altfel și după spusele șoferului, el a ajuns acolo cu un sfert de oră mai târziu, de clipa comiterii crimei, se întărește bănuiala noastră împotriva familiei Niculescu. Ori separat, ori împreună, cei doi membri ai acestei familii par, într-un fel sau altul,

implicați în această triplă crimă.

Apostolescu făcu o scurtă pauză, dar înainte de a relua firul discuției, Ciocârdel interveni râzând:

— Știu ce vrei să spui! Ne vom lămuri probabil mâine, după ce-i vom interoga pe cei doi soți Niculescu. Am ghicit?

— Exact! Și acum hai să ne mâncăm friptura, hotărî Apostolescu arătând spre ospătarul care se apropia de masa lor.

Cap. XI
Interogarea soților Niculescu

A doua zi cei doi amici se aflau în cabinetul colonelului Gherasim căruia îi expuneau noile date ale cercetărilor pe care le efectuaseră.

După ce ascultă și ultimul raport, prezentat de Apostolescu, colonelul Gherasim luă cuvântul:

— Deci ca urmare a discuției avute cu escrocul Ionescu, se întărește și mai mult bănuiala că această crimă a fost comisă de unul dintre soții Niculescu, dacă nu chiar de amândoi… Cred că aveți dreptate, ambii au fost prezenți la locul și ora când s-a făptuit crima și ambii neagă acest lucru. De ce ar face-o, dacă nu pentru a ne ascunde ceva? Ei bine, sunt de acord să-i chemați astăzi aici și să discutați cu ei.

— Tovarășe colonel, și ce facem dacă Niculescu refuză să se prezinte? După felul impulsiv în care a discutat cu mine ieri, nu m-ar mira s-o facă și pe asta…

— Nu-ți face probleme. Dacă refuză să vină de bună voie, avem suficiente dovezi pentru a putea obține de la Procuratură un mandat de arestare preventivă. Acum porniți la treabă!

— Cu cine începem? întrebă Ciocârdel, după ce ieșiră de la colonelul Gherasim.

— Cred că ar trebui s-o chemăm mai întâi pe Puicăi Niculescu; relatarea ei ar putea influența direct felul în care-l vom interoga pe soț.

— De acord! Hai la mine să-i poftim!

Intrară în biroul lui Ciocârdel. Acesta formă imediat un număr de telefon.

Nu trebui să aștepte prea mult; de cealaltă parte a firului îi răspunse o voce de femeie. În acest timp Apostolescu, așezat călare pe un scaun, îl urmărea cu bărbia sprijinită în palme.

— Alo! Doamna Niculescu? Sărut mâna, la telefon maiorul Ciocârdel… Da, exact, am fost la dumneavoastră ieri… Tocmai, doamnă, este necesar să veniți astăzi la noi, pentru a mai discuta unele aspecte ale problemei… Nu, îmi pare rău, dar va trebui totuși să amânați coaforul… Da, este absolut necesar… Acum este ora opt și jumătate, așa că aveți suficient timp

pentru a ajunge la mine până la nouă și jumătate… Nu, o să vă aștepte cineva la intrare și o să vă conducă la mine… sărut mâna!

După ce închise telefonul, se adresă amuzat lui Apostolescu:

— O să ai ocazia să vezi acum o femeie frumușică… dar ce folos, dacă-i atât de ușuratică! apoi din nou ridică receptorul și formă un număr:

— Cu tovarășul director Niculescu. Urmă o scurtă pauză, apoi auzi vocea celui pe care-l chemase. După ce-i explică ce dorește și îi spuse că-l așteaptă la ora zece și jumătate, închise telefonul și i se adresă lui Apostolescu:

— Deși a părut surprins, a fost de acord cu invitația mea…

— Cu atât mai bine, eu mă duc la mine în birou, să-mi mai rezolv din problemele pe care le am. Când vine Puica Niculescu, anunță-mă.

Adâncit în lucrări, nu și-ar fi dat seama că a trecut o oră dacă nu l-ar fi sunat Ciocârdel să-i spună că-l așteaptă.

Când intră la acesta și o văzu pe fosta prietenă a lui Mareș trebui să admită că atât fotografia, cât și descrierea făcută de colegul său erau palide pe lângă original. Puica Niculescu era într-adevăr o femeie frumoasă. Puțini bărbați ar fi rezistat tentației de a-i face

curte.

Văzând că Apostolescu o contemplă cam mult, Ciocârdel se sculă în picioare și făcu prezentările, după care continuă:

— Tovarășul căpitan Apostolescu vrea să mai discute cu dumneavoastră în legătură cu relatarea pe care mi-ați făcut-o ieri dimineață.

— Doamnă Niculescu, își începu Apostolescu interogatoriul, intrând direct în miezul problemei, ați făcut ieri o depoziție maiorului Ciocârdel, o mai mențineți?

— Da, bineînțeles! răspunse aceasta cu un aer surprins; corespunde realității…

— Tocmai, vedeți, nu corespunde realității…

— Ce vreți să spuneți cu asta, că am mințit!? se arătă indignată Puica Niculescu.

— Nu, n-am vrut să spun că ați mințit, ci numai că ați omis o parte de adevăr și anume cea mai importantă, replică Apostolescu inflexibil.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți! Dar vocea femeii părea mai puțin sigură.

— I-ați relatat colegului meu că sâmbătă după-amiază erați la prietena dumneavoastră, doamna Călinescu; dar din verificarea făcută a rezultat că nu este adevărat, întrucât în acea după-amiază a fost ucis un om care făcea parte din anturajul dumneavoastră. Vă rog să-mi

spuneți unde ați fost?

Probabil că Puica Niculescu nu se aștepta ca doamna Călinescu s-o trădeze, de aceea rămase un moment descumpănită. Apoi încercă să-l înfrunte:

— Poate că am fost acasă la un alt bărbat! În definitiv, cine vă dă dumneavoastră dreptul să interveniți în problemele intime ale unei femei?

— O rog pe doamna Niculescu, spuse imperturbabil Apostolescu, să ia notă de faptul că nu mă interesează problemele intime ale unei femei decât când consider că acestea pot aduce lumină într-o problemă judiciară. În cazul nostru, trei oameni au fost uciși și noi avem toate motivele să credem că dumneavoastră sunteți autoarea…

— Trebuie să vă dovediți spusele, îl întrerupse Puica Niculescu, enervată.

— Doamnă Niculescu, noi avem dovada că dumneavoastră ați fost cu Mareș în mașină la locul și ora când a fost ucis, schimbă Apostolescu tactica. Ținând seama de faptul că negați aceasta și că ați încercat să induceți în eroare justiția, prin prezentarea unui fals alibi, noi considerăm că aveți motive puternice să ne ascundeți adevărul și atunci o să vă reținem la noi sub inculparea de omucidere, până vă veți hotărî să vorbiți.

Pe măsură ce asculta, rezistența Puicăi Niculescu se

frânse și deodată izbucni în plâns:

— Nu! Nu este adevărat! Nu l-am ucis eu! Puteam eu să omor un om care mi-a fost atât de drag?

— Atunci vă rog să ne relatați tot ce s-a întâmplat sâmbătă după-amiază, insistă Apostolescu, fără a se lăsa impresionat de lacrimile acesteia.

— Am să vă spun tot numai să nu afle soțul meu! făcu o scurtă pauză, pentru a-și tampona cu o batistă lacrimile ce se scurgeau din frumoșii ei ochi, și continuă: dacă ați ști cât am suferit în ultimele zile! Mai întâi despărțirea de Georgică și apoi vestea morții lui… Dacă nu-l lăsam singur în pădure, acum ar fi fost cu mine…

— Nu vă supărați, doamnă Niculescu, eu vă înțeleg durerea, dar insist să-mi povestiți de la început ce s-a întâmplat sâmbătă? o întrerupse Apostolescu, nerăbdător să afle cât mai multe amănunte.

— Vă spun totul! Sâmbătă dimineața i-am dat un telefon lui Georgică și i-am cerut să ne vedem după-amiază. M-a refuzat, spunându-mi că este ocupat. Am insistat și, până la urmă, a fost de acord să ne întâlnim lângă Grădina Icoanei, la ora cinci. Ținea prea mult la mine, ca să mă poată refuza…

— Iertați-mă că vă întrerup, spuse Apostolescu, dar dacă țineați atât de mult unul la altul de ce trebuia să vă despărțiți?

Întrebarea lui Apostolescu atinsese probabil un punct

sensibil, deoarece femeia plecă ochii și se îmbujoră:

— Mă acuza că înainte cu câteva luni, când a fost el într-o delegație, am cunoscut un bărbat care, de altfel, îi fusese coleg cu mulți ani în urmă…

— De unde știa că l-ați cunoscut?

— L-a informat un prieten de-al lui, care m-a văzut împreună cu acest domn. L-am convins însă pe George că n-a fost nimic între mine și omul acela, și lucrurile au revenit la normal. Joia trecută însă, pe când mergeam după cumpărături, m-am întâlnit întâmplător în oraș cu același domn și, în timp ce stăteam de vorbă, a trecut Georgică pe lângă noi cu mașina și ne-a văzut. Eu nu l-am zărit, dar când am ajuns acasă, destul de târziu, fiindcă mai zăbovisem prin magazine, m-a chemat la telefon și mi-a spus că, deși i-am jurat că n-o să mă mai văd cu acel bărbat, astăzi am fost cu el, o dovadă fiind și ora la care m-am înapoiat acasă. Am încercat să-i explic, însă mi-a închis telefonul. Nu l-am mai sunat în seara aceea, voiam să-l las puțin, să se mai liniștească. A doua zi l-am tot sunat, însă n-a vrut să vorbească cu mine și i-a pus pe colegi să-mi spună că este plecat. În sfârșit, sâmbătă a răspuns el și, așa cum v-am mai spus, am hotărât să ne vedem în acea după-amiază.

— Vă rugăm să ne povestiți ce s-a întâmplat după ce l-ați întâlnit la Grădina Icoanei?

— Da, așa cum va spuneam, la ora cinci ne-am întâlnit

acolo și am plecat spre șosea. Am trecut pe lângă Grădina zoologică și a oprit mașina pe o alee liniștită. Tot drumul n-a scos un cuvânt, însă după ce a oprit mașina a început iar să mă chinuiască cu gelozia lui. La un moment dat, m-a acuzat din nou că am fost joi cu bărbatul cu care mă văzuse stând de vorbă pe stradă. Până atunci am plâns și am încercat să-l împac, dar n-am mai rezistat; până la el nimeni nu și-a permis să mă jignească atât de grosolan. Am coborât și, după ce am trântit ușa mașinii, am luat-o pe o scurtătură din spatele Grădinii zoologice, am ieșit la autobuz și am plecat acasă. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Cât era ceasul când ați plecat din locul acela?

— Am ajuns acolo pe la cinci și jumătate și nu cred să fi stat mai mult de cincisprezece minute, deci aproximativ pe la șase fără zece m-am suit în autobuzul care tocmai atunci intrase în stație.

— Mareș n-a încercat să vă rețină când a văzut că plecați? întrebă Apostolescu.

— Nu, credea probabil că am să mă întorc singură înapoi, cum s-a mai întâmplat și altă dată.

— De ce ați încercat să ne induceți în eroare cu un alibi fals? întrebă Apostolescu.

— La început, când a venit la mine tovarășul, și cu un semn al capului arătă spre Ciocârdel, am crezut că este trimis de soțul meu și am negat orice legătură

extraconjugală. Ulterior, când mi-am dat seama care era adevăratul motiv al vizitei, l-am întrebat pe tovarășul maior dacă voi fi implicată în proces ca martoră. Dânsul mi-a dat un răspuns evaziv și atunci, de teamă să nu afle soțul meu ceva, după plecarea tovarășului maior am sunat-o la telefon pe prietena mea și am rugat-o să susțină că sâmbătă după-amiază am fost împreună…

— Mai am o întrebare: vă amintiți dacă atunci când ați venit, sau când ați plecat, era cineva prin apropiere?

La răspunsul negativ al acesteia, Apostolescu o anunță că interogatoriul s-a sfârșit și că poate pleca, urmând ca, în cazul în care vor mai avea nevoie de unele precizări, s-o caute din nou prin telefon.

După ce Puica Niculescu se ridică de pe scaun și părăsi biroul, Ciocârdel se uită la ceas și spuse:

— Este aproape ora zece și jumătate, acum trebuie să sosească și bărbatul ei.

— Oare n-or să se întâlnească?

— Fii liniștit, am dat dispoziție ca pe el să-l aducă pe scara a doua, tocmai pentru a preîntâmpina o astfel de posibilitate. Dar, spune-mi, ce impresie ți-a făcut ea? întrebă Ciocârdel.

— În afară de faptul că este ceea ce de obicei se numește o „poamă bună", cred că în asasinarea lui Mareș și a familiei Iordache n-are nicio vină. De altfel am impresia că nici soțul ei nu este vinovat…

— Ai înnebunit, Nicule! Atunci cine i-a ucis? Noi? exclamă înciudat Ciocârdel.

Prefăcându-se că nu l-a auzit, Apostolescu urmă, imperturbabil:

— Crezi că Niculescu și-a urmărit soția prin tot orașul ca s-o abandoneze până la urmă în brațele amantului? Nu, în niciun caz. El a plecat numai după ce a văzut-o pe ea părăsindu-l pe Mareș și cum șoferul de taximetru ne-a declarat că Niculescu s-a înapoiat la mașină la șase fără zece minute, rezultă că Puica a plecat înainte de această oră din mașina lui Mareș. Și dacă admitem că uciderea victimelor a avut loc la ora șase, rezultă că niciunul dintre soții Niculescu nu se mai afla acolo în momentul respectiv, deci…

Dar Apostolescu nu-și mai putu termina fraza: în ușa se auzi o ciocănitură.

Un bărbat scund și slăbuț, de vreo patruzeci și cinci de ani intră, urmat de un subofițer de miliție în uniformă. La un semn al lui Ciocârdel, ultimul se retrase închizând ușa, iar bărbatul fu prezentat lui Apostolescu drept tovarășul Niculescu.

Dacă Apostolescu ar fi încercat vreodată să-și imagineze o figură caracteristică de șef, obișnuit să fie distant cu subordonații, atunci avea în fața sa prototipul acestuia.

În timp ce Niculescu se așeza pe scaun, cu un zâmbet

de mulțumire, care de fapt aducea mai mult a rânjet, Apostolescu făcu, fără să vrea, o paralelă între interlocutorul său și soția acestuia. Evident, Puica Niculescu avea o scuză pentru încercările ei de a găsi în afară ceea ce nu-i oferea căminul.

Cu toată antipatia pe care o resimțea față de omul din fața sa, în momentul în care Apostolescu își începu interogatoriul, singurul lucru care avea importanță pentru el era să stabilească o dată adevărul…

Când îl întrebă dacă își mai menține depoziția făcută maiorului Ciocârdel cu o zi înainte, ochii lui Apostolescu priviră pătrunzători în cei spălăciți ai omului din fața sa și avu impresia că citește o șovăială, o teamă…

Răspunsul veni totuși cu o nuanță de impulsivitate:

— Bineînțeles, de ce ar trebui să-mi schimb declarația? Am lucrat la birou până la ora șase, când am plecat acasă. Dacă este vorba numai de o confirmare a celor spuse, nu cred că ați procedat bine chemându-mă la dumneavoastră, replică cu asprime cel chestionat.

— Tovarășe Niculescu, v-am chemat aici pentru a stabili adevărul și nu pentru a vă cere confirmarea spuselor dumneavoastră de ieri, precizează Apostolescu, ferm.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți! replică Niculescu, de data aceasta cu o voce mai șovăielnică.

— Știți bine ce vreau să spun: dumneavoastră n-ați fost nici acasă, nici la birou sâmbătă după-amiază, între orele patru și șase. Sunteți aici pentru a ne spune unde ați fost în acest interval de timp. Și, continuă Apostolescu, sunt obligat să vă atrag atenția că, în conformitate cu legile existente, mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege…

— Vreau și eu să vă atrag atenția, spuse Niculescu pe un ton vădit enervat, că încercarea dumneavoastră de a mă timora, precum și faptul că m-ați insultat, făcându-mă mincinos, nu vor rămâne fără urmări…

— Tovarășe Niculescu, interveni Ciocârdel, care până atunci stătuse în expectativă, nu cred că este cazul să ne amenințați cu „urmări”; noi nu ne facem decât datoria de a încerca să stabilim un adevăr pe care dumneavoastră îl ascundeți. Dacă nu vă hotărâți să vorbiți, vom cere Procuraturii, pe baza probelor pe care le avem, un mandat de arestare…

— Ce probe aveți? îl întrerupse Niculescu.

— Că sâmbătă după-amiază, în jurul orei șase, ați fost în pădurea Băneasa. Mai exact, când trei oameni au fost asasinați, interveni sec Apostolescu.

— Nu este adevărat! Cu ce vă dovediți spusele?

— Este nevoie să vă confruntăm cu șoferul de taximetru care v-a dus până acolo?

La replica lui Apostolescu, toată agresivitatea lui

Niculescu se topi ca prin minune. În timp ce privirile lui căutau spre parchet, își scoase o batistă și începu să-și tamponeze fruntea îmbrobonată de sudoare. Apoi, deodată, cu o voce sugrumată:

— Am să vă spun totul. Da, este adevărat, am fost la Băneasa, și evitând ochii anchetatorului, continuă rușinat, pentru a o urmări pe soția mea…

— Vă rog să ne povestiți tot ce s-a întâmplat sâmbătă trecută, inclusiv motivele pe care le-ați avut pentru a vă urmări soția, spuse Apostolescu.

— Am fost informat de către o cunoștință că soția mea întreține relații cu inginerul Mareș.

— Când ați fost informat?

— Vineri seara.

— Și a doua zi i-ați dat telefon lui Mareș pentru a-l amenința, așa este? întrebă Ciocârdel.

— Da! Am vrut numai să-l sperii, ca să-mi lase soția în pace…

— Cine este persoana care v-a informat despre această legătură?

— Nu vă pot spune decât că este o amică intimă.

— Numele ei? întrebă necruțător Apostolescu.

— Este măritată și…

— Cum se numește?

— Călinescu!

— Sunteți de mult în legătură cu această doamnă?

— De aproape doi ani, răspunse cu jumătate de glas Niculescu.

— Interesant, spuse Ciocârdel gânditor, de ce i-a trebuit atât de mult, până să vorbească despre această „combinație”?

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Niculescu, ridicându-și capul dintre mâini.

— Că doamna Călinescu cunoștea legătura soției dumneavoastră de aproape un an, de când a început. De ce v-a informat tocmai acum, când ea era pe destrămate, și nu atunci când intervenția dumneavoastră ar fi fost mai oportună?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Mioara cunoștea această legătură de acum un an?

— Exact!

— Bine, dar ea mi-a spus că a aflat abia în ziua respectivă. Aha! exclamă Niculescu, abia acum pricep… în urmă cu trei săptămâni mi-a mărturisit că ține atât de mult la mine, încât ar fi gata să se despartă de soțul ei pentru a se căsători cu mine. I-am răspuns că, atât timp cât sunt cu Puica, nu se poate pune problema unui mariaj între noi, deoarece n-am niciun motiv să divorțez de ea. Probabil că s-a hotărât să-mi servească un motiv de divorț. Asta explică de ce era atât de bine informată asupra numărului de telefon al lui Mareș, precum și asupra zilei când acesta trebuia să se întâlnească cu

Puica.

— Tovarășe Niculescu, spuse Apostolescu cu o voce înțelegătoare, vă rog să ne povestiți ce s-a întâmplat după ce ați ajuns la pădurea Băneasa. Restul îl cunoaștem.

— Mașina lui Mareș a intrat pe o alee, care, după cum mi-a spus șoferul, se înfundă. Atunci, de teamă ca acesta să nu fie martor la scena ce presupuneam că va urma, i-am cerut să mă aștepte, iar eu am intrat pe jos în alee. În momentul în care mă aflam la vreo cincizeci de metri de mașină, s-a deschis portiera și Puica a coborât. Am auzit-o spunând: „Ești un măgar!" și a trântit ușa mașinii. Am mai avut timp să mă ascund după un copac, și am urmărit-o de departe până s-a urcat în autobuz. După care, m-am dus la taximetrul care mă aștepta și am plecat acasă.

— Dar de ce nu voiați să fiți văzut de soția dumneavoastră? întrebă Ciocârdel.

— Îmi este destul de greu să vă explic… dar, abia după ce Mioara mi-a spus că soția mea are un amant, mi-am dat seama că nu pot trăi fără Puica. Mă obișnuisem să văd în ea un obiect care îmi aparține și nu puteam rezista la ideea de a o pierde. Când a coborât din mașină, am crezut că amenințarea mea a avut un efect asupra lui Mareș și că lucrurile vor reveni la normal… Mi-am spus că dacă Puica mă zărește acolo,

voi fi obligat să iau atitudine, ceea ce ar fi însemnat divorțul și eu nu doream s-o pierd. În definitiv, dacă a ajuns în situația să aibă un prieten, n-a fost oare și vina mea că am neglijat-o? își încheie Niculescu depoziția pe un ton de scuză.

— Asta o știți dumneavoastră mai bine! spuse Apostolescu puțin ironic. Apoi continuă: Vă rog să-mi spuneți acum de ce ați încercat să ne induceți în eroare?

— Păi, să vedeți… am vrut să evit amestecul miliției în chestiunile mele personale. De altfel nici acum nu înțeleg de ce dați atâta importanță acestei probleme?…

— Pentru că inginerul Mareș a fost ucis, pe când dumneavoastră și soția vă aflați în pădurea Băneasa! îl lămuri Apostolescu. În sfârșit, continuă acesta, fără să mai țină seama de surpriza întipărită pe fața interlocutorului său, vă rog să-mi spuneți dacă, atâta timp cât vă găseați acolo, ați auzit împușcături? Sau ați văzut ceva care să vă atragă atenția?

— Nu, n-am auzit și n-am văzut nimic.

Cap. XII
Cine este criminalul?

La ora 11,30 Ciocârdel și Apostolescu se aflau în cabinetul colonelului Gherasim, căruia îi raportau rezultatele anchetei.

În încheierea informării, Apostolescu spuse:

— După mine datele acestui caz se prezintă, schematic, astfel:

a) Familia Iordache pleacă de la parcul Privighetorilor la ora cinci și jumătate, să-l întâlnească pe escrocul de Ionescu.

b) Mareș intră pe o alee înfundată, paralelă cu cea pe care se afla familia Iordache, la ora cinci și jumătate, însoțit de Puica Niculescu și supravegheați de soțul acesteia, iar la ora șase fără un sfert rămâne singur.

c) La ora șase și zece minute vine Ionescu și-i găsește împușcați.

Rezultă că într-un interval de 25 de minute (de la plecarea soților Niculescu și până la descoperirea făcută de Ionescu), Mareș traversează cei aproximativ zece metri de pădure, care-l despărțeau de aleea pe care aștepta familia Iordache și este împușcat. Mai întâi el, și apoi cei doi membri ai familiei Iordache. Întrebarea cheie, după mine, continuă Apostolescu, este de ce a traversat Mareș pădurea pentru a ieși în întâmpinarea familiei Iordache, de a cărei existență n-avea de unde știi? După toate probabilitățile, el aștepta ca Puica Niculescu să se răzgândească și să vină înapoi la mașină. Dar ceva sau cineva l-a făcut să-și părăsească automobilul și să plece în întâmpinarea criminalului. Dacă am ști ce anume a atras atenția lui Mareș și i-a scos

din mașină, cred că descoperirea criminalului ar fi mult ușurată.

— Tovarășe colonel, aș vrea să fac o precizare care, așa cel puțin am impresia, merge în întâmpinarea ideii ce-l preocupă pe căpitanul Apostolescu… Făcu o scurtă pauză, pentru a primi încuviințarea colonelului Gherasim și, la semnul de încurajare al acestuia, Ciocârdel continuă: Duminică dimineața, când am deschis această anchetă, am constatat că Mareș a traversat în fugă cei zece metri de pădure care îl despărțeau de cealaltă alee. Am ajuns la această concluzie, atât datorită urmelor de pași imprimate în pământul moale dintre copaci și care erau la o distanță de circa un metru una de cealaltă, cât și datorită rămurelelor rupte. De asemenea, obrazul lui prezenta urme ușoare de biciuire cu crenguțe, pe care din cauza grabei n-a mai avut timp să le evite. Adică, își precizează ideea Ciocârdel, ajung la aceeași concluzie, ca și colegul meu, că ceva l-a făcut pe Mareș să-și părăsească în grabă mașina. Ceva neprevăzut și presant în același timp…

Tot timpul cât cei doi colaboratori își prezentau raportul și concluziile, colonelul Gherasim desena de zor pătrățele pe hârtia din fața sa. Cine nu-l cunoștea ar fi putut crede că era complet absent la discuție. Pentru colaboratorii săi, însă, jocul cu stiloul era proverbial, deoarece reprezenta momentul de maximă concentrare

ai șefului lor. De aceea, când Ciocârdel termină de vorbit, ridică încet capul, și, privind pe Apostolescu, spuse:

— Sunt de acord cu raportul și cu concluziile acestuia, dar cu o excepție: din cei trei oameni interogați în legătură cu acest omor, consider că unul a primit din partea voastră un certificat de bună purtare gratuit.

Ciocârdel se arătă surprins. Apostolescu schiță un zâmbet ușor; deși Gherasim îl observă, continuă:

— Sunt de acord că atât Ionescu, cât și tovarășul Niculescu pot fi scoși din cauză, deoarece la ora când a avut loc crima, primul era în drum spre Băneasa, iar al doilea ajungea la el acasă, fapt stabilit prin mărturiile celor doi șoferi de taximetre.

În ceea ce privește însă pe Puica Niculescu, aceasta a fost într-adevăr văzută de soțul ei părăsindu-l pe Mareș la șase fără un sfert și luând autobuzul spre oraș. Dar ce siguranță avem că pe drum nu s-a răzgândit și a coborât la prima stație? A luat apoi autobuzul în sens invers și s-a întors înapoi. A intrat pe aleea paralelă cu aceea pe care aștepta Mareș, l-a strigat și, când acesta a alergat în întâmpinarea ei, l-a împușcat!

Urmărind efectul spuselor sale asupra lui Apostolescu și, văzându-l că este nelămurit, continuă:

— Știu ce vrei să întrebi, Nicule. Ce s-a întâmplat cu familia Iordache? Ei bine, când a intrat Puica Niculescu

pe alee, aceștia nu ajunseseră încă acolo. Dar în timp ce-l striga pe Mareș, și l-a împușcat, familia Iordache, atrasă probabil de zgomot, s-a apropiat și a văzut totul. Pentru a nu avea martori la fărădelegea săvârșită, le-a hărăzit și lor aceeași soartă. În felul acesta totul se explică și avem un mobil plauzibil al asasinatului: crimă pasională. Acum, te rog, Nicule, să-mi spui de ce nu ești de acord cu mine? întrebă Gherasim.

— Tovarășe colonel, logica dumneavoastră este perfectă și recunosc că am îmbrățișat-o și eu, după ce l-am interogat pe soțul Puicăi Niculescu, deoarece înlătura toate necunoscutele acestui caz. Însă „n-a ținut", deoarece, după plecarea lui Niculescu, am dat un telefon la I.T.B. Și am întrebat care este frecvența autobuzelor care fac legătura cu pădurea Băneasa. Mi s-a răspuns că, de obicei, circulă două autobuze, din sfert în sfert de oră. Întrucât însă în ultima săptămână autobuzele circulau goale, din lipsă de călători, s-a hotărât ca un autobuz să fie retras. Rezultă că Puica Niculescu trebuia să aștepte circa o jumătate de oră, pentru a se întoarce înapoi cu autobuzul din care coborâse, deci sosea după crimă.

— Dacă așa stau lucrurile, m-ai convins, dar… mai există o ipoteză: Puica Niculescu pleacă cu autobuzul, coboară la prima stație și se întoarce repede pe jos: și atunci, în rest, totul se putea petrece după cum am

presupus mai înainte, spuse Gherasim, privindu-l întrebător pe Apostolescu.

— Tovarășe colonel, trebuie să vă raportez că am luat în seamă și această ipoteză, dar am abandonat-o, deoarece am ajuns la concluzia că acoperirea cu piciorul a distanței dintre prima stație de autobuz și locul unde a fost comisă crima necesita cel puțin douăzeci de minute. Rezultă că, în cazul cel mai bun, putea să ajungă la locul crimei o dată cu Ionescu.

— Dar, dacă, după ce a coborât la prima stație de autobuz, a folosit auto-stopul, înapoindu-se cu o mașină de ocazie? Cât timp îi trebuia în această situație? Și nu numai atât, continuă Gherasim, dar în definitiv ce a făcut această femeie, după ce la ora șase fără un sfert s-a urcat în autobuz? Poate cineva să-mi răspundă? și Gherasim îi privi cercetător pe amândoi. Făcu o scurtă pauză, apoi i se adresă lui Ciocârdel: pentru că lui Apostolescu, văd că nu-i surâde această ipoteză, am să te rog pe dumneata să faci investigațiile necesare.

— Tovarășe colonel, insistă Apostolescu, eu plec de la ideea că, deși Mareș moare primul, nu el a reprezentat obiectivul asasinului, ci familia Iordache…

— Cine putea să dorească moartea soților Iordache, când aceștia sosiseră în București abia cu două ore mai înainte? îl întrerupse Gherasim.

— Asta nu știu, dar flerul meu îmi spune că în localul

unde aceștia au luat masa s-a întâmplat ceva care nouă ne scapă. Poate au fost văzuți de cineva care-i cunoștea și avea motive să-i ucidă?

Gherasim, care-l urmărise cu interes, îl întrebă:

— Și ce propui?

După ce își consultă ceasul și văzu că este aproape ora unu, Apostolescu spuse:

— Să-mi acordați 24 de ore, pentru a face investigații între restaurantul unde a luat masa familia Iordache și locul unde a fost ucisă.

— Sunt de acord, veni răspunsul șefului, dar în timp ce tu te vei ocupa de restaurant, tovarășul Ciocârdel o să verifice ce anume a făcut Puica Niculescu după ce a luat autobuzul.

Cap. XIII
Pe urmele criminalului

Plecând de la colonelul Gherasim, cei doi colegi intrară în birourile lor, să se îmbrace.

Apostolescu, văzând că Ciocârdel nu vine să-l ia, așa cum se înțelesese cu el, se îndreptă către biroul acestuia.

Întârzierea lui Ciocârdel se justifică prin prezența lui Ionescu, care-l întâmpină cu un „să trăiți domnule comisar".

— Domnul Ionescu, explică Ciocârdel, a venit să ne

aducă declarația scrisă asupra celor petrecute în pădurea Băneasa…

— Aș vrea să vă întreb, îl întrerupse acesta, dacă urmează să fiu amestecat și eu în această afacere?…

— Am impresia că te-ai amestecat singur în ea, răspunse râzând Apostolescu.

— Bine, dar dumneavoastră știți că nu i-am omorât eu!

— Fii liniștit, nimeni nu te va învinovăți de omucidere, ci doar pentru tentativă de escrocherie…

— Dar din ce reiese asta? întrebă cu prefăcută mirare Ionescu.

— Din cele ce ne-ai spus ieri rezultă că, în schimbul unei sume de bani, ai promis familiei Iordache atât transferul cât și o locuință în București, nu?

— Da, este adevărat, asta am spus-o așa, pentru dumneavoastră, dar ce eram prost să scriu și în declarație? Să mă condamn cu mâna mea?

— Dar ce-ai scris? întrebă Apostolescu luând în mână declarația și citi cu glas tare: „la ora șase aveam o întâlnire de afaceri cu familia Iordache, în pădurea Băneasa…”

— Ce înseamnă aia „afaceri”, mă Mișulică? interveni. Ciocârdel, cu un aer candid.

— Ei, știți dumneavoastră, domnule comisar…

— Regret, dar va trebui să scrii din nou declarația și

să spui exact de ce trebuia să te întâlnești cu familia Iordache, spuse Ciocârdel; uite, ai acolo hârtie și cerneală.

— Domnule comisar, mă nenorociți, abia am scăpat de la „pârnaie", vreți să mă băgați iar și acum, așa pe nevinovate! Puteți să-mi faceți ce vreți, dar eu nu scriu altceva în declarație…

— Nici nu este nevoie, interveni Apostolescu, care se amuza de figura jalnică a escrocului. Toată convorbirea care a avut loc acum, între noi, a fost înregistrată pe bandă de magnetofon. Uite, aici magnetofonul și, băgând mâna sub etajera pe care acesta stătea, îl porni. Când Ionescu se apropie pentru a se convinge, îl văzu, spre spaima lui nedisimulată în funcțiune.

— Mișule, mai iei doi ani pentru tentativă de escrocherie! spuse Ciocârdel, care prinsese jocul lui Apostolescu.

Dar Ionescu nu mai avu când să se lamenteze, deoarece, brusc inspirat, Apostolescu îi puse o întrebare:

— Domnule Ionescu, când ți-a dat telefon Iordache de la „Parcul Privighetorilor" ca să te invite și pe dumneata acolo, s-a referit și la tranșarea „afacerii" discutată în tren?

— Nu! De altfel, nici n-aș fi admis discutarea unei astfel de probleme prin telefon. Ce, credeți că mi-am

făcut educația într-un schit de călugări? Dacă era vreun procuror lângă el și asculta convorbirea, nu mă ardeam?… Tot ce mi-am permis să-l întreb, prin telefon, continuă după o scurtă pauză Ionescu, a fost dacă mi-a adus timbrele, adică cei 30.000 de lei…

— Și ce ți-a răspuns? îl întrerupse Apostolescu, care anume pentru această precizare îl întrebase ce s-a discutat prin telefon.

— Că i-a adus, bineînțeles!

— Și dacă noi n-am găsit această sumă asupra soților Iordache, nu înseamnă că i-ai luat dumneata? întrebă Apostolescu.

— Vai de capul meu! exclamă speriat Ionescu. Nici nu m-am apropiat de ei. Cum i-am zărit, am și făcut stânga-mprejur și mi-am luat tălpășița… De altfel, vă rog să-l întrebați și pe domnul comisar Ciocârdel, care mă cunoaște de mulți ani, dacă eu mă țin de jefuirea morților.

Apostolescu medită un moment asupra faptului că, în niciun caz, dacă Ionescu și-ar fi însușit banii lui Iordache, n-ar fi declarat că are cunoștință de existența acestora asupra victimei. Apoi îi puse o nouă întrebare:

— Domnule Ionescu, când ai intrat pe aleea unde zăceau împușcați cei trei oameni, n-ai văzut nimic care să-ți atragă atenția?

Un moment, descumpănit de întrebare, făcu o pauză

meditativă, apoi spuse șovăind:

— În momentul în care am văzut oamenii aceia zăcând plini de sânge pe alee, cred că mi-a stat mintea în loc de frică, și singurul meu gând a fost să dispar cât mai repede de acolo. Acum, dacă încerc să revăd amănuntele, cred că înainte de a da cu ochii de cele trei victime, am văzut un bărbat dispărând în pădure. Dar, vă repet, poate să mi se fi părut, de frică…

— Mă Mișule, spuse Apostolescu cu bucurie în glas, ai merita să înfunzi pușcăria numai pentru că nu ne-ai spus până acuma chestiile astea…

— Dar nici nu m-ați întrebat, domnule comisar! se înveseli Ionescu, văzând că informațiile sale prezintă interes.

— Ai putea să-l recunoști, dacă l-ai vedea?

— Nu, domnule comisar! Cred că abia luasem colțul aleii, adică eram la vreo două sute de metri de el…

— Crezi că el te-a văzut? veni întrebarea lui Apostolescu.

— Da, cred că el m-a văzut înainte de a-l zări eu; de aia probabil că a dispărut atât de repede.

— Dacă mergem acolo, ai putea să ne arăți locul pe unde a intrat în pădure?

— Cred că da!

— Bine, hai să mergem, spuse Apostolescu și ieși, urmat de ceilalți doi.

În drum spre pădurea Băneasa, Ionescu încercă să aducă vorba: „dar cu mine cum rămâne?” Apostolescu îi răspunse însă scurt: „vedem noi, o să mai analizăm această problemă”.

De fapt chiar în scara în care luase lui Ionescu interogatoriul, stabilise cu Ciocârdel să nu-i facă trimiterea în fața instanței judecătorești pentru tentativă de escrocherie, deoarece nu se constituise nimeni parte civilă. Tot ce urmăreau cei doi anchetatori era să-l sperie puțin, în speranța că-l vor mai cuminți.

Mașina intră pe alee și opri la câțiva metri de locul unde fusese făptuită crima. După ce coborâră din autoturism, Apostolescu îi ceru lui Ionescu să-i indice cam pe unde intrase în pădure bărbatul pe care îl văzuse dispărând. După ce aruncă o privire în jurul său, Ionescu indică, cu destulă siguranță, locul dintre un boschet și un tei înalt.

Apostolescu îl rugă pe Ionescu să aștepte pe alee, iar el și Ciocârdel pătrunseră în pădure. Găsiră într-adevăr urme care indicau trecerea unui om.

După aproximativ cincizeci de metri, atenția le fu atrasă de o urmă de încălțăminte bine imprimată în pământ. Se lăsară amândoi în genunchi lângă ea, și, fără s-o atingă, începură examinarea ei.

Câteva minute mai târziu, Ciocârdel ridică privirea către Apostolescu și-i spuse:

— Mă duc la mașină să iau aparatul de fotografiat.

— Și ruleta centimetrică, strigă după el Apostolescu. La înapoiere Ciocârdel făcu câteva fotografii ale urmei, iar Apostolescu, care între timp o măsurase cu centimetrul, constată:

— Este urma lăsată de un pantof stâng nr. 41, cu talpă de microporos. Spițul prezintă o deformare, probabil datorită aplicării unui petic. Să mergem mai departe.

Continuară să înainteze printre copaci și, după aproximativ o sută de metri, urmele se îndreptau spre drumul asfaltat, de unde nu mai puteau fi urmărite.

Pe când se întorceau, la locul unde lăsaseră mașina, Apostolescu i se adresă cu un aer satisfăcut lui Ciocârdel:

— Ce părere ai? Dacă asasinatul ar fi fost comis de Puica Niculescu, și tu te-ai transpune în locul ei, ce-ai fi făcut? Te-ai fi înfundat în pădure sau ai fi încercat să ajungi cât mai repede la stația de autobuz, pentru a dispare? Asta fără a lua în considerare faptul că, în mod cert, Puica Niculescu nu poartă pantofi bărbătești.

— Sunt convins că ai dreptate, îi răspunse Ciocârdel, dar tot va trebui să verific ce a făcut Puica de la ora șase fără un sfert, când a plecat cu autobuzul.

— Bine, dar înainte de asta, am să te rog să mă însoțești la restaurantul unde a luat masa familia Iordache.

Ajunși la mașină, se urcară și-i cerură șoferului să oprească la Parcul Privighetorilor. Când coborâră din mașină, Ciocârdel i se adresă cu un aer grav lui Apostolescu:

— Și cu Ionescu ce facem? îl trimitem acasă, să-și ia schimburile necesare pentru „pension”?

— Da, îi răspunse Apostolescu cu același ton, să se ducă acasă să-și ia schimburile și într-o oră să fie cu ele la… „Nufărul”, să i le spele.

Ionescu care asistase la această discuție, în care i se hotăra soarta, înghețat de spaimă, exclamă apoi plin de bucurie:

— Să trăiți, domnilor comisari, mă conformez! Și, făcând stânga-mprejur, se îndreptă grăbit spre ieșire, de teamă ca cei doi anchetatori să nu se răzgândească.

Apostolescu avu încă timp să strige după el:

— Dacă mai vii la noi cu vreo „găinărie”, să știi că o adunăm și pe cea cu „transferul la București”…

Ionescu îi asigură din mers că n-o să mai fie cazul, dar niciuna dintre părți nu excludea posibilitatea unei revederi.

După ce intrară în restaurant și discutară cu personalul localului, ajunseră la concluzia că nu vor putea obține date suplimentare.

În afară de familia Iordache și de guardul silvic Corban, niciunul dintre puținii clienți nu părăsiseră

localul între orele cinci și jumătate, șase.

Ieșind din restaurant, cei doi ofițeri de miliție se despărțiră. Ciocârdel plecă spre stația de autobuz, pe urmele Puicăi Niculescu, iar Apostolescu se înapoie la I.G.M.

Cap. XIV
Descoperirea banilor dispăruți

Când ajunse la I.G.M., Apostolescu se duse direct spre cabinetul colonelului Gherasim, pentru a-i cere sfatul asupra căilor de adâncire a investigațiilor. Dar nu-l găsi; era plecat într-o anchetă. Atunci ofițerul intră gânditor în birou și începu Să-l măsoare în lung și-n lat. Apoi se decise și își comandă, prin telefon, o cafea neagră.

În ciuda aparentei stări de pasivitate, mintea lui căuta cu înfrigurare cheia enI.G.M.ei: „Deci mobilul presupus s-a dărâmat ca un castel făcut din cărți de joc! Crima pasională s-a transformat într-un jaf banditesc calificat. Noua situație, excluzând necesitatea ca asasinul să fi avut în mod automat legături prealabile cu victimele, complică și mai mult lucrurile”.

Nemulțumit de perspectivele pe care le întrevedea, începu să-și revadă notițele luate în cele două zile de anchetă. „Dacă din cercul bănuiților exclud pe soții Niculescu și pe escrocul Ionescu cine mai rămâne? se

întrebă Apostolescu. Ei, asta e bună! Oare ce hram poartă doamna Călinescu în toată treaba asta? În fond este o figură destul de interesantă. Deși căsătorită, trăiește de doi ani cu soțul Puicăi Niculescu și asta n-o împiedică să facă cunoștință și cu Moldovan, prietenul lui Mareș. Dacă are o mobilitate atât de mare în „sentimente", iar Mareș la rându-i are renumele unui „cuceritor", de ce n-aș admite posibilitatea că între ei să fi existat legături mai strânse decât credeam noi? Legături, care au dus la necesitatea suprimării lui Mareș, uciderea familiei Iordache putând fi provocată de apariția neașteptată a acestora. Bine, dar dispariția banilor nu exclude mobilul sentimental pe care-l invoc din nou? Nu, nu este obligatoriu, deoarece subtilizarea celor 30.000 de lei putea să fie făcută chiar cu scopul de a ne deruta, în stabilirea mobilului real. În concluzie, am să rog pe Ciocârdel, care a mai discutat cu doamna Călinescu, să stabilească ce a făcut aceasta în ziua și la ora când au fost ucise cele trei victime. Deci se va relua dialogul cu doamna Călinescu. Să vedem cu cine n-am discutat încă suficient?" Când ajunse la numele: Gheorghe Popa, guard silvic, îl sublinie. „În definitiv ce știm despre acest cetățean? Că-i place să bea și că atunci când s-a făptuit crima se afla undeva prin comună. Cam puțin! Probabil că Ciocârdel s-a lăsat impresionat de nasul lui roșu și s-a lipsit de mărturia acestuia. Nu-i

nimic, am să discut cu el". Și, după ce își privi ceasul, care indica orele două după-amiază, se hotărî: „chiar astăzi".

Punându-și notițele pe birou, formă un număr de telefon și așteptă până i se răspunse.

— Cu tovarășul locotenent-colonel Cosma, vă rog… Alo, Fredi?… Bună, Apostolescu te deranjează… Nu, nu pentru Pepsi! Am nevoie de plutonierul Fundeanu, este în secție?… Perfect, fii te rog amabil și spune-i să rămână acolo până vin să-l iau… Nu, dragă, în cel mult jumătate de oră sunt la voi, și, dacă este posibil, să mă aștepte afară… Îți mulțumesc și la revedere!

Înainte de a părăsi I.G.M.-ul, Apostolescu avu grijă să-i lase maiorului Ciocârdel câteva rânduri prin care-i argumenta necesitatea unei discuții cu doamna Călinescu. Nu trecuse nici jumătate de oră de la convorbirea telefonică, și mașina în care se afla Apostolescu opri în fața secției.

— Tovarășul Fundeanu, spuse Apostolescu după ce-și strânseră mâinile, vreau să stau de vorbă cu Gheorghe Popa. Știi unde poate fi găsit?

— La ora asta trebuie să fie la ocolul silvic…

— Perfect, explică, te rog, șoferului cum putem ajunge acolo.

După zece minute se aflau în ocolul silvic, unde aflară că Gheorghe Popa nu se prezentase la serviciu de două

zile. Nimeni nu le putu spune de ce lipsea.

În timp ce coborau treptele de piatră ale ocolului silvic, Fundeanu veni cu ideea că ar putea fi bolnav și propuse o vizită la domiciliul acestuia. Apostolescu se declară de acord cu propunerea plutonierului. Se îndreptară spre mașină.

Dar deodată se auziră interpelați de o voce cunoscută:

— Vă salut! Ce mai faceți, tovarășe căpitan?

Apostolescu întoarse surprins capul și-l recunoscu pe Corban.

— Bună ziua, tovarășe! Îl căutăm pe colegul dumneavoastră, pe Popa, dar n-am avut succes. Iar acum vroiam să mergem la el acasă.

— Dacă nu ne întâlneam, ați fi consumat benzina degeaba până acolo! spuse râzând Corban. Venind spre ocolul silvic, l-am zărit pe Popa intrând în restaurantul Băneasa.

— E mult de când l-ați văzut? întrebă Apostolescu.

— Păi, cât am făcut de acolo și până aici, adică vreun sfert de oră.

După ce-i mulțumiră și-și luară rămas bun de la Corban. Apostolescu și Fundeanu se suiră în mașină, pornind către restaurantul Băneasa.

În timp ce mașina rula spre locul unde fuseseră informați că-l pot găsi pe Gheorghe Popa, căpitanul Apostolescu se întreba dacă nu-și pierde timpul

încercând să scoată ceva de la acest martor. Din experiența pe care o câștigase în anchetele întreprinse până atunci, în calitatea sa de detectiv, avea multe rezerve asupra utilității informațiilor furnizate de martori, mai cu seamă dacă acestora le plăcea alcoolul.

— Am ajuns, tovarășe căpitan! spuse șoferul.

— Tovarășul Fundeanu, spuse Apostolescu după ce coborâră din mașină, cred că ar fi mai bine să faci dumneata oficiul de ghid, deoarece îl cunoști atât pe cetățeanul pe care-l căutăm, cât și localul.

— Cu multă plăcere, tovarășe căpitan! spuse Fundeanu începând să urce treptele restaurantului, urmat de Apostolescu.

Negăsindu-l pe Popa în restaurant, coborâră la barul din subsol. Dar nici acolo nu era. Apostolescu tocmai presupunea că au ajuns prea târziu și omul căutat o fi plecat, când plutonierul Fundeanu îl rugă să aștepte puțin și se îndreptă către un chelner.

După ce schimbă câteva cuvinte cu chelnerul, reveni lângă Apostolescu.

— E aici, tovarășe căpitan. Stă la măsuța aceea, spuse Fundeanu, indicând o masă situată în apropierea barului. Probabil că s-o fi dus la toaletă…

— Bine, să-l așteptăm, spuse Apostolescu. Până atunci, hai să bem și noi ceva.

Nu terminară de băut cele două sticle de Pepsi

comandate de Apostolescu, și Fundeanu atrase atenția superiorului său asupra unui bărbat robust, îmbrăcat în uniforma guarzilor silvici. Acesta, fără să le acorde atenție, se îndreptă cu pași siguri spre măsuța de lângă bar.

Apostolescu îl lăsă să se așeze, apoi îi spuse plutonierului:

— Tovarășe Fundeanu, îl cunoști personal pe Popa?

— Da, tovarășe căpitan!

— Perfect! Prezintă-mi-l, te rog! și se îndreptară spre masa unde se așezase Gheorghe Popa.

— Bună ziua, tovarășe Popa! i se adresă Fundeanu.

Acesta tocmai se pregătea să-și mai toarne un păhărel de coniac. Ridică ochii surprins către cel care-l salutase și, recunoscându-l pe Fundeanu, li spuse cu o bucurie nedisimulată:

— Bună ziua, tovarășe plutonier! Ai picat la timp, spuse el, arătându-i sticla pe care o ținea în mână. Astăzi aveam de gând „s-o fac lată" și n-aveam partener. Ia te rog loc și să degustăm împreună această licoare minunată…

— Îmi pare rău, dar trebuie să te refuz. Sunt în interes de serviciu, nu pot să beau. Dă-mi te rog voie să-ți prezint pe tovarășul căpitan Apostolescu de la Miliția judiciară, spuse Fundeanu.

În timp ce-i strângea mâna, Apostolescu avu impresia

că citește în ochii guardului surprindere și teamă.

— Faptul că sunteți în interes de serviciu vă împiedică oare să luați loc la masa mea? întrebă guardul.

— Nicidecum, spuse zâmbind Apostolescu, dar n-avem timp…

— Bine, dar atunci ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Popa nemulțumit că fusese refuzat.

— Tovarășe Popa, am venit să discutăm puțin în legătură cu crima care a fost descoperită duminică dimineața în pădurea Băneasa.

— Vă stau la dispoziție! Dar nu văd ce aș mai putea adăuga la depoziția pe care am făcut-o ieri?

— Vroiam să vă întreb dacă n-ați văzut pe cineva sau dacă nu v-a atras atenția ceva sâmbătă după-amiază?

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar sâmbătă după-amiază mă aflam în comuna Băneasa.

— Cam la ce distanță? întrebă, cu o prefăcută curiozitate, Apostolescu.

— La vreo zece kilometri de locul unde mi-a explicat colegul dumneavoastră, tovarășul maior Ciocârdel, că s-a făptuit crima…

— Ia te uită, spuse Apostolescu pe un ton de glumă, în loc să fiți prin apropiere, ca să vedeți și auziți ce s-a petrecut la locul crimei, dumneavoastră vă aflați la zece kilometri depărtare. Dar apropo, unde erați, în fond, sâmbătă după-amiază, în jurul orei șase?

— De fapt, cred că dumneavoastră pot să vă spun, zise Popa adoptând un ton complice, sâmbătă pe la ora trei m-am dus la bufetul din comună să-mi iau niște țigări. Dar acolo m-am întâlnit cu alți trei prieteni și ne-am pus pe un chef, care cred că s-a întins până pe la ora unsprezece noaptea.

— Bravo! exclamă cu admirație Apostolescu. Și ați reușit să stați pe scaun, fără să vă mai dezmorțiți, opt ore?

— N-am spus că nu m-am mișcat de pe scaun! După atâta băutură, vă dați seama că nici n-ar fi fost posibil. Dar problema care mă obliga să părăsesc, din când în când, localul nu necesita o absență mai mare de zece minute.

— Și coechipierii dumneavoastră de chef au susținut cu aceeași dârzenie competiția?

— Bineînțeles! Eu nu mă așez la masă decât cu oameni care știu să țină la băutură…

— Cum se numesc acești prieteni? întrebă Apostolescu.

— Dacă aveți intenția să le probați și dumneavoastră posibilitățile, vă dau un sfat, spuse zâmbind Popa, să aveți solda întreagă la dumneavoastră.

— Bineînțeles! Dacă se va pune problema unei astfel de competiții, am să țin seama de recomandarea pe care mi-ați făcut-o răspunse pe același ton de glumă

Apostolescu, în timp ce-și nota numele și adresele oamenilor.

Deși discuția părea amuzantă, Apostolescu își dădu seama că Popa realizase încă de la început intenția lui de a stabili ce făcuse în după-amiaza în care fuseseră ucise cele trei victime. Ceea ce-l intriga era însă nesiguranța pe care o vedea adesea strecurându-se în ochii interlocutorului său. De aceea, ceru încă o precizare:

— Tovarășe Popa, era multă lume la bufet când ați fost dumneavoastră acolo?

— Desigur! Prin tradiție, sâmbătă ne adunăm cu toții acolo! Aș putea spune că, de fapt, am transformat bufetul într-un fel de club, deoarece toți consumatorii se cunosc bine între ei. De altfel, e și firesc să fie așa, dacă țineți seama de faptul că marea majoritate a celor ce vin acolo sunt localnici.

Răspunsul plin de siguranță, pe care i-l dăduse guardul, îl făcu pe Apostolescu să se gândească fugitiv la un joc care-i plăcuse mult în copilărie. Cineva ascundea un obiect, iar el trebuia să-l găsească numai după indicația „cald" sau „rece". Ei bine, era pe „rece", dar simțea că trebuie să existe și un „cald". Pentru Apostolescu era evident că întrebările pe care le pusese lui Popa, cu intenția de a verifica ce făcuse acesta în timpul crimei, primiseră un răspuns atât de prompt,

pentru că, interlocutorul se așteptase la ele. O dovadă era aceea că, atunci când l-a întrebat în treacăt dacă era lume multă în local, guardul și-a dat seama ce urmărește și s-a grăbit să-l asigure, sub o formă mascată, că nu numai comesenii lui pot certifica că el se afla în cârciumă la ora când s-a comis crima, ci încă mulți alții. Apostolescu n-avea niciun dubiu că cel interogat se afla în cârciumă la ora când fusese comisă crima. „Și totuși de ce ține atât de mult să mă convingă că în timpul când s-a comis asasinatul se afla într-o cârciumă situată la zece kilometri de locul crimei?" se întrebă, intrigat, Apostolescu.

În timp ce medita asupra scopului pe care-l urmărise Popa, Fundeanu, înțelegând că Apostolescu are nevoie de un răgaz pentru a-și limpezi gândurile, înjghebă cu guardul o conversație despre un amic comun.

Deodată Apostolescu zări sticla de coniac străin din fața lui Popa. Avu impresia că s-a apropiat de „caldul" pe care-l căuta.

— Tovarășe Popa, cât costă o sticlă de-asta? întrebă candid Apostolescu?

— E cam pipărat prețul, răspunse omul stingherit.

Apostolescu își dădu seama că a găsit drumul pe care-l căuta; teama disimulată a interlocutorului său, care pentru a-i ocoli privirile întoarse capul spre ușă, deși nimic nu justifica acest gest, era un indiciu vrednic de

luat în seamă.

— Dar veniturile dumneavoastră vă permit asemenea cheltuieli? insistă pe aceeași temă Apostolescu.

— Păi, să vedeți… tovarășe căpitan, răspunse Popa, șovăind; am tot văzut boierii bând coniac din ăsta și astăzi mi-am pus în gând să-l gust și eu.

— De ce tocmai astăzi?

— Pentru că… pentru că, am câștigat la „Loto" și mi-am putut face gustul, răspunse triumfător Popa.

— Bravo! Vă felicit! Barem ați câștigat o sumă mai mare?

— Destul de mare, aproape 30.000 de lei…

— Și când s-a întâmplat evenimentul ăsta fericit?

— Acum două săptămâni! îi răspunse Popa, ferindu-și din nou ochii de privirile sfredelitoare ale lui Apostolescu. Dar banii i-am ridicat abia ieri seară…

— Din ce loc, tovarășe Popa?

— Cum adică din ce loc? întrebă încurcat Popa.

— Adică de la ce filială ați ridicat banii câștigați? precizează Apostolescu, sigur că a găsit în sfârșit „caldul" pe care-l căutase până atunci.

— Păi, din centru! Știți, acolo, pe Calea Victoriei, peste drum de poștă!…

— Tovarășe Popa, replică Apostolescu, abandonând tonul amical pe care-l folosise până atunci, s-ar părea că nu sunteți prea sigur pe afirmațiile dumneavoastră și de

aceea consider că este necesar să verificăm lista câștigătorilor de la „Loto”. În acest scop, vă rog să mă însoțiți la filiala de unde spuneați că v-ați încasat premiul.

Guardul pălise, iar privirile sale dezorientate dovedeau că intrase în panică.

— Bine, tovarășe căpitan, reuși el să spună, dar, în definitiv, ce aveți cu mine? Doar v-am spus unde mă aflam, când a fost comisă crima! Dacă vreți, puteți să-mi verificați spusele…

— O să facem și asta, să nu aveți nicio teamă! Acum am să vă rog să chemați ospătarul și să faceți plata!

Popa scoase un portvizit, plin cu bancnote noi-nouțe, de câte o sută de lei, și-și plăti consumația.

În drum spre I.G.M., Apostolescu îl lăsă pe plutonierul Fundeanu la bufetul unde Popa susținea că-și petrecuse sâmbătă, pentru a-i verifica alibiul, iar el și guardul continuară drumul în tăcere.

Intrați în biroul lui Apostolescu, acesta îi făcu semn lui Popa să se așeze, apoi începu interogatoriul:

— Acum, vă rog să-mi răspundeți de unde aveți banii?

— Dar la urma urmei de ce vă interesează pe dumneavoastră de unde am banii? Atâta timp cât sunt la mine, înseamnă că-mi aparțin, nu? spuse Popa care, pe drum, se gândise probabil la o nouă tactică de

apărare. Sunt bani economisiți de mine…

— Atunci de ce mi-ați spus că sunt câștigați la „Loto”?

— Poate că am glumit!…

— Tovarășe Popa, vă rog să lăsați glumele pentru prietenii dumneavoastră i-o reteză sever Apostolescu. Dați-mi, vă rog, să văd banii pe care-i aveți la dumneavoastră.

După o scurtă examinare, Apostolescu puse teancul de bancnote pe birou. Apoi scoase un carnețel din buzunar și, după ce răsfoi câteva file, se opri. Luă iar bancnotele în mână și aruncă din nou o privire asupra lor, lăsând interlocutorului său înspăimântat impresia că execută o confruntare. În cele din urmă spuse:

— Domnule Popa, întrucât seria bancnotelor aflate în posesia dumitale este identică cu seria bancnotelor care s-au aflat în posesia uneia dintre victime, mai exact a lui Iordache, te acuz de omucidere multiplă și te declar arestat pentru acest delict!

— Nu e adevărat! N-am ucis pe nimeni! strigă înspăimântat Popa.

— Atunci cum explici prezența banilor uneia dintre victime la dumneata?

— N-am nicio legătură cu crima, vă jur!

În acel moment zbârnâi telefonul. Făcând semn acuzatului să aștepte, Apostolescu ridică receptorul. Era plutonierul Fundeanu, care-l anunța că, în urma

investigațiilor efectuate, a rezultat că scurtele absențe ale lui Popa din cârciumă nu i-ar fi putut furniza acestuia timpul material necesar pentru a se deplasa la locul crimei și a se întoarce.

Apostolescu închise gânditor telefonul, apoi reluă interogatoriul:

— Domnule Popa, nu crezi că ar fi mai bine să renunți la tactica „învârtirii limbii în gură" și să-mi spui cum au ajuns banii aceștia în posesia dumitale? Să știi că ți-ai ușura mult situația. În caz contrar, voi fi nevoit să te trimit la arestul preventiv. Deci, este la latitudinea dumitale să alegi ceea ce-ți convine… Ce părere ai?

— Tovarășe căpitan… vă spun totul… zău că sunt nevinovat!… N-am niciun amestec în crima de care mă acuzați! bâigui Popa, epuizat.

— Că nu ești vinovat, mi-ai mai spus. Ceea ce vreau de la dumneata este să-mi povestești cum ai intrat în posesia banilor victimei?! Te ascult…

— Tovarășe căpitan, așa cum v-am mai spus, la orele trei după-amiază m-am dus la bufet și am rămas acolo până la unsprezece noaptea. Când am ieșit de la bufet îmi era rău de atâta băutură și, după ce m-am despărțit de prietenii mei, am plecat de unul singur, să mă aerisesc puțin. Băusem prea mult. La un moment dat m-am împiedicat de ceva. Când m-am uitat, am văzut trupul unui bărbat întins pe alee. Am crezut că este și el

beat și am început să-l scutur de umăr. Îmi amintesc și acum că, în timp ce-l scuturam, am simțit un lichid pe mână; era sânge. De spaimă, m-am trezit din beție. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să văd cine era, ca să anunț miliția. Dar când i-am deschis portvizitul, am văzut teancul de bancnote… Nu știu cum s-a făcut, dar mi-am pierdut capul. Am luat banii și, după ce-am pus la loc portvizitul, am plecat imediat la mine acasă… Vă jur că acesta este adevărul curat!… N-am nicio legătură cu crima…

Când Popa își termină depoziția, Apostolescu apăsă pe butonul unei sonerii de pe biroul lui. Nu trecu mult și apăru un bărbat tânăr, îmbrăcat în uniformă de sublocotenent.

— Domnule Popa, am să te rog să-l însoțești pe tovarășul Simionescu la dânsul în birou, să dai o declarație scrisă în legătură cu ce mi-ai spus adineauri. Apoi, adresându-se sublocotenentului, continuă: În timp ce-și scrie depoziția, te rog să verifici dacă are cazier judiciar. Dacă are, rămâne în arestul preventiv.

— Și dacă n-are?

— Un moment, răspunse Apostolescu, adresându-se de data aceasta lui Popa. Unde e restul de bani, până la suma de 30.000 lei?

— La mine acasă, tovarășe căpitan! răspunse, cu vocea sugrumată de teamă, acuzatul.

— Repet, reluă Apostolescu adresându-se sublocotenentului, în a doua ipoteză îl însoțești la dânsul acasă și iei banii. Iar dumneata, domnule Popa, până la noi ordine, nu ai voie să părăsești localitatea.

Cap. XV
O urmă nouă

După plecarea celor doi, Apostolescu își privi ceasul; era ora patru și un sfert. Deodată privirile îi căzură pe o foaie de hârtie împăturită, băgată sub telefon. N-o văzuse până atunci… O desfăcu. Recunoscu scrisul mărunt și ordonat al maiorului Ciocârdel, care-l anunța că doamna Niculescu plecase din pădurea Băneasa, după ce se despărțise de Mareș, la I.A.L., pentru a-și plăti chiria.

Întrucât din evidența I.A.L. rezulta că chiria fusese încasată în după amiaza respectivă, iar casieria este deschisă sâmbătă numai între orele cinci și șase jumătate, se putea trage concluzia că dacă bănuita s-ar fi înapoiat la Mareș, după plecarea soțului ei, n-ar mai fi avut timp să plătească chiria în ziua aceea. De altfel și nota pe care i-o lăsase Apostolescu, înainte de a pleca după Popa, îl informa că doamna Călinescu poate fi exclusă din cercul bănuiților, deoarece în ziua respectivă, între orele 5 și 7 jumătate după amiază,

fusese la coafor. Fapt verificat de el personal.

Cu toate că lămurirea dispariției banilor reprezenta un pas înainte în dezlegarea misterioasei crime, totuși noul element nu făcea decât să încurce și mai mult lucrurile. Deoarece se revenea mereu la primul mobil, acela al crimei pasionale, cu singura deosebire că de astă dată știa în mod precis că niciuna dintre persoanele sentimental interesate de persoana lui Mareș n-a avut posibilitatea să comită crima. Deci, concluzia care se impunea era ori că dosarul acestei crime nu cuprindea întregul cerc al celor care puteau fi implicați, ori că nu fusese bine examinat.

Apostolescu se hotărî să mai reexamineze o dată dosarul triplei crime din pădurea Bănoasa. Începu să răsfoiască atent foile dactilografiate și notițele scrise de mână adunate între coperțile dosarului.

Trecu astfel aproape o jumătate de oră, când ochii i se opriră pe o frază din certificatul medico-legal al lui Iordache: „În șanțurile inelului lucrat în filigran, de la mâna stângă a victimei, s-au găsit urme de sânge din grupa 0, iar grupa sanguină a acestuia a fost A.”

Înfrigurat, Apostolescu începu să cerceteze certificatul lui Mareș; găsi ce căuta, sublinie „grupa B”. Luă apoi în mână și certificatul Elenei Iordache, pe care sublinie cu satisfacție „grupa A”. Se hotărî să acționeze. Ieși din birou ca o furtună.

Colonelul Gherasim se pregătea tocmai să plece acasă, când Apostolescu intră la el radios.

— Ce s-a întâmplat, Nicule? întrebă Gherasim surprins.

— Tovarășe colonel, am nevoie de un ordin de percheziție și de un mandat de arestare.

— Ușurel! Chestiile astea nu se emit fără o justificare serioasă. Ia povestește, spuse Gherasim, scoțându-și pardesiul și reașezându-se în fotoliu.

— După ce ascultă expunerea lui Apostolescu, Gherasim, fără să-i mai răspundă, sună secretara și o rugă să-i facă legătura cu Procuratura. Urmă o discuție de câteva minute, la capătul căreia închise telefonul; apoi i se adresă lui Apostolescu:

— Ia-ți doi oameni cu tine și dă apoi fuga la procurorul Rădoi să-ți ridici mandatele. Mult noroc!

Cap. XVI
Arestarea

La ora patru mașina în care se aflau Apostolescu și cei doi însoțitori ai săi opri în fața casei guardului silvic Corban.

Nu trecu mult din clipa în care Apostolescu apăsase pe butonul soneriei, și Corban își făcu apariția. Când îl văzu pe Apostolescu, păru plăcut surprins și-l pofti în

casă.

— În timp ce-i ruga să ia loc, Corban spuse:

— S-ar părea că uciderea celor trei victime a avut și o urmare pozitivă… faptul că m-am împrietenit cu căpitanul Apostolescu, așa-i?

— Apropo de asta, tovarășe Corban, să știți că din prima clipă în care v-am cunoscut, am avut impresia că noi ne-am mai întâlnit în urmă cu mulți ani.

— N-aș crede! exclamă Corban surprins. Cu ce ocazie ne-am fi putut cunoaște?

— Ia amintiți-vă, n-am făcut noi armata împreună?

— Mă îndoiesc, răspunse amuzat Corban, eu am făcut armata la marină!

— Până nu-mi arătați livretul militar, nu vă cred, îi replică râzând Apostolescu.

Continuând să râdă, Corban băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase din portvizit un livret militar, pe care i-l întinse. Apostolescu își aruncă numai o privire pe una dintre paginile acestuia și i-l înapoie.

— Aveți dreptate, dar semeni ca două picături de apă cu acela cu care te-am confundat. Apoi continuă, cu o nuanță de regret în glas:

— Tovarășe Corban, am de îndeplinit o misiune penibilă. Trebuie să-ți fac o percheziție în casă…

— Pentru ce? întrebă acesta surprins.

Supraveghindu-i atent reacțiile, Apostolescu adăugă,

utilizând același ton șovăielnic:

— S-a primit un denunț prin care suntem sesizați că dumneata ești autorul celor trei crime, că ai urmărit să le jefuiești Bineînțeles, continuă Apostolescu, pe același tun, noi nu punem bază pe o anonimă, dar datoria e datorie. De altfel iată și mandatul de percheziție:

Cu un aer voit indiferent, Corban ridică din umeri:

— Mă rog, făceți-vă datoria!

O oră mai târziu, după terminarea percheziției, Apostolescu se apropie de guard și, ridicând din umeri, îi spuse:

— Tovarășe Corban, s-ar părea că într-adevăr denunțul primit este tendențios. Citind ușurarea de pe fața interlocutorului său, ofițerul continuă cu un aer candid: apropo, ce aveți în această cutie?

Ochii lui Corban priviră o clipă neliniștiți spre cutia din oțel, pe care unul dintre colaboratorii lui Apostolescu o scosese dintr-un dulap și o pusese pe un scaun în timpul percheziției, și răspunse evaziv:

— Economiile mele personale.

— Vreți să ne dați și nouă voie să ne aruncăm o privire în ea?

— Cu plăcere, dar nu știu ce-am făcut cu cheia, explică acesta încurcat.

— Doar nu le-ați pierdut?

— Mă tem că da! De vreo două săptămâni nu le mai

găsesc.

— Bine și dacă aveți nevoie de bani, ce faceți?

— Bani de cheltuială am! De altfel consider că pierderea cheilor este providențială, fiindcă numai așa o să pot într-adevăr să-mi cruț economiile, spuse Corban, încercând să schițeze un zâmbet.

— E tare neplăcută treaba asta, spuse Apostolescu pe un ton de regret! Înseamnă că vom fi obligați s-o luăm cu noi…

— A nu, asta nu se poate! Sunt economiile mele și nicio lege nu mă obligă să le supun unui control al miliției…

— Aveți dreptate, dar există și o excepție: în cazul unei anchete judiciare, toate bunurile bănuiților pot fi verificate. De altfel recent a apărut și-o lege care permite controlul averilor considerate ca dobândite în mod ilicit. Deci, indiferent de legea pe care-o invocăm, avem împuternicirea să controlăm conținutul acestei casete…

— Acțiunea dumneavoastră se numește abuz de putere și am să vă dau în judecată! exclamă cu indignare Corban.

— Vă rog să nu exagerați! Atât timp cât avem un ordin al Procuraturii, nu este cazul să vorbiți de un abuz…

Apostolescu făcu o scurtă pauză, după care spuse răspicat:

— În numele legii, vă arestez sub învinuirea de omucidere!

Corban rămase un moment uluit, apoi figura lui de bonom deveni stacojie de indignare. Dar nu mai apucă să protesteze, deoarece Apostolescu îl bătu pe umeri cu subînțeles, spunându-i:

— Fii înțelegător și nu ne obliga să folosim forța. Apoi, întorcându-se spre unul dintre însoțitori, continuă: Păun, să nu uiți, să iei, o dată cu caseta, și pantofii aceia pe care ți i-am arătat în dormitor.

După o jumătate de oră, Apostolescu, ajutoarele sale și arestatul se aflau în biroul său de la I.G.M.

După ce îi invită să se așeze, ieși pentru a se înapoia cu maiorul Ciocârdel.

Nerăbdarea lui Corban atingea paroxismul, în timp ce Apostolescu și Ciocârdel discutau între ei în șoaptă. Tocmai se pregătea să întrebe de ce a fost adus acolo, când ușa se deschise și intră un locotenent de miliție.

— Pentru caseta asta te-am chemat. Crezi că este o problemă? întrebă Apostolescu, arătând spre caseta lui Corban.

— Mă jigniți, tovarășe căpitan! Pe asta poate s-o deschidă și fiul meu care a împlinit săptămâna trecută șase luni!

Într-adevăr, în câteva secunde, caseta fu deschisă.

La mulțumirile lui Apostolescu, locotenentul Barbu îi răspunse:

— Sper că data viitoare o să mă chemați pentru ceva mai serios; nu de alta, dar stricați reputația celor de la „spargeri", noi ne ocupăm de „safe-uri", nu de „pușculițe".

După ce Barbu ieși din birou, Apostolescu trase lângă el caseta deschisă și, împreună cu Ciocârdel, începu să o inventarieze.

Găsiră în ea o sumă de circa 40.000 lei și numeroase ceasuri, brichete, stilouri de toate tipurile. În timp ce le examina, Apostolescu spuse cu o ironie admirativă:

— Cu ce are aici domnul Corban ar putea deschide o „Consignație"!

În acest timp cei doi colaboratori, care participaseră la percheziționarea casei lui Corban, își aruncară o privire complice. Ei știau că ori de câte ori cuvântul „tovarășe" era înlocuit cu „domnule", beneficiarul schimbării putea considera că i s-a dovedit vinovăția.

Căpitanul Apostolescu ceru apoi lui Corban să pună pe biroul lui tot ce are prin buzunare.

După ce Corban se conformă ordinului primit, cu vădită nemulțumire, atenția lui Apostolescu fu atrasă de un carnețel cu scoarțele cam uzate.

După ce-l luă și-l răsfoi puțin, i-l întinse lui Ciocârdel, dând drumul în același timp magnetofonului de sub

biroul său; apoi i se adresă lui Corban:

— S-ar părea că se câștigă bine cu șantajul, nu?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, despre ce șantaj îmi vorbiți? se arătă Corban ofensat.

— Ascultă, domnule Corban! Din acest carnețel rezultă că dumneata te ocupai cu șantajarea perechilor de îndrăgostiți care se plimbau prin parc…

— Asta este o calomnie! îl întrerupse Corban indignat.

Prefăcându-se că nu l-a auzit, Apostolescu urmă:

— În carnețelul dumitale figurează grupate perechi de nume, iar în dreptul fiecăruia se află o literă, C sau N, asta probabil că indică starea civilă, căsătorit sau nu. Continuă apoi, imperturbabil: probabil că atunci când zăreai o pereche, o urmăreai discret și când considerai că sunt, ca să spun așa, „într-o situație mai dificilă", interveneai și-i legitimai. Dacă numai una dintre cele două persoane era căsătorită, atunci era sigur că suma ce urma s-o primești pentru a păstra discreție asupra celor văzute avea să fie sensibil mai mare. Desigur că ți se întâmpla să găsești și perechi căsătorite, de la care nu puteai scoate nimic și atunci îi mustrai și le spuneai probabil părintește: „Ce dumnezeu, n-aveți casă?" Ținând seama de conținutul acestei casete, s-ar părea că adesea trebuia să fii îngăduitor, continuă cu ironie Apostolescu, dacă n-aveau bani, te mulțumeai și cu alte

obiecte: ceasuri, stilouri, brichete…

— Asta este o minciună! obiectele din casetă sunt cumpărate din banii mei. Tot ce ați spus până acum pe seama mea nu este decât o calomnie. Cu ce puteți dovedi că este așa cum susțineți? întrebă Corban sigur de el.

— Dacă dorești, nimic mai simplu! îi vom convoca pe toți cei înregistrați, prin bunăvoința dumitale, în acest carnet. Cred că declarațiile acestor oameni vor fi o dovadă destul de elocventă?

Corban îl întrerupse nervos:

— Bine! Admițând că luam unele atenții de la perechile care frecventau pădurea, este asta o dovadă că eu i-am ucis pe cei trei oameni?

— Eu am spus că șantajai, nu că luai „atenții", preciză Apostolescu, apoi continuă: sâmbătă după-amiază erai ca de obicei în restaurant, când a intrat perechea Iordache. Aceștia au râs și au glumit tot timpul, ceea ce te-a făcut să crezi că sunt doi tineri din provincie, veniți într-o escapadă la București, mai cu seamă că verighetă purta numai femeia. După ce au plecat din restaurant, i-ai urmărit prin pădure și probabil că i-ai văzut sărutându-se, ceea ce ți-a întărit bănuielile. Când ai considerat că este cazul, ai intervenit și ai încercat să-ți obții, ca de obicei, drepturile. Dar în locul „atențiilor" la care te așteptai, Iordache te-a luat la bătaie, așa-i?

întrebă Apostolescu. Văzând că guardul nu-i răspunde, continuă: Tăietura pe care spuneai că o ai de la aparatul de ras, provenea în realitate de la răfuiala asta. Să știi că, de altfel, asta te-a și pierdut, deoarece pe inelul victimei s-au găsit urme de sânge, care după cum am constatat din însemnarea existentă în livretul militar, pe care ai avut bunăvoința să mi-l arăți, aparțin grupei dumitale sanguine.

Apostolescu făcu o pauză, pentru a urmări efectul spuselor sale asupra inculpatului, care nu mai putea privi în ochii săi, și continuă:

— Probabil că lovitura primită de la Iordache te-a speriat și ai scos pistolul pentru a-l tempera. Între timp, Mareș, atras de zgomot, o fi crezut că iubita lui este în primejdie și a năvălit spre dumneata. Surprins de zgomotul ce venea din spatele dumitale, te-ai întors spre noul venit și l-ai împușcat. Dându-ți seama de consecințe, te-ai hotărât să-ți suprimi martorii. Mai întâi ai tras în Iordache, apoi în soția acestuia care încerca să fugă…

— Nu este adevărat! Este o minciună! La ora cinci și jumătate, când am părăsit localul, m-am dus direct acasă…

— Acum vorbesc eu! îl opri autoritar Apostolescu. După ce i-ai împușcat, te-ai îndepărtat de locul crimei, dar te-ai întors repede înapoi, probabil ca să-i

buzunărești. Ai avut însă ghinionul ca un martor, care tocmai venea, să te zărească și atunci ai dispărut în pădure. Una dintre urmele găsite acolo corespunde întocmai acestui pantof, care-ți aparține. Când te-am întrebat, la prima noastră întâlnire, dacă ai zărit pe cineva, te-ai grăbit să-mi vorbești de un taximetru pe care l-ai văzut la ora cinci și jumătate. Ai făcut asta cu scopul de a-mi dovedi că ești de bună-credință. În realitate te-ai temut că tot voi afla că ai părăsit localul după familia Iordache. Dacă ai fi știut că martorul, care te-a văzut, a venit tot cu un taximetru, și în felul acesta puteam să-l depistăm și pe el, ai fi renunțat să ne mai vorbești de getaxul pe care l-ai văzut la ora cinci și jumătate.

— Ajunge! Mărturisesc totul! exclamă Corban. Da, eu i-am ucis, dar vă jur că n-am vrut, probabil că băusem prea mult. Nu știu ce-a fost cu mine… Eram terorizat de pumnii lui Iordache, când din spate am auzit zgomotul făcut de cineva care alerga printre copaci. M-am întors, să văd ce este și am simțit șocul produs de reculul pistolului. Mi-am dat seama că-l împușcasem, numai când l-am văzut căzând… în clipa aceea mi-am pierdut capul și i-am împușcat și pe ceilalți doi… Vă rog să mă credeți, n-am vrut să ucid pe nimeni…

— Atunci când porți asupra ta bomboane sau țigări, destinația lor este precisă, le vei mânca, respectiv fuma,

dar un pistol încărcat? De ce-l țineai, dacă nu pentru a ucide? îl întrebă Ciocârdel.

— Ca să mă apăr, vă rog să mă credeți! Nu de puține ori am reușit să-mi scap pielea, amenințând cu revolverul…

— Unde este arma cu care i-ai împușcat? întrebă Apostolescu.

— Am aruncat-o în lacul Bănoasa. După vizita pe care mi-ați făcut-o ieri, m-am temut s-o mai păstrez.

— Ai să ne arăți mâine, când facem reconstituirea crimei, unde ai aruncat-o. Acum te rog să-mi spui ce armă era și de unde o ai? întrebă Ciocârdel.

— Era un Walther-Baby, de calibrul 6,35 și l-am găsit, după luptele care au avut loc în pădurea Băneasa, în 1944…

— Era prevăzut cu surdină? întrebă Apostolescu, care pricepu că asta-i interesa pe Ciocârdel.

Corban răspunse că arma folosită de el nu avea dispozitiv de reducere a zgomotului.

Urmă o consultare tacită între Ciocârdel și Apostolescu, după care ultimul spuse celor doi ofițeri de miliție, care asistaseră la discuție, să ducă pe inculpat la arestul preventiv.

Rămași singuri în birou, Ciocârdel își întrebă colegul:

— Dacă arma n-a avut surdină, cum se explică faptul că nimeni n-a auzit împușcăturile?

— Simplu, așa cum am și presupus de altfel. Crima a avut loc la ora șase, adică la cincisprezece minute după plecarea familiei Niculescu… cu zece minute înainte de venirea escrocului Ionescu, nu se afla nimeni atât de aproape încât să poată auzi împușcăturile. Și acum, hai la șef să-i raportăm elucidarea cazului, hotărî Apostolescu închizând magnetofonul.

Văzându-i atât de radioși, colonelul Gherasim avu certitudinea că „băieții" lui făcuseră o treabă bună. Apostolescu povesti felul în care decursese arestarea și interogarea criminalului, precum și modul în care fuseseră recuperați banii luați de la Iordache.

— Dacă doriți, își termină Apostolescu raportul, vă aduc banda de magnetofon pe care am înregistrat interogatoriul…

— Nu, o s-o audiem mâine, după reconstituire. Acum te rog să-mi explici de ce i-ai cerut lui Corban livretul militar înainte de percheziție?

— Bănuiala mea că într-adevăr Corban este ucigașul a apărut după ce am văzut că inelul lui Iordache avea urme de sânge dintr-o grupă care nu se regăsea la cele trei victime. Imediat am asociat acest fapt cu tăietura pe care Corban pretindea că o are de la bărbierit. Dar de la această coroborare, plecată din presupuneri și până la realitate trebuia să am o certitudine asupra grupei sanguine a lui Corban. Singura posibilitate operativă

era, după părerea mea, consultarea livretului militar, unde există o rubrică ce indică grupa sanguină… mai cu seamă că această grupă este deosebit de rar întâlnită, cam două cazuri la sută.

— Și dacă grupa sanguină a lui Corban nu corespundea cu cea găsită pe inelul lui Iordache, ce făceai? Renunțai la percheziție?

— Bineînțeles, ce sens mai avea? Era evident că bănuielile mele ar fi fost neîntemeiate și preferam să mă retrag, înainte de a aduce o acuzație de omucidere unui nevinovat.

— În tot cazul, vă felicit pentru felul în care v-ați descurcat! Apoi, întorcându-se spre Apostolescu: Mai cu seamă pe tine, care în opt zile mi-ai elucidat două cazuri deosebit de dificile, încheie cu satisfacție Gherasim.

Cei doi colaboratori mulțumiră și se îndreptară spre ușă.

— Apropo, Nicule, se adresă colonelul Gherasim lui Apostolescu, în momentul în care acesta deschidea ușa, să știi că nu intră în sarcinile de serviciu obligația de a o invita în oraș pe Puica Niculescu, pentru a-i comunica rezultatul anchetei.

Apostolescu vru să protesteze, dar șeful său nu-i dădu răgaz:

— De altfel, nici n-o să ai când, deoarece mâine

dimineață ai să te prezinți la mine; vreau să-ți predau dosarul unei sinucideri suspecte.

După ce ieșiră pe culoar, Ciocârdel întrebă amuzat:

— Chiar aveai de gând s-o consolezi pe Puica Niculescu?

— Să-ți spun drept, m-am gândit la asta, dar nu pricep cum de m-a „mirosit" șeful? Ei, și acum, drept premiu pentru treaba pe care am lămurit-o, hai la barul „Ambasador". Luăm câte un coniac dublu, da?…